

MARISSA MEYER

ELISE BRYANT , ELIZABETH EULBERG , LEAH JOHNSON , ANNA-MARIE MCLEMORE ,
SANDHYA MENON , JULIE MURPHY , CALEB ROEHRIG
SARAH WINIFRED SEARLE , ABIGAIL HING WEN

Tatli tesadüfler

AY GÜNLÜKLERİ SERİSİNİN #1 NUMARALI
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

*Gizli hayran.
Sahte ilişki.
Çöpçatanlık.*

Karşılıksız aşk, sürprizlerle dolu aşk,
arkadaşlıktan aşka... Ödüllü on yazarın
kaleminden çıkan ve Marissa Meyer tarafından
derlenen en sevdiğiniz romantik klişeleri
okurken kendinizi başka bir dünyadaymış gibi
hissedeceksiniz. Aşkı en mizahi, kapsayıcı,
romantik ve tesadüfi hâliyle anlatan bu öykü
koleksiyonuna bayılacaksınız.
Tüm romantik klişelerin bir arada toplandığı
bu kitap içinizi ısıtacak ve aşka dair
umutlarınızı yeşertecek.

MARISSA MEYER

ELISE BRYANT , ELIZABETH EULBERG , LEAH JOHNSON , ANNA-MARIE MCLEMORE ,
SANDHYA MENON , JULIE MURPHY , CALEB ROEHRIG
SARAH WINIFRED SEARLE , ABIGAIL HING WEN

Tatlı tesadüfler

İngilizceden Çeviren: Dila Elmas

Düzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

Tüm uslanmaz romantikler için.
—M.M.

HİKÂYELER

(ve klişeler ♥)

GÖRÜŞÜRÜZ, PIPER BERRY

(*Sahte İlişki*)

Julie Murphy 9

SEN HARIÇ HERKES

(*Birlikte Mahsur Kalmak*)

Leah Johnson 41

DEYİM ALGORİTMASI

(*Sınıf Çatışması*)

Abigail Hing Wen 71

ESKİ BİR TANIDIK

(*Arkadaşlıktan Aşka*)

Caleb Roehrig 111

KAYAN YILDIZLAR

(*Tek Yatak*)

Marissa Meyer 139

KEAGAN'IN YERYÜZÜNDEKİ CENNETİ

(*Gizli bir hayran*)

Sarah Winifred Searle 173

SPOT IŞIKLARI ALTINDA

(Büyük Romantik Jest)

Elise Bryant 193

GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR

(Kapalı Alanda Sıkışmak)

Elizabeth Eulberg..... 225

ÖZGÜRLÜK

(Beni Baştan Yarat)

Anna-Marie Mclemore..... 256

SÜRPRİZ EŞLEŞME

(Çöpçatan)

Sandhya Menon..... 287

Yazarlar Hakkında..... 319

GÖRÜŞÜRÜZ, PIPER BERRY

(Sahte İlişki)

JULIE MURPHY

PIPER

Babalarımın bana izlettiği bütün ikonik gençlik filmleri beni gecenin bir yarısı, bir çocuğun yatak odasının penceresine çakıl taşı atacağı âna hazırlamıştı. Taşları sabahın dörtünde Gabe Rafferty'nin penceresine fırlatanın ben olacağımı hiç düşünmemiştim sadece. Sanırım Gabe'in penceresine taş atmak için sadece kendi penceremi açmam ve taş yerine Sylvia teyzemin hâlâ on bir yaşında olduğuma inandığı için bana aldığı boncuk setindeki plastik boncukları fırlatmam işe yaramıştı.

"Pişşt, Gabe," diye fısıldadım. "Pişşşt!"

Gabe'in silueti yataktan sendeleyerek kalkarken odasının ışığı yandı. Bir dakika sonra, daha önce defalarca yaptığı gibi benim için yatak odasının penceresini açmıştı.

Gabe gözlerini ovuşturup siyah çerçeveli gözlüklerini takarken, “O yaptıkları için çok üzgün,” diye yüzüncü kez tekrar etti. “Saat kaç?”

Pencereden dışarı gecenin çiy düşmüş havasına doğru eğilerek, “Evet, bu sözleri birçok kez söylediğini duydum ama anlamını kavradığını sanmıyorum,” dedim. “İstediği kadar üzgün olabilir,” dedim Gabe’e. “Aramızdaki her şey bitti. Dilini Carolyn Daniels’ın boğazına sokmayı düşündüğü anda her şey bitti.”

Gabe’in dolgun alt dudağı aşağı doğru sarktı. “Kötü oldu. Son senemizin başlangıcındayız. Hayatımızın en güzel zamanlarını geçiriyor olmamız gerekiyordu. Hep birlikte.”

“Arkadaş grubumuzu mahveden benmişim gibi davranmayı kes, Gabe.”

“Madem affetmemeye bu kadar kararlısın, ne demeye göreve çıkmış öfkeli bir sincap gibi pencereme bir şeyler atıyorsun?”

Pencerenin kenarına oturmuş bir bacağımı aşağıya sarkıtarak kıs kıs gülüyordum. “Sincaplık yapmıyorum, Gabe!”

Esnedi. “Çıkar ağzındaki baklayı, Piper.”

“Bildiğini biliyorum.”

Gabe Rafferty, altı yaşındayken Victoria Treviño’nun doğum günü partisinde havuza kakamı yaptığım için beni korumaya ve suçu üstlenmeye çalıştığı günden beri hiç iyi bir yalancı olamamıştı. Bayan Treviño tıpkı şu anki gibi onun tombul, kızarmış yanaklarını görmüştü.

“Biliyordum!” diye sessizce çığlık attım. “Gabe Rafferty, seni küçük pislik. Biliyordun! Bunca zamandır biliyordun!”

“Bu hiç adil değil,” dedi. “Resmen beden dilimden anlıyorsun.”

“Yalan söylerken yakalanmanın eşiğine gelince tüm vücudunla verdiğin tepkiye ‘beden dili’ demek çok iyimser kaçır. Yüzün yanıp sönen bir reklam panosuna dönüşüyor.”

Gabe hantal vücudunu açık pencereden dışarı iterken, “Şu an benden faydalanılıyormuş gibi hissediyorum,” dedi. Vücudu gümbürtüyle çimlere çarptıktan sonra ayağa kalkarken inledi. Eskiden evlerimizin arasında tahta bir sandık bulundururdu, böylece onu destek olarak kullanabiliyordu ama şimdi o kadar uzundu ki arabalı safarideki bir zürafa gibi pencereme doğru uzanabiliyordu.

“Gabe, ben ciddiyim. Travis’in beni aldattığını nasıl bana söylemezsin?”

Başını pencereden içeri soktu ve iki elini dua eder gibi kavuşturdu.

“Tek seferlik bir şey olduğunu söyledi, Pipe. Yemin ederim. Ayrıca, sahnede öpüşmüşlerdi... O kadar da önemli değildir diye düşünmüştüm.”

Sesimdeki incinmişliği gizlemeyi başaramayarak, “Belli ki öyleymiş,” dedim.

Gabe için öncelik daima Travis olacaktı. Aynı şekilde Maisie de her zaman benim önceliğim olacaktı. Maisie bizden bir yaş büyüktü ve Kuzey Teksas Üniversitesi’ne başlamıştı bile. Bisikletlerimiz dört tekerlekli olduğundan beri dördümüz arkadaşlık. Her zaman önce Travis’e sadık olan harika, güvenilir ve esprili kapı komşum Gabe’in, Travis’in yaptıklarından haberdar olup beni karanlıkta bırakmış olması daha da acı veriyordu. Şimdi Maisie’nin gidişiyle, Travis’in aldatan bir pislik olduğunun ortaya çıkması ve Gabe’in onu korumasıyla, kimsem kalmamıştı.

Göğsüm yeni bir acıyla sıkışırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Ah, Pipe, ağlama.”

Kendini yukarı çekti ve pencereden usulca içeri süzöldü. Babalarımın beni duyup davetsiz bir misafirden korumak için kapımı kırma olasılığı vardı.

Onu odamın döşemesine kapaklanmış hâlde görünce gülmekten kendimi alamadım ama gülüşüm daha çok hıçkırarak ağılıyormuş gibiydi. “Ne yapıyorsun? Üç saat sonra okul var.”

“Pencereme taş, fındık ya da onun gibi bir şey atarak bunu başlatan sendin.”

Ayağa kalkarken, “Boncuklar. Arkadaşlık bileziği boncuklarıydı. Merak etme, Ziggy onları yemeden ben toplarım,” dedim, annesinin Pomeranya cinsi köpeğini kastederek. Bir adım daha yaklaştı ve beni göğsüne doğru çekerek öyle bir sarılmıştı ki boğuluyormuş gibi hissettim. Sanki Gabe’in tüm vücudu bir süngerdi, tüm acıyı ve kalp kırıklığımı emiyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi, boğuk sesi saçlarıma karışıyordu.

Suratımı asarak, “Güzel,” dedim ve gözlerinin içine bakabilmek için bir adım geri gittim. “Güzel. Çünkü bana borçlusun.”

Şüpheyle yüzü asıldı. Gabe’in yalan söyleyemediğini bildiğim gibi o da benim ne kadar kindar olduğumu biliyordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bütün o *Telefonda Aşk* provalarına salak gibi gitmeme izin verdin. Resmen Carolyn’in kostümcüsüyüm! Üç yıllık eski erkek arkadaşımın beni aldattığı kızın kostümünü giyip çıkarmasına yardım ettim ki sahneye çıkıp onu tekrar öpebilsin.”

Gabe yüzünü buruşturdu. “Travis’ten çok iyi Albert Peterson olur.”

Seçmelerden önce Travis ikimize de Conrad Birdie’nin *Telefonda Aşk’taki* en iyi rol olmadığını birkaç kez söylemişti.

“Travis’e tanrı gibi davranmayı bir dakikalığına bırakabilir miyiz?” diye sordum. “Evet, ondan harika bir Albert Bilmem Ne olur çünkü her şeyde iyi. Etrafta sinsice dolaşmak da dâhil! Ama yakalanmayacak ve beni tüm okulun önünde küçük düşür-

meyecek kadar iyi değildi. Sen de beni uyarmaya tenezzül bile etmedin!”

Derin bir nefes verdi. “Tamam, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Kolay. Erkek arkadaşım ol,” dedim basitçe. İntikam almanın yas aşamalarından biri olup olmadığını bilmiyordum ama Travis’ten öç almak ve canını yakmak istediğime karar vermek için birkaç gün gözyaşı dökmem gerekmişti.

Elinin tersiyle alnını ovuştururken Gabe’in yanakları kırmızıya dönmüştü, beni sevgilisi olarak görme düşüncesinin bile onu son derece rahatsız ettiği çok açıktı. En eski arkadaşlarımdan birinin beni bu kadar iğrenç bulduğunu görmek özgüvenimi zedelemişti. “Ne? Ne demek istiyorsun?”

Bir adım daha yaklaşıp ona bakarken, “*Gerçek* erkek arkadaşım değil,” diye açıkladım. “Sadece birkaç günlüğüne Sahte erkek arkadaşım olacaksın.”

“A, bu berbat bir fikir. B, bu en azından gelecek hafta *Telefonda Aşk* bitene kadar bekleyemez mi?”

“Hayır,” dedim ona. “Aslında tam da bu yüzden bekleyemez. Ne diyorsun, Gabe? Erkek arkadaşım olur musun?”

GABE

Piper’a göre erkek arkadaşlar, kız arkadaşlarını okula bırakmış. Bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordum çünkü Travis, sadece salı ve perşembe günleri annesinin Suburban marka arabasını alabiliyordu ama Piper anlaşılmamızın daha çok görüntüyle alakalı olduğunu açıkça belirtmişti.

Başta *evet* dememeliydim ama birinci sınıftan beri sevdiğim kıza hayır demenin imkânsız olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Sanırım bu noktaya kadar tüm hayatım işkence gibi geçmişti, en iyi arkadaşım hayatımın aşkıyla o kadar uzun süre çıkmıştı ki lise yıllarında neredeyse evli gibiydiler. En başından beri Piper'ın benim için bir cam fanusun içinde var olduğunu farkındaydım. Hiçbir zaman birlikte olmayacaktık; ona yakın olabilir, arkadaşlığından ve alaycı mizah anlayışından keyif alabilirdim ama asla benim olamazdı. Söz konusu Piper gibi kızlar olduğunda iri vücutlu tombul bir erkeğin pek şansı yoktu, özellikle de yan daireye taşındığından beri onun ilgisini çekmek için yarıştığımı, çok bilmiş bir ağabeyi ve iki babası olan uzun kahverengi saçlı bu kızla tanışmak için Travis'le birlikte koşturduğumuzu düşünürsek...

Ona ilk âşık olan bendim ama dördüncü sınıftayken Sevgililer Günü'nde, ona ufak bir kutu çikolata ve üzerinde *You're Ape Out of Ten** yazan bir tişört giydirilmiş peluş bir maymun hediye ederek duygularını belli eden ilk kişi Travis olmuştu. Bugün bile hâlâ, tişörtün üzerindeki şakanın mantıklı bile olmaması beni çok rahatsız ediyordu. "Ape" öyle bir maymun değildi. *Her neyse*. Bu sabah penceresinden içeri girdiğimde o korkunç şeyin hâlâ panosunda asılı olduğunu fark etmiştim. Travis'le ilgili olan şeyleri atmamış olmasına neredeyse şaşırıacaktım ki benden sahte erkek arkadaşı olmamı istediği anda anlamıştım. Mesele Travis'ten intikam almak ya da ona çektiği kadar acı çektiirmekle alakalı değildi. Mesele onu geri kazanmaktı.

* Burada İngilizcedeki "You are ten out of ten." (Sen 10/10'lüksün.) cümlesine atıf yapılmıştır. Ayrıca İngilizcede "ten" yerine kullanılan "ape" (Türkçe karşılığı "maymun"dur ancak goril, şempanze gibi daha insansı maymun türleri için kullanılır.) kelimesi, "monkey" (maymun) kelimesinden farklı anlama gelir. -çn.

Okula giderken Piper bütün yol boyunca sessizdi. Ya birkaç saat uyuduğu için bitkindi ya da yapmak üzere olduğumuz şey yüzünden o da benim kadar garip hissediyordu.

Arabayı park ettim ve kontağı kapattım, Taylor Swift'in sesi *Lover*'ın yarısında kesildi. (Ölene kadar Swiftie'yim.) "Hazır mısın, Pipes?" diye sordum.

Kafasını evet anlamında salladı. "Daha iyi bir yer bulmak için daha erken gelmeliydik. Bu olay ancak insanlar bizi görürse işe yarar."

Derin bir nefes aldım ve kendimi en iyi arkadaşşıma tamamen ihanet etmeye hazırlayarak arabadan indim. Piper beni arabanın önünde yarı yolda karşıladı ve ben de hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yaparak onun elini tuttum.

Şaşkınlıkla birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı, sanki sonunda olmaları gereken yerdeymişler gibi mükemmel bir şekilde kenetlenmişlerdi.

"İnsanlara yutturmamız lazım, değil mi?" diye sordum.

Başını onaylarcasına salladı ve elimi hafifçe sıktı.

Okula doğru yürüdük, kafalar yavaşça bize doğru dönmeye ve konuşmalar duyulmaya başlamıştı. "Bırak baksınlar," diye fısıldadım onu biraz daha yakınımaya çekerken.

Başını omzuma yasladı o an... Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Travis'in öğrenmesi sadece bir ders sürdü.

Tam dibimdeyken, "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Yüzümü görmesine izin veremezdim çünkü o zaman anlardı. Tıpkı Piper'ın anladığı gibi o da yalan söylediğimi anlayacaktı. Ellerimi havaya kaldırdım ve omuz silktim. "Bir anda oldu ama sen de Carolyn'i kaptın, o yüzden sorun yok, değil mi?"

"B-Bu kankalık raconuna ters," diye kekeledi. "Ayrıca Carolyn'le *beraber* değilim. O bir kerelik bir şeydi! Sana söylemiştim!"

"Trav, sen bir tiyatrocusun ve ben de bu okuldaki neredeyse herkesten daha büyük bir Taylor Swift fanıyım. Kankalık raconunun bizim için geçerli olmadığına eminim. Ayrıca şu tek seferlik şeyin nasıl dört kez tekrarlandığını açıklasana bana."

"Peki, o zaman en iyi arkadaş raconu," dedi, uzun adımlarıma yetişip omzumu kavradı ve beni kendi etrafımda döndürdü. En iyi arkadaşım ile aramda yaklaşık on beş santim vardı ama o, Martindale Lisesi'nin sahnesinde dans partnerlerini döndürüp durduğu onca yıldan sonra oldukça esnekti.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu hep düşünmüşümdür," dedi.

Ağzım beş karış açık kalmıştı. "N-Ne?"

"İkiniz hep aynı saçma sapan şeylere gülüyordunuz ve yatak odalarınız o kadar yakındı ki aynı odada uyuyor olabilirdiniz. Hay sikeyim. Sana bunca yıl güvendiğime inanamıyorum dostum, bana sırtını dönmen için tek gereken Piper'la birkaç gün ara vermemiz oldu."

"Ben buna ara vermek demezdim," diye karşılık verdim. "Onu *aldattın*. Bunu sen yaptın, Travis. Piper sana âşıktı. Sana tapıyordu. Her gösterine gelir, hatta sahne arkasında sana yardım ederdi. O senin 'şans meleşindi' ve sen kostüm dolabında terli bir öpüşme ânı için her şeyden vazgeçtin. Bu *senin* sorunun gibi görünüyor. *Benim* değil." Sözcükler, sanki bir tür ruhani

deneyim yaşıyormuşum gibi durduramayacağım kadar hızlı bir şekilde ağzımdan dökülüyordu.

Bana Carolyn'le yaşadıklarını anlattığından beri, bundan sanki övünülecek bir şeymiş gibi bahsediyordu. *Sanki gurur duyulacak bir şeymiş ya da bir çeşit erkeklığe geçiş töreni gibi.* Bundan nefret ediyordum ve bu sırrı saklamak beni rahatsız ediyordu. Aslında, eğer Piper bunu kendi başına öğrenmemiş olsaydı, sadece birkaç saat öncesinde bunu sorduğunda ona söyleyecektim. Piper'm bilmesini çok bencilce nedenlerden dolayı istiyordum. Uzun zamandır onu kalbimin bir köşesinde, hayatımda her zaman var olacak biri olarak saklıyordum; hissedebildiğim ama asla dokunamadığım bir varlık olarak. Bana, onu deli gibi sevdiğimi, onun yakınımda ve mutlu olduğunu ama asla benim olmadığını bilmekten bir tür sevinç duymam gerektiğini sürekli hatırlatan biriydi.

“Ona ihtiyacım var dostum,” dedi sonunda. “Sahne arkasında benimle olması lazım. Bay McCoy gösteriden tamamen çekildiğini söyledi. O kuliste beni beklemezse oraya çıkamam.”

“Daha birkaç hafta önce ikinizin birbirinden uzaklaştığını hissettiğini söylüyordun, şimdi birdenbire ona mı ihtiyacın oldu?”

Omuz silkti. “O benim şans meleğim.”

“Anlamıyor musun, Travis? Piper senin değil. Ayrıca insanlar da şans meleği değildir. Sadece insandırırlar. Duyguları, kalpleri, kendi istekleri ve hayalleri olan insanlar. Şeytanın bacağına kır, dostum.”

Piper’la öğle saatlerimiz denk gelmiyordu. Öğle yemeğini benden önce yedi, Travis ve ben de ondan sonra. Ama bugün Travis ortalıkta yoktu ki bu da çok iyi olmuştu. Ona söylemem gerekeni söylemiştim.

Öğle yemeği için sıraya girip aldığım sloppy joe sandviçimle öylece oturuyordum çünkü okuldan çıkıp kampüs dışında öğle yemeğimi yersem bir çömez ya da son sınıf öğrencisi tarafından ilişki durumum hakkında sorguya çekilirim diye çok korkmuştum. En azından burada, birinci ve ikinci sınıflar gözümün içine bakamayacak kadar benden korkuyorlardı. Popüler bir sporcu sayılmazdım ama iri yarı bir adam olmanın bazı ayrıcalıkları vardı.

Telefonumun ekranı Piper’dan gelen bir mesajla aydınlandı.

PIPER “PIPES” BERRY: Merhaba, erkek arkadaş.

Telefona bakıp gülümsedim ama gülümsediğimi kimse görmesin diye çenemi göğsüme doğru eğdim.

Merhaba kız arkadaş.

PIPER “PIPES” BERRY: Bu gece randevu gecesi. Sen sür. Ben öderim. Roma Trattoria.

Oha! Orası bayağı havalı bir yer. Beşinci Caddé’de sevdiğin taco kamyonuna da gidebiliriz. Ben salaş severim.

PIPER “PIPES” BERRY: Sevgililer güzel restoranlara giderler.

Sen ne dersen o.

PIPER “PIPES” BERRY: Baksana... Bazı temel kurallar koymamız gerektiğini düşünüyordum. Kimsenin canı yanmasın diye.

Kalbim birazcık sıkışmıştı.

Tabii ki.

PIPER “PIPES” BERRY:

Kural 1: Sadece halka açık yerlerde sevgi göstermek için fiziksel temas edilecek.

Kural 2: Herkesin içinde öpüşmeye izin var ama DİL YOK.

Kural 3: Ben bitti dediğimde biter.

Parmaklarım bir an için ekranın üzerinde gezindi. Kural 3 pek adil görünmüyordu.

PIPER “PIPES” BERRY: Unutma. Bana borçlusun.

Haklıydı. Belki Travis kadar kötü değildim ama gerçeği ondan saklamak beni kesinlikle *götlük* sıralamasında üstlere taşıyordu. Ben de konuyu kısa kesmeye karar verdim.

Buranın kıyafet kuralı var mı?

Gerçekten de içeri girmek için belli bir kıyafet kuralları varmış. Babamdan kravat almamı gerektirecek türden hem de. Babamın tüm kravatları ince bir toz tabakasıyla kaplıydı yine de düz lacivert bir kravat, koyu mavi bir kot pantolon ve annemin geçen yıl Noel’de bana aldığı lavanta rengi düğmeli bir gömlekte karar kıldım.

Piper önceden aramıştı, mekâna vardığımızda karşılama hostesi bizi Goodnight, Texas’taki küçük şehir merkezimize bakan pencere kenarındaki mum ışığıyla aydınlatılmış bir masaya götürdü.

“Buraya daha önce hiç gelmemiştim,” diye fısıldarken garson almam için menüyü uzattı; deri kaplı ve ağır olduğu için ilk başta elimle ağırlığını tartamayıp neredeyse düşürüyordum.

Piper sırtıttı. “Buraya yılda bir kez Travis’in büyükannesinin doğum günü için gelirdim.” Menüye göz gezdirdi. “Peynirli herhangi bir şey istiyorum.”

Piper, bu gece mükemmel görünüyordu. Her zaman öyleydi ama bu gece belini saran bebek mavisi bir elbise giymişti ve keşke onu dans pistinde döndürmeyi bilseydim ya da bunu yapmak için bir nedenim olsaydı dedirtiyordu. Yıkandığı için hâlâ biraz nemli olan saçlarını topuz yapmıştı ve kiraz kırmızısı dudak kremi sürmüştü. Tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Siparişlerimizi verdikten sonra masaya doğru eğildim ve “Açıkçası daha önce hiç böyle bir randevuya çıkmamıştım,” diye bir itirafta bulundum.

Tekrar sıırttı. “Travis beni sadece doğum günlerinde ya da Sevgililer Günü’nde böyle yerlere getirirdi.” Omuz silkkti. “Lisedeyiz. Kimin böyle şeylere harcayacak parası var ki?”

“Hazır lafı açılmışken... Ödemek zorunda değilsin.”

Elbisesinin ön kısmına uzandı ve alt kısmında *Parker Berry* yazan parlak bir kredi kartı çıkardı.

“Ağabeyinin kredi kartını mı çaldın?” diye sordum.

“*Çalmak* biraz ağır bir kelime oldu. Daha çok *anlık olarak ödünç almak* diyebiliriz. Ayrıca, ben ortaokuldayken benzin parası için kumbaramı yağmaladığı zamanlardan beri hâlâ bana borçlu.”

“Eh, sanırım bunun arkasına sığınabiliriz.”

Bir parça ekmek kopardı ve zeytinyağı tabağında gezdirdi. “Kravatını beğendim.”

“Babamın kravatı. Bu aralar kravatlarını pek kullanmıyor.”

“Yeni bir iş bulduğunu sanıyordum,” dedi alçak sesle, sesi endişeliydi.

Kafamı iki yana salladım. “Pek iyi gitmedi. Ama hâlâ arıyor. En azından anneme öyle söylüyor.”

“Bir şeyler bulacaktır elbet,” dedi kendinden emin bir şekilde. Bakışları pencere boyunca gezindi ardından omzumun üzerinden kapıya yöneldi. “Ay, ay, ay!” Koltuğunun kenarına oturdu ve elim uzandı, yumuşak parmakları benimkilerle iç içe geçerek kalbimin güm güm atmasına neden oldu. “Geldi. Bana aşkla bak.”

“Ah...” Omzumun üzerinden bakınca Travis’in, anne babasının ve büyükannesinin restorana girdiğini gördüm. “Bana bugünün Travis’in büyükannesinin doğum günü olduğunu söylememiştin!”

“Sen onun en iyi arkadaşısın,” dedi. “Bilmen gerekirdi!”

“Arkadaşıydım!”

“Arkadaşı mıydın? Ne demek *arkadaşıydım*?”

“Kavga ettik,” dedim. “Sa-Sana yaptığı şey hoşuma gitmedi, Piper. Ayrıca bunu daha önce söylemeliydim.”

Omuzları çöktü, gözleri açılıp dudaklarının arasından hafif bir “Ah,” süzülürken tüm vücudu yumuşadı.

Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildiğinde vücudumun onunla ortada buluşmak için hareket ettiğini hissettim, ta ki ikimiz de sandalyelerimizden zar zor kalkıp küçük daire şeklindeki masanın üzerinde asılı kalana kadar. Aramızda kalan mumun alevi titreştikçe gölge, Piper’ın dudaklarında dans ediyordu. Gözlerini yumdu, ben de aynısını yaptım. Sonra...

Dudakları benimkilere değince 2. kuralı hatırlamak için beynimi zorladım. Dudaklarının benimkilere temas etmesi elektrik çarpması gibiydi; vişneli dudak kremi, büyükannemin içtiği gül çayı tadındaydı.

“Piper? Bu... Sen misin, Gabe?”

Bay Fletcher ve büyükanne kendi masalarına giderken Travis’in annesi Bayan Fletcher’ın bizim masamızda olduğunu ve Travis’in iki grup arasında bir yerde burnundan soluyarak bize baktığını görünce ikimiz de tekrar yerimize oturduk.

Piper’ın gözleri benim üzerimdeydi, yanakları kızarmış ve sanki bir şey onu sersemletmiş gibi dudakları hafifçe aralanmıştı. Travis ile annesine döndüğünde ifadesinin değişmesi için sadece birkaç kez göz kırpması yetmişti. Geniş bir gülümsemeyle, “Merhaba, Bayan Fletcher,” dedi.

“İkinizi de görmek çok güzel,” dedi Bayan Fletcher bakışları bizden Travis’e doğru kaydı.

Piper, Bayan Fletcher’ın omzunun üzerinden doğrudan Travis’e bakarak, “Büyükanneye doğum gününü kutladığınızı söyleyin,” dedi.

Travis hışımla restoranın arka tarafındaki kapalı yemek salonuna doğru yöneldi ve Bayan Fletcher da hemen arkasından onu takip etti.

“Benden hep nefret etmiştir,” diye ağzından kaçırdı Piper Bayan Fletcher’ın duyamayacağı bir anda. Derin bir nefes aldı ve sonra uzun bir nefes verdi. “Tamam, özür dilerim. Randevumuza geri dönelim.”

“Sadece bunun için geldiysen artık gidebiliriz,” dedim. “Sahte bir randevuya para harcamanın anlamı yok.”

“Hayatta olmaz. Bu randevunun sponsoru Parker Berry, biz de krallar gibi ziyafet çekeceğiz, tamam mı?”

PIPER

Gabe ile bir rutin edinmiştik. Sabahları beni alıyor ve ilk derse kadar benimle geliyordu, geceleri ise ikimiz de yatağımızda güneşlikler açık yatıyor ve telefonla konuşuyorduk.

Randevumuzdan sonraki ilk gece, haftanın geri kalanı için bir plan yapmak üzere telefonda konuştuk ve sanırım konuşacak birinin olması o kadar hoşuma gitmişti ki ertesi gece de onu aramıştım. Derken bir sonraki ve ondan sonraki gece de aramıştım, ta ki *Telefonda Aşk*’ın açılışından önceki perşembe gününe kadar.

“Yarın büyük gün,” dedi Gabe. “Oyunda takınacağın yüz ifadeni hazırladın mı?”

Çarşaflarının hışırtısını duyabiliyordum. Battaniyesini göğsüne kadar çekerken silüetini izledim. “Eğer ‘oyunda takınacağın yüz ifadesi’ derken Travis’in en sevdiği elbisemi kastediyorsan, evet.”

“Neden o en sevdiği elbise?”

“Nedenini biliyorsun,” diye mırıldandım. “Bana ne yaptığını ve neleri kaçırdığını hatırlamasını istiyorum.”

“Sebebinin bu olduğuna emin misin?” diye sordu usulca.

“Ne demek istiyorsun? Onu geri kazanmaya mı çalışıyorum? Alakası yok.”

“O zaman neden en *sevdiğin* elbiseyi giymiyorsun? Bu son noktayı koymanla alakalı değil mi?”

Bu sorgunun gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. “Sadece bir elbise,” dedim kararlı bir şekilde.

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. “Pekâlâ.”

Geçen hafta boyunca sessiz kaldığımız her şeyi şimdi hissedebiliyordum. Sözde randevumuzda masaya eğilip onu öptüğüm andan beri zihnim buna ayak uydurmak için taklalar atıyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum ama sonrasında Travis ve ailesini görünce kendime neden orada olduğumu ve iyi kalpli olduğu için mi... Yoksa benim ona yüklediğim suçluluk duygusundan mı Gabe’in böyle davrandığını çözmem gerekiyordu.

O zamandan beri onu her gördüğümde, vücudumun nasıl titrediğini ve el ele tutuştüğümüzda parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma doğru yayılan sıcaklığı fark ediyordum.

“Gabe.” Adını nefes nefese bir şekilde söylemişim. “Bunu yaptığın için sana gerçekten minnettarım. Bu... Sen iyi bir arkadaşsın. Söz veriyorum, ayrıldığımızda herkese senin benden ayrıldığını ve harika öpüştüğünü söyleyeceğim.”

“Seni *ciddi anlamda* öpmedim, yani nasıl öpüştüğümü nereden bilebilirsin ki?” diye sordu gülerek.

Kesin bir ifadeyle, “Tahmin edebiliyorum,” dedim. “Ama ben herkese senin ne kadar becerikli olduğunu söyledikten sonra ortalıkta dolanıp ona buna öylesine öpücükler dağıtamazsın.”

“İltifatlarını hak etmek için elimden geleni yapacağım.”

Biraz güldüm ama Gabe’i *Gelecekteki Gizemli Kız* ile hayal ettiğimde kıskanmaktan kendimi alamadım. “Bahse girerim mükemmel bir tavsiye mektubu yazabilirim.”

Bir inilti çıkardı. “Üniversite...”

“Şşş, şşş, şşş. Bunu bir daha söyleme ve asla karanlık bir odada aynanın önünde üç kez tekrarlama.”

“Geçmişinin peşini bırakmamasından daha kötü olan tek şey geleceğinin peşini bırakmamasıdır,” dedi.

“Ah.” Her ne kadar küçük hareketimi fark ettiğinden şüphe etsem de elimi göğsüme götürdüm. “Bu acıttı.”

Telefona doğru esnedi ama gitmesi gerektiğini söylemedi. Sesi ne kadar yorgun çıkarsa çıksın telefonu asla kapatmazdı.

“Uyusam iyi olacak,” dedim, sonunda telefonu kapatması için adım atarak. “Babalarım cuma günleri kahvaltıda *burrito* yapıyorlar. Birkaç dakika erken gel ki bir tane alabilesin.”

“Tam olarak kaç dakika? Konu tortilla olduğunda hiç şakam olmaz.”

Goodnight gibi küçük bir kasabadaki her etkinlik, yankı uyandıran büyük birer etkinlikti, bu yüzden doğal olarak sonbahar müzikalleri üç gece boyunca kapalı gişe oynardı.

Tiyatro programının her zaman futbol takımının tatil haftasına denk gelmesinin de bunda payı vardı.

Travis'in haftalar öncesinden benim için ayırdığı iki bilet sayesinde, Gabe ve ben ön sıradaki yerlerimizi alırken Gabe bana döndü ve "Güzel elbise," dedi.

Akşam erkenden hazırlanırken yatağın üzerine iki seçenek koymuştum.

Biri Travis'in nadir alışveriş randevularımızdan birinde seçtiği, vücudumu saran siyah bir elbiseydi, diğeri ise beni her zaman sevimli ve rahat hissettiren kare yaka bordo triko bir elbiseydi. Bordoyu seçtiğimde, Gabe'in sesinin kafamın içinde yankılanıyordu. "Teşekkürler," dedim. "En *sevdiğim* elbisem bu."

Işıklar sönmeye başlamıştı ve muhtemelen kimse göremeyecek olsa da Gabe'in eli koltuğun kol dayama yerinin üzerinde geziniyor, parmaklarımı arıyordu.

Elini kavradım ve başımı yaslayabilmek için güçlü kolunu daha da yakınımaya çektim. Tüm lise hayatımı Travis'le geçirmiş olmama rağmen itiraf etmeliyim ki Gabe'i odanın diğer ucunda gördüğümde onun büyük omuzlarına yaslanmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğüm çok an olmuştu.

Sahne ışıkları yandığında, heyecanla omurgamda bir ürperti hissettim. Travis her zaman seyircinin onun için bir kara delik olduğunu, orada olduklarını hatırlatan tek şeyin ise alkışları ya da kahkahaları olduğunu söylerdi. Ama sahne kenarında, onu beklerken sık sık durduğum yerden, ışığın ilk birkaç sıraya nasıl yayıldığını fark etmiştim; sanki o birkaç seyirciyi dördüncü duvarı yıkmaya ve gösterinin bir parçası olmaya hazırmış gibiydi. Ancak, sahnedeki ışıkların altına girdiğinizde çok fazla kör edici olduklarını düşündüğüm için bunu göz ardı etmiştim.

Ama Travis'in, seyircileri yani en azından bazılarımızı görebildiği aşikârdı. Çünkü Albert Peterson karakteri ve kostümüyle sahneye girdiği anda gözleri kısa bir süre kalabalığı taramış ve en

yakın arkadaşının koluna sokulmuş olan beni fark edince bir an için gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu onun için mideye saplanan bir bıçaktan daha fazlasıydı. Bıçağı sokup çevirmek gibiydi. Bu da beni iyi hissettirmişti.

Travis sahnenin köşesinden dönerken Gabe biraz geri çekilmişti. Bu da elini daha sıkı tutmama neden olmuştu. Bu oyunu bir hafta boyunca sürdürmüştük ve son derece dostane bir şekilde *ayrıldığımızda* daha da kötü bir durumda olacaktım. *Kız, çocuk tarafından aldatılır. Çocuğun en iyi arkadaşıyla sahte bir ilişki yaşar. Belki de çocuğun en iyi arkadaşına âşık olmaya başlar?* Bu duygusal çifte darbeden nasıl kurtulacağıma dair hiçbir olası senaryo yoktu.

Ama Gabe'den istediğim tek şey bu geceydi. Bu işi bir gece daha uzatmamız gerekiyordu sonra Travis'le aralarını düzelterek ve o noktada artık benim çirkin dramamla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Travis sahneden inerken Gabe'in parmakları benimkilere hafifçe dokundu.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı.

"Evet; oldukça karışık bir müzikal."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Sessiz kaldığımız ilk perde boyunca Gabe bir daha benden uzaklaşmamıştı. Hatta birkaç kez güldüğünde ben de gülmüştüm.

Kısa bir an için Carolyn'e olan nefretimi bile unutmuştum. Sanki bir randevudaymışız gibiydi. Çok normal bir randevu...

Travis'in gösterideki en sevdiği şarkılardan biri olan *Healthy, Normal, American Boy* şarkısı ara verilmeden önce son şarkı olarak çalındı.

Gabe'e, "Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadım.

Bana döndü, şüpheyi kaşlarını çatı. "Ne?"

"Öp beni."

Yüzümü incelerken gözleri büyüdü. Kısa bir an için her şey sessizleşti. Kalabalık yoktu, müzik yoktu. Sadece ben ve Gabe. Başımı arkaya yatırdım, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Parmaklarını boynuma dolayıp başparmağını çenemde aşağı yukarı gezdirirken dudaklarına karşı bir iç geçirdim. Dilimi dudaklarında gezdirdim ve dudaklarım ısrarla omunkilere doğru açılıyordu. Bir an için her şey durdu ve sonra Gabe beni kendine çekti, dili tenimde kayarak beni iliklerime kadar ürpertti. Her şey olup bittikten sonra Gabe Rafferty'nin ne kadar iyi öpüştüğünden bahsederken yalan söylememiş olacaktım. Sadece bu öpücüğü tüm vücudumda hissetmek istiyordum. Ona yaslanabilmek için salondaki koltuğun kolunu aramızdan söküp atmak istedim. Ona yaklaşmam acılmış gibi hissettirdi. Gerekliymiş gibi. Sanki—

Büyük bir gürültü bizi ayırdı ve Travis'in sahneden orkestra bölümüne doğru yuvarlandığını görmek için tam zamanında ayağa kalkmıştık. Arkasından Carolyn kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Aman. Tanrım. İlk aklıma gelen hızla orkestra bölümüne gidip nasıl olduğuna bakmak oldu birkaç saniye içinde müzik gıcırdayarak durdu ve salon karanlığa gömüldü.

Seyircilerden gelen fısıltılar yankılanırken sahne görevlileri, bu spontane fiyaskonun üstesinden gelmeye çalışıyordu. Çok geçmeden orkestra perde arası müziğini çalmaya başladı ve ışıklar tekrardan yandı.

Gülmemek için elimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, Gabe, bunu gördün mü?"

Ama Gabe'e döndüğümde çoktan ayağa kalkmıştı, omuzlarını dikleştirmiş ve kaskatı kesilmişti. Kalabalığın arasından geçip koridora doğru yönelirken, "Ben gidiyorum," dedi.

“Bekle,” diye seslendim, bir yandan da onun kestane kahvesi saçlarından gözümü ayırmamaya çalışıyordum.

Gidemezdi. Henüz ayrılmamıştık. Ben hazır değildim. Lobiye girip ön kapıdan çıkana kadar yoluma çıkan herkese, “Affedersiniz, affedersiniz,” diyordum.

Çok hızlı yürüyordu. Bacakları çok uzundu ya da belki de sihirli bir şekilde kalabalığın onun için ikiye ayrılmasını sağlamıştı. “Gabe!” diye bağırdım. “Gabe!”

Nihayet, eli arabanın kapı kolundayken durdu ve bana döndü.

Kovboy çizmelerimle su birikintilerinde sıçrayarak ona doğru koştum. “Öylece gidemezsin.”

“Gidebilirim ve gidiyorum,” dedi tartışmaya pek fırsat vermeden.

Ama benim adım Piper’sa imkânsız diye bir şey yoktu. “Düşmesi bizim suçumuz değildi.” Koluna uzandım ama o azıcık geri çekildi. Tamam, erkek arkadaş rolünün artık tamamen bittiğini anlayabiliyordum. Bu acıtmıştı.

“Mesele sadece o değil. Yani, korkunçtu ve muhtemelen hayatımın geri kalanında bu konu yüzünden kendimi bok gibi hissedeceğim, sen kendi koyduğun kurallardan birini çiğnedin, Piper.”

“Ne—” Kafama o an dank etmişti. “Dil yok kuralı mı? Dilimi kullandım diye, değil mi?” Öfkem beni ele geçirirken burun deliklerim genişledi. “Özür dilerim, tamam mı? Beni o kadar iğrenç bulduğun için, kuralları yarım saniyeliğine unutup sana Fransız öpücüğü verdiğim için özür dilerim. Senin için bu kadar berbat olduğu için özür dilerim.”

O anda ileri atıldı ve aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı. “Anlamıyor musun, Piper? Neler olduğunu görmüyor musun? Seninle tanıştığım günden beri neler olduğunu? Sana aşığım,

Piper Berry ve bu, hayatımın sonuna kadar yaşamak zorunda kalacağım türden bir lanet ki bu sorun değildi. Gayet iyiydi! Arkadaşın olmaya ve seni Travis'i severken görmeye alışmıştım... Bu kadarı yetiyordu. Ama bu son hafta *cennet* gibiydi, Piper."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi ve boğazım nasıl söyleyeceğimi bilemediğim onca şeyle düğümlenmişti. Beni *seviyor* muydu? Gabe Rafferty beni *seviyor* muydu? "Gabe..." Sadece adını söyleyebildim.

Başını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü. Yüz ifadesindeki ve kendini tutuşundaki her detay acı vericiydi. "Lütfen, yapma. Lütfen üzgün olduğunu ya da bana karşı bir şey hissetmediğini söyleme. Bunun doğru olduğunu biliyorum ama bu, duymak zorunda olduğum anlamına gelmiyor, tamam mı? Bu haftayı atlatabileceğimi ve seninle Travis arasında bir satranç taşı olabileceğimi düşünmüştüm ama bu iş fazla ileri gitti. Ayrıca, istediğini aldın. Travis kendini küçük düşürdü. Onu can evinden vurdun. Artık bitti."

Cevap vermemi beklemedi, açıkçası ben de ne diyeceğimi bilemiyordum. Gabe başını sallayarak arabasına bindi. "Bil diye söylüyorum, Travis'in dördüncü sınıfta sana aldığı pelüş hayvan bir maymun, bir *ape* değil. Yani, bu berbat şakanın hiçbir anlamı yok." Kantağı çalıştırırken derin bir iç çekti. "Güle güle, Piper Berry."

Üzüntü ve hayal kırıklığı beni sarmalarken gösterinin geri kalanını en arka sıradan izledim. Gabe çocukluğumuzdan beri bana âşık olduğunu söylemişti. Bunu nasıl anlayamamıştım? Esprilerimiz her zaman uyuşurdu (diğerlerinin sinirini bozacak

kadar hem de). Travis'le kavga ettiğimizde bana hep özür dileyen bakışlar atardı. İkimizin de panjurları açık olduğunda odasından el sallardı. Odamda öfkeyle volta attığımda ya da beni duyabileceği kadar çok ağladığımda beni kontrol etmeye gelirdi.

İkinci perdede Travis sahnedeysen sanki hiçbir şey olmamış gibi hatta tamamen kendine gelmiş gibi görünüyordu, bunun her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin olmadım.

Kendi duygularımla alakalı tehlikeli sulara girdiğimi biliyordum. Gabe'i asla aynı gözle göremeyeceğimin farkında olsam da bunun, onun için ne anlama geleceğini hiç bu kadar düşünmemiştim. Elbette Travis'le aralarındaki sorunları çözeceklerdi. Hatta belki de benimle olan ortak geçmişleri üzerinden bağ kuracaklardı.

Ama asla Gabe'i incitmek istememiştim. Onunla oynamak istememiştim. Yine de ne yapmak istediğimin bir önemi yoktu. Sadece ne yaptığım önemliydi.

Son alkışlardan sonra salonun ışıkları açıldı ve ben de kalabalığın arasından yavaşça otoparka doğru ilerledim. Bay ve Bayan Gupta ile birlikte çıktıkları çifte randevudan sonra birinin beni alıp alamayacağını öğrenmek için babalarım mesaj atmıştı ama cevap gelmemişti. Bu iyiydi. Yürüyebilir ve suçluluk duygumla bir başıma kalabilirdim. Bunu hak etmiştim.

Biri arkamdan, "Piper!" diye seslendi.

Gabe'in olmadığını bildiğim hâlde onu görmeyi umarak döndüm.

Hâlâ sahne kostümünü tam anlamıyla çıkarmamış olan Travis, sahne kapısının çıkışından bana doğru koşuyordu.

Ona milyonlarca hakaret savurma isteğime rağmen söyleyebildiğim tek şey, "Bay McCoy önce üstünü değiştirmedin"

için seni öldürecek,” oldu. Tiyatro öğretmeni kurallara uyulması konusunda çok titiz olduğundan ve sahnenin büyüsunü korumanın her şeyden önce geldiğine inandığından, tüm oyuncular gösteriden sonra kulisten çıkmadan önce kostümelerini çıkarmış olmalıydı.

Nefes nefese, “Umurumda değil,” diye cevap verdi bana yaklaşarak. “Piper, ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin. Ben ve Carolyn... Çok büyük bir hataydı. Gabe’le birlikte olduğunu biliyorum ki bu da aklımın almadığı bir şey. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama seninle olmak ve tüm bunları arkamızda bırakmak için her şeyi yaparım. Sensiz kim olduğumu bile bilmiyorum.”

Ve işte olmuştu. Beklediğim özürler. Sızlanmalar. Yalvarmalar. Ama bunların hiçbiri beni tatmin etmemişti. İstedğim kişi ya da istediğim şey bu değildi. Artık bunun farkındaydım.

“Seni affediyorum,” dedim sonunda. “Ama seni geri istemiyorum. Hem de hiç.” Sözlerimi geri alabilecekmişim gibi elimle ağzımı kapattım. Ama çıkmıştı bir kere. Travis’i geri istemiyordum ve hatta belki de hiç istememiştim.

“Ne?” dedi şaşırarak. Belki onun için ağlayıp sızlamamı bekliyordu, belki de egosu o kadar kabarmıştı ki onu geri kazanmamı bekliyordu ama Travis her ne söyleyeceğimi düşündüyse, öyle olmamıştı.

“Bu kadar uzun süre birlikte olmamız aramızdaki şeyin yürüdüğü anlamına gelmez Travis. Başkalarını öpüyordun. Bu pek de hayra alamet değil.”

Kararsızca başını salladı. “Ben... Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum ama en azından mezuniyete kadar dayanabileceğimizi düşünmüştüm...”

“Yaşadıklarımızdan pişman değilim,” dedim usulca. “Ama eskiye dönemeyiz. Geri dönecek bir şey kalmadı.”

Bunu bir an düşündü ve sonra başını evet anlamında salladı. “Sanırım tüm bunlar garip bir şekilde hepimiz için en iyisi.”

Sokağa dönerken ona, “Gitsem iyi olacak,” dedim. “Bensiz kim olmak istediğini bulmaya başlasan iyi olur Trav. Endişelenme. Zamanın var.”

“Piper?” dedi adımı son kez söyleyerek.

“Evet?”

“Önümüzdeki iki gösteriyi es geçebilir misin?”

GABE

Hafta sonunun geri kalanını panjurlarım ve cep telefonum kapalı geçirmiştim. Travis. Piper. Kim olursa olsun. Onlardan haber almak istemiyordum. Pazar sabahı annem endişelenmeye başlamıştı. O söylemese de bunu anlayabiliyordum. Sanırım ona babamı ve ocak ayında işini kaybettiğinden beri babamın içinde bulunduğu depresif durumu çok fazla hatırlatıyordum.

Bu yüzden pazar gecesi koridordan odama seslenip, “Misafir geliyor!” demesi o kadar da şaşırtmadı sanırım.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kendimi hazırladım ve Travis içeri girdiğinde sessiz bir iç geçirdim.

Masamdan ve onlarca açtığım YouTube sekmesinden gözümü ayırmadan (O sırada gölde tüplü dalış yapan bir adamın dalış yaparken bulduğu garip şeyleri gösterdiği bir video izliyor-

dum. Kulağa geldiği kadar sıkıcıydı. Hayatım, adamın eski bir iPhone bulduğu gölün dibi kadar karanlık ve berbat olduğu için mükemmel bir depresyon eğlencesiydi.) hırlayarak, “Burada ne işin var? Oyuncuların partisinde olman gerekmiyor mu?” diye sordum.

“En iyi dostumu kontrol ediyorum,” dedi Travis. Göz kalemi de dâhil olmak üzere cildine yapışmış ufak tefek makyaj kalıntıları vardı ve bunları tamamen temizlemesi her zaman günlerini alıyordu. “Ayrıca, oyuncu partisi ben söyleyince başlar.” Gülmem için durakladı ama gülmedim çünkü komik değildi. “Duyduğuma göre Pipes’la işler kötüye gitmiş.”

Omuz silktim. “Başından beri gerçek değildi. Sadece seni kıskandırmak için yapılmış büyük bir gösteriydi.”

“İşe yaradı,” dedi homurdanarak.

“Biraz fazla yaradı,” diye mırıldandım. “Özür dilerim. Yaptığım çok boktan bir şeydi.”

“Senden benim için yalan söylemeni istemek de boktan bir şeydi.”

“Evet. Bu konuda haksız olduğunu söyleyemem.”

Yatağımın kenarına oturdu. “Sanırım bir bakıma sana teşekkür etmeliyim. Son iki gösteri harikaydı. Sanırım şans meleği olayı gerçek değildi. Piper’ın ön sırada biriyle öpüşmemesi de yardımcı oldu.”

“Ne kadar da düşünceli bir kız.”

“Ona bayağı kafayı taktın demek ha?” diye sordu.

Başımı salladım. “Sadece kötü bir borçtu.”

“Gerçekten mi? Çünkü bana sanki ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamışsın gibi geldi.”

“Hiçbir şey hissetmeye başlamadım,” dedim ona. “Zaten hep hissediyordum.”

“Biliyorum,” dedi göt herif, odadaki en zeki insan edasıyla.

“Biliyor muydun?” Yüzümü tamamen ona döndüm. “Ondan hoşlandığımı biliyordun ve umursamadın mı?”

Başını iki yana salladı. “Ona karşı hislerini değiştiremezdim, ayrıca üzerine çullanıp onu çalmaya çalışmayacağını biliyordum.”

“Neden?” diye sordum. “Şişman kankan kız arkadaşını çalamayacağı için mi?”

“Hayır. Şişman kankam yapabileceğini düşünmediği için. Cuma günü gösteriden sonra Piper’ı gördüm. Onun aklında da sen varsın, Gabe.” Ayağa kalkıp yürümeye başlamıştı ki birden durakladı. “Dinle, bu bizim için biraz garip bir durum, tamam mı? Sana eski kız arkadaşımı ayarlamaya falan çalışmıyorum ama diyeceğim şu ki kendini benim seni gördüğüm gibi görmelisin dostum. Komiksin. Kötü görünmüyorsun. Şişmansın ama kimin umurunda? Bu kötü bir şey bile değil ve öyleymiş gibi davranmaktan nefret ediyorum.”

Ona karşılık vermek ve yanıldığını söylemek istedim. Mesele bundan da öteydi. Dürüst olmak gerekirse, o aptal peluş maymuna itiraf etmek istemediğim kadar çok takılmıştım ve Travis yerine saçma sapan Sevgililer Günü hediyesi veren ben olsaydım neler farklı olurdu diye düşünmeden edememiştim.

“Belki de kendini göstermelisin,” dedi Travis. “Seçmelerine katılmadığın rolü alamazsın.”

Söylediği laf üzerine sıırıttım. “Pekâlâ, bu kadar ilham verici drama bölümü saçmalığı yeter. Partine git. Yarın görüşürüz.”

“Aramız iyi mi?” Travis sordu.

“Sorun yok,” dedim. “Ama yine hıyarlık etme.”

Camıma gümbürtüyle bir şey çarptığında battaniyeleri de kendimle birlikte sürükleyerek yuvarlandım. Neredeyse dolu sesine benziyordu. Tekrar uykuya dalmıştım ki bir gümbürtü daha duydum.

Yuvarlanarak telefonumdan saati kontrol ettim. Saat sabahın üçüydü. Daha yeni uykuya dalmış olmama rağmen başım ağrıyor ve göz kapaklarımı kaşınıyordu.

Üçüncü bir gümbürtüden sonra yatağında doğruldum ve şortumu giymeden önce gözlerimi ovuşturdum.

Perdelerimi açtığımda evlerimizin arasındaki dar alanda insan boyunda bir sincabın durduğunu gördüm. Kafam mı iyiydi? Ya da daha kötüsü, ölmüş müydüm? Homurdanarak penceremi açtım.

“Ne istediğini ya da kim olduğunu bilmiyorum, annemin köpeği küçük ama hırçın bir köpektir ayrıca sincapları yediği de bilinir.”

Dev sincap kafasını kavradı ve çıkardı. Piper sincap maskesini kolunun altına sıkıştırırken, “Ziggy’den korkmuyorum ve sokağımızdaki sincapların çoğu ondan daha büyük,” dedi.

Gerçekten istediğim şey bir çukur kazıp Piper üniversiteye gidene kadar içinde kış uykusuna yatmak ve böylece ona olan aşkımı itiraf ettikten sonra onu bir daha görmek zorunda kalmamak olsa da “Sincap kılığında odamın önünde ne halt ediyorsun?” diye sordum. Tüm bunların nedeni öpüşmemiz sırasında azıcık dilini kullanmasıyla başa çıkamamamdı.

“Pencerene fındık atıyorum,” dedi, bir elini açıp bir avuç meşe palamudunu gösterdi. “Manyak bir sincap gibi.”

“Tamam, kulağa gayet mantıklı geliyor,” dedim, bir hafta kadar önce gecenin bir yarısı beni uyandırıp planını anlattığı o geceyi anımsayınca kalbim usulca çarpmaya başladı.

“Gabe, özür dilerim. Çok özür dilerim. Her şey yanlış bir nedenle başlamıştı ama geçen hafta bir yerlerde bir şeyler doğru hissettirmeye başladı. Doğru *hissettik*.”

Onu görünce öfkem bir anda yok olmuştu. Özellikle de o lanet sincap kıyafeti içindeyken. “Bunu en başta kabul etmemeliydim,” diye itiraf ettim. “Kötü bir fikirdi.”

“Haklısın.”

“Ve bunun çok ileri gideceğini biliyordum... Hem de birden fazla şekilde.”

“Yaptığım aptallıktı,” dedi. “Travis’in de benim gibi acı çekmesini istedim... Ama asla seni incitmek niyetinde değildim. Aslında, ikinizi de nasıl atlatabileceğimi bulmaya çalışıyordum. Travis’i atlatmak kolaydı. Kızgındım. Ama sen, Gabe. Her sabah uyandığımda seni görüyorum. Son iki sabahtır panjurların kapalıydı. Geceleri telefonda seninle konuşmadan zar zor uyuyabiliyorum.”

“Ben de seninle konuşmayı özledim,” dedim sessizce.

“Gabe, sen... Sen beni sevdiğini söylediğinden beri ben bunu kafamın içinde tekrar tekrar duymaktan kendimi alıkoyamıyorum. Aramızda ne olduğunu bilmeden bu işi bırakıp gidemem. Yapamam. Lütfen bana bir şans daha ver. Benim olmanı istiyorum. Seni gerçekten istiyorum.” Meşe palamutlarını yere bırakarak bir elini havaya kaldırdı. “Sincap İzci sözü.”

Penceremin pervazından gecenin nemli havasına doğru kendimi sarkıttım. “Bu kostümü nereden buldun?”

“Kiraladım,” dedi omuz silkerek ve kolunun altına sıkıştırdığı sincap maskesine baktı. “Son dakikada bulunmuş bir şey için oldukça etkileyici. Hepsi Parker Berry’nin kredi kartı sayesinde.”

“Piper.” Adını gülerek söylemişim, bu da boğazın ağrırken soğuk su içmiş gibi hissettirmişti. “İlişkimizi finanse etmek için

abinin kredi kartını çalmayı bırakmalısın. Bu, kimlik hırsızlığına girer.”

“İlişkimiz mi?” diye sordu, sesindeki neşe her hecede artıyordu.

“Kimlik hırsızlığı,” diye tekrarladım.

Başını şüpheyle yana eğdi. “Ama eğer o kişiyle ortak DNA’n varsa bu aslında kimlik hırsızlığı sayılmaz, değil mi? O zaman sadece kısmi kimlik hırsızlığı olur.”

“Benim kız arkadaşım suçlu.”

“Kız arkadaşın mı?” diye sordu ve parmak uçlarında ayağa kalktı. Birbirimize o kadar yaklaştık ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

“Sadece kostümün sende kalırsa,” dedim. “Kostüm olursa olur.”

“Olur hallederiz,” dedi dudaklarını dudaklarıma bastırırken. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve dillerimiz buluştu. Bu ânı birçok kez hayal etmiştim. Evlerimiz arasındaki bu küçük boşlukta Piper Berry’ye iyi geceler ve günaydın öpücüğü vermek, her zaman olacağını bildiğim kadar mükemmel ve kalbimi hoplatacak bir andı.

“Sanırım artık yatmamız gerekiyor,” dedim sonunda homurdanarak.

Burnu benimkine *dokundu*. “Bu sabah beni bırakacak mısın?”

“Sincap kostümünü giyersen olur.”

“Öyle mi? Nasıl puanlardın peki? On numara bir *ape* gibi mi?” Burun deliklerimi açarak sinirli görünmeye çalıştım ama tek yapabildiğim şey son derece utanç verici bir şekilde kıs kıs gülmek oldu. “Kelime oyunu yapmaktan tutuklusun.”

“Hımmm, tam kırk sekiz saatliğine kostümüm var,” dedi dudaklarıma doğru gülümseyerek. “Beni affetmeme ihtimaline karşı yedek planım için buna ihtiyacım vardı.”

“Yedek planın ne olduğunu bilmek ister miyim sence?”

“Çok daha fazla kredi kartı harcaması.”

“Seni suç dolu bir hayattan kurtarmam gerekecek, değil mi?”

“Deneyebilirsin,” dedi gülerek. “İyi geceler, Gabe Rafferty.”

“Görüşürüz, Piper Berry.”

SEN HARIÇ HERKES

(Birlikte Mahsur Kalmak)

LEAH JOHNSON

Tarih: 12 Mayıs Cuma, 20.45

Konum: Parti Sarayı Toptan Satış Deposu Otoparkı

Geçen Süre: 1 Saat

*J*âda Baxter'dan pek bir şey beklemiyordum, gerçekten. Ama belki bir kez olsun bir şeyi düzgün yapar da sınıf başkanı ünvanının gerektirdiği görevi yerine getirir diye düşünmüştüm. Çünkü bu *son sınıfların vedasıydı*.

Bu, son sınıf temsilcilerinin her yıl düzenlediği en büyük etkinlikti. Ardsley, mezuniyetten önceki gece, tüm sınıf için büyük bir parti düzenlemişti. Sahneden inip burayı sonsuza dek geride bırakmadan önce son bir eğlence... Aylardır plan yapıyorduk. Son aşama; masa süsleri için parti malzemeleri, fotoğraf kabini

için ıvır zıvır almak ve yarın gece yarısı kullanacağımız balonlar için pompa kiralamaktı.

Göreceğimi bildiğim şeyi görmemeyi umarak tekrar saatime baktım. Parti Sarayı'nın kapanmasına on beş dakika kalmıştı ve yardımcım, öğrenci hesaplarımızın kredi kartı ve vergi muafiyet formlarıyla birlikte ortalıkta görünmüyordu. Jada'nın beni herhangi bir şeyden sorumlu olabileceğine ikna etmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. En iyi arkadaşım Carmen'e gözlerimi devirdiğim bir selfie gönderdim, o da hemen altı tane kafatası emoji'si yolladı. Jada'nın sürekli geç kalması ikimizi de öldürüyordu.

Saatimi bir kez daha kontrol ettim ve yeni gelen mesajla gülecek iç geçirdim. *Prenses yine şovunu yapıyor*, yazan bir mesajla birlikte *Real Housewives*'dan bir GIF vardı. Alaycı ve milyonlar kazanan bir reality şov kraliçesiyle hiç bu kadar özdeşleşmemiştim.

Ancak sıcak yaz yağmuru, yeşil ve beyaz renkli Ardsley Akademisi Key Club tişörtümü ıslatmaya başladığında, içten içe hissettiğim rahatsızlık birden öfkeye dönüşmüştü. Yağmurdan kaçmak için içeri doğru yürüdüm ve kapıda çalışanlardan biri tarafından karşılanmayı beklemek yerine, kendimi kurulaşabileceğim bir tuvalet bulmayı umarak doğrudan arka tarafa süzıldüm.

İhtiyacımız olan her şeyi toplamak için yeterli zamanımız olmayacaktı, bu yüzden en azından ıslak ve kızgın olmak yerine kuru ve kızgın olabilirdim. Bir su birikintisinde oynamaya kendini kaptırmış bir Labrador Retriever gibi ıslakken sinirli olmak son derece sinir bozucuydu.

Tüm parti ihtiyaçlarınız için sıra sıra ucuz, temalı ıvır zıvırlardan oluşan devasa Parti Sarayı'nın arka tarafındaki personel tuvaletini bulmam biraz zaman aldı. Kalınca bir kâğıt havluyla çabucak kurulanıp aynadaki yansımadından kendimi kontrol et-

tim. Aynı sade koyu kahverengi gözler. Aynı bebek saçları ve aynı lüleler. Dokuzuncu sınıftan beri her gün kulağıma taktığım aynı elmas küpeler. İç çektim. *Görecek olağanüstü bir şey yok, millet.*

Kapıyı açtığımda, karşı duvara yaslanmış Jada'yı görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

“Tanrım! Sen de nereden çıktın?”

Jada gülümsedi ve her zamanki gibi gülümsemesi, tüm yüzünü aydınlatmıştı. Dışarıdaki yağmurdan ıslanmış, ıslak bukleleri nemden biraz dağılmıştı ama uçuşan saçları bile yanaklarını sevimli bir şekilde çerçeveliyordu. Mükemmelliği dayanılacak gibi değildi.

“Telefonuna cevap vermedin.” Pembe OtterBox marka kılıfını havada salladı. “Sana otoparka girdiğimi söylemeye çalıştım ama görevliler, ‘Üzgünüm, kapalıyız,’ saçmalığına başlamadan önce içeri girmeliydin yoksa ikimiz de giremezdik.”

Telefonuma baktım ve sinyalin tek çizgi bile olmadığını fark ettim. Aptal Sprint*.

“Burada telefon çekmiyor! Peki ya ‘Üzgünüz, kapalıyız,’ saçmalığı da ne demek? Bir *kapanış saati* var ve çalışanlar buna *saygı* gösterilmesini bekliyor çünkü onların zamanı değerli ve sen bunu *hiçe* sayıyorsun?”

Jada'nın tam bir felaket olduğu gerçeği olmasaydı, konuşurken sesimin gittikçe yükselmesinden utanırdım. Nedense onun korkunç alışkanlıklarından nasibini alan hep ben oluyordum.

Elini, sinir bozucu bir sineği etrafından uzaklaştırır gibi salladı.

“Demek istediğim, bazen kapanıştan hemen önce gelersen seni içeri alma konusunda ters davranıyorlar. Ayrıca senin nasıl biri olduğunu biliyo—”

* ABD’de hizmet veren bir telekomünikasyon şirkettir ve çoğunlukla cep telefonu servis sağlayıcısı olarak bilinir. -çn.

“Ne demek ‘nasıl biri olduğumu biliyorsun’? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun—”

“Her zaman ‘Zamanında gel’, ‘Saatime bir bakayım’ tripleri—”

“Demek ben böyle biriyim, ha? Gerçekten harika, Jada—”

“Neden her şeyi bu kadar kişisel algılıyorsun? Sanki hayatını sürekli kışının yanaklarını sıkarak yaşamak istiyormuşsun gibi—”

Ben ellerimi havaya kaldırırken Jada gözlerini devirdi. Jade soluk mavi renk ojeli parmağıyla kendi göğsünü işaret ederken ben ayağımı yere vuruyordum. O anda duvarlar dışarıdaki fırtınadan gelen gök gürültüsüyle sallandı ve ardından her şey karardı.

Elektrik kesintisi olmadığını hemen olmasa da anlamıştım. Koridorlardaki ışıklar tek tek titreyerek sönüyordu, ta ki biz nispeten karanlıkta kalana kadar. Sadece yukarıdaki yedek ışıklar şu anda içinde bulunduğumuz uzun, pist benzeri sırayı aydınlatıyordu. Jada gözlerini kocaman açarak bana dönünce saatime baktım. Saat 21.02’ydi. Mağaza kapanmıştı.

Ve biz hâlâ içerideydik.

Jada Baxter hakkında bilmeniz gereken şey şuydu: Hayatı boyunca hiçbir şeye zamanında gelmezdi.

Beşinci sınıftaki “kendini anlat” başlıklı kompozisyon sunumu sırasında annesini doğuma almak zorunda kaldıklarını çünkü Jada’nın öngörülen doğum tarihinden bir hafta sonra bile hâlâ dünyaya gelmemeye direndiğini anlatmıştı. Yedinci sınıftayken Indianapolis Hayvanat Bahçesi’nde sabah kış uyku-

sundan uyanmaları beklenen kutup ayılarını ziyaret etmemiz planlandığında otobüslere geç geldiği için bizi bir saat geciktirmiş ve kutup ayılarının kış uykusundan uyanmasını tamamen kaçırmıştık.

Çoğu zaman, kocaman bir gülümsemeyle ve bazı hediyeler ya da iltifatlarla ortaya çıkar ve rahatsız ettiği kişilerin gönlünü alırdı. Ama bunu benim üzerimde denemiyordu bile. Onun gülünç derecede simetrik yüzünün ve ayakkabılarımla ilgili bir iltifatın beni etkilemeyeceğini zaten biliyor olmalıydı. Yoksa Jada'nın ayağımdaki eskimiş Converse'ime iltifat etmeyeceğinden değildi ama olsun.

İşte bu yüzden, mesai saatleri dışında Parti Sarayı Toptan Satış Deposu'nda kilitli kalmamızın sorumluluğunu üzerime almamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu tamamen onun hatasıydı.

“Jada.”

Cebinden öğrenci hesabının kredi kartını çıkarıp ön kapının kilidini kurcaladı. Ama işe yaramayacağını biliyordum. Çalışanlar burayı dışarıdan kilitlemişlerdi ve kapıyı geçebilsek bile yine de Bölüm Sonu Canavarı olan sürgülü kapıyı yemenin bir yolunu bulmamız gerekecekti. Burayı sanki içinde *Susam Sokağı* pinyataları ve bozulmuş şekerlerden oluşan çirkin bir ürünler değil de çok gizli ulusal güvenlik sırları varmış gibi kilitlemişlerdi. Gerçekten burada mahsur kalmıştık.

Sinyal alabilme umuduyla telefonumu bir kez daha kontrol ettim, “Bırak artık,” dedim. Başımı cama yaslayıp bir iç çektiğimde cam buğulandı. Şimdiye kadar evde olmam, ailem yokken *iCarly*'nin tekrarlarını izlemem ve kanepede abur cubur yemem gerekiyordu. Bu hiç adil değildi. “Gelip bunu eski usulle yapması için birini çağırmamız gerekecek.”

Dışarıda gök gürlüyordu ve en sonuncusu o kadar güçlü gürlemişti ki duvarlar biraz sarsılmıştı. Tezgâhın arkasında fişe takılı duran sabit telefona doğru yürüdüm, Jada ise kasalardan birinin arkasındaki bir bilgisayarı karıştırıyordu. Ancak ahizeyi kaldırdığımda çağrı sesi bile yoktu.

“Bu eski şey çalışmıyor bile.”

Jada iç geçirdi. “WiFi da gitmiş.”

“Fırtına yüzünden olmalı,” diye homurdandım.

Aklımdan devasa deponun arka tarafındaki müdürün ofisine koşmak geçiyordu, belki orada yedek anahtar bulabilirdim ama o kapı da kilitliydi. Ön tarafa döndüğümde Jada tezgâha yaslanmış, telefonuna bakıyordu.

“Aklıma bir fikir geldi, polisi aramalıyız! Acil durum aramaları sinyal olmasa bile çalışır.”

Gözlerimi devirdim. “Haberleri okumuyor musun? İki siyahi kızın kapalı bir dükkânda takıldığını gördüklerinde ne olacağını biliyor musun? Yok, ben almayayım.”

“Tamaaaaaaam.” Kelimeyi uzatarak olması gerekenden üç kat daha uzun söylemişti. Çabucak canlandı. Kahverengi ve yeşilin karışımı gözleri kelimenin tam anlamıyla *ışıldıyordu*. “Sence de bu biraz havalı değil mi? Demek istediğim, çocukken mesai saatleri dışında bir Walmart’ta mahsur kalırsan neler yapabileceğine dair bir fantezin olmuştur, değil mi?”

“Hayır, aslında.” Ellerimle yüzümü kapattım. Jada biraz... İyimserdi. “Çoğu normal çocuk gibi terk edilmiş büyük bir mağazada mahsur kalmak, hayallerimin başında gelmiyordu.”

“Bir durumun tüm eğlencesini kaçırmak gibi bariz bir huyun olduğunu söyleyen oldu mu hiç? Çünkü öylesin.” Dudaklarını gerçek anlamda büzerek surat astı. “Sen dünya çapında bir eğlence sömürücüsün.”

“Buna olgunluk deniyor, Baxter.” Etrafıma bakınıp başka çözümler bulmaya çalışıyordum ama kapıyı kırıp sabıka kaydı riskini göze almak ve üniversiteye kabulümün iptal edilmesi dışında elimde hiçbir şey yoktu. Ne telefon ne internet ne de anahtarlarımız vardı. Sadece ben, Jada ve sekiz yıllık birikmiş nefretin ağır yükü... En büyük kâbusum gerçek olmuştu.

Sabaha kadar birlikte mahsur kalmıştık.

Saat: 23.45

Geçen Süre: 3 Saat

Sadece üç saattir Parti Sarayı'ndaydık ama şimdiden kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştım. Yedinci sınıfta hayvanat bahçesine yaptığımız gezideki aylardan biri gibi ön kapıların önünde volta atıyordum ve açıkçası kendimi bile korkutmaya başlamıştım.

Düzen olmadan yapamıyordum. Bu yüzden zaman konusunda bu kadar katıydım. Kontrollü olmak, bu ufak şehirde ve klişelerle dolu trajik okul hayatımda akıl sağlığımı korumamı sağlamıştı. Kontrol beni güvende tutuyordu. Ben bu tür senaryolar için yaratılmamıştım. Jada'nın kasanın yanındaki tezgâhta rahatça uzanması ve telefonunda WiFi ya da sinyal gerektirmeyen bir sudoku oyunu oynaması da bunu doğruluyordu.

Birkaç ay önce Son Sınıfa Veda töreni için öğrenci fonları kurulundan daha fazla para talep etmek üzere bir sunum hazırlamamız gerektiğinde de aynı böyleydi. Jada, plan konusunda benim strese girmeme izin vermişti, kendisi toplantıya beş dakika geç kalıp kurul üyelerini büyülemiş ve bahar oyunu provası için geri dönmüştü. Onun için her şey çok kolaydı. Buna bir fırtınada, cep telefonu ya da internetin çekmediği bir parti dükkanında geçireceğimiz bir gece de dâhildi.

“Eee... Nereye gideceğine karar verdin mi?” Muhabbet açmaya karar verdim. Her şey düşünüldüğünde oldukça aptalca bir soruydu. Demek istediğim, mezuniyete kırk sekiz saatten az bir süre kalmıştı. Sınıfımızdaki en tembeller bile bir ay öncesinden nereye gideceklerine karar vermişlerdi, Jada’nın çevresindekilerin çoğu da dâhil.

“Uzaktan eğitim veren bir üniversite olduğuna bahse girerim,” diye devam ettim. Ellerimin üzerine yaslandım ve başımı arkaya atıp tavana baktım. “Siz çocuklar online eğitimi *seviyorsunuz*.” Anaokulundan liseye kadar süren bir özel okulda büyüyünce sınıf arkadaşlarınız hakkında olması gerekenden çok daha fazla şey biliyordunuz. Birinci sınıftaki hortum tatbikatı sırasında kimin altına işediğini, kimin ebeveynlerinin bir Okul Aile Birliği toplantısından sonra otoparkta yaşanan dramatik kavganın ardından boşandığını, kimin büyümesine rağmen hâlâ tutkal yemeye devam ettiğini biliyordunuz.

Yani Jada Baxter’ı tanıyordum. Dördüncü sınıfta Ardsley’ye geldiği günden beri soyadlarımızla (Barnes ve Baxter) birbirimize bağlıydık. Dokuz yaşındayken o güne kadar tanıdığım herkesten daha karizmatikti. Ofiste yoklama yapmak için gönüllü olmak üzere ilk elini kaldıran oydu, en içine kapanık çocuklara bile nazik ve kibar davranırdı ve okulda olduğu için çok heyecanlıydı. Diğer herkes de onun orada olmasından heyecan duyuyordu.

Ama ikimiz hiçbir zaman tam olarak kaynaşamamıştık. Her zaman Bayan Cana Yakın olmasına rağmen hiçbir zaman teneffüslerde birlikte oynamamış ya da fen dersinde birbirimizi eş olarak seçmemiştik. Onun gruptan gruba geçişini, sosyal bir kelebek gibi herkesle arkadaş oluşunu izlemiştim ama benim yanıma hiç gelmemişti ki bu en iyisiydi. *Kesinlikle*.

Jada bu yerle ilgili anlamadığım ve anlamak istemediğim her şeyi temsil ediyordu.

“*Biz çocuklar mı, hımm?*” Telefonunu cebine koydu ve tezgâhtan aşağı atladı. “Bazen beni güldürüyorsun Perry, bunu biliyor muydun?”

“Hı?” Dükkânın arka tarafına doğru ilerledi, ben de öyle yaptım. Ona yetişmeye çalışırken neredeyse ayağım takılıyordu. “Benim neyim komik?”

Her iki tarafı da renklerine göre düzenlenmiş parti eşyalarıyla dolu bir koridora adım attı. Kırmızı peçeteler, masa örtüleri ve plastik eşyalar; yeşil peçetelerin, masa örtülerinin ve daha fazla plastik eşyanın yanma düzgünce yerleştirilmişti. Tüm gökkuşağı renkleri tamamlanana kadar böyle devam ediyordu.

Her tonda tüyden tüylü fularlar bile vardı.

Jada yeşil ve altın renkli bir Aziz Patrick Günü şapkası alıp kafasına takıtı.

“Buradan gitmek isteyen tek kişinin sen olmadığını hiç düşündün mü?”

Hangi okula gittiğimi bilip bilmediğini bilmiyordum ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun kaçmak istediği her neyse, benim kaçmaya çalıştığım şeyle aynı değildi.

Sınıf başkanı olmak bile istemiyordum. Aday olmuştum çünkü üniversite başvurularında ne kadar iyi görüneceğini biliyordum. Her zamankinden daha büyük ve Instagram’da büyük yankı uyandıracak bir Son Sınıfa Veda Partisi gibi etkinlikler vadedersen muhtemelen öğrenci topluluğunun büyük bir bölümünü bana oy vermeye ikna edebilirdim. Okul ruhu ve içerdiği hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Bu tür şeyler (yüz boyama, motivasyon konuşmaları ve yeni beyzbol formaları için düzenlenen kek satışları) tam olarak Jada ve onun gibilerin işiydi. Jada, okul tişörtünü katlayarak *crop* hâline getirir ve diz boyu çoraplar giyerdi. O, eyalet turnuvasında okulun basketbol takımına tezahürat yapan ya da okul balosu veya mezuniyet balosundan daha az göz alıcı olmasına ve kazanması daha zor olmasına rağmen Kış Balosu için seçmelere giren ilk kişiydi. İlgi odağı olmayı ve okulumuzu gerçekten seviyordu.

Birkaç ay sonra üniversite öğrencisi olduğumda partilere gidecek, hiç uyumayan şehrin büyüüne kapılacak ve her mezunun lise deneyimine duyduğu özlemle Ardsley'yi anıyor olacaktım. *Ah o zamanlar ne kadar toy ve aptalmışım! Keşke şimdiki aklım o zaman olsaydı.* Bu, Jada ve Perry'nin her zaman Venn şemasındaki iki ayrı dairede olmasının nedenlerinden sadece biriydi. O nereye giderse gitsin uyum sağlayacaktı ve benim tek yapabildiğim şey kaçmaktı.

New York'a gitmemin tek nedeni New York Üniversitesi'ni bir gezide ziyaret etmiş olmam ve şehirle ilgili her şeye âşık olmam değildi. Elbette, Washington Square Park'taki davulcuların kalp atışları ve her köşede bulabileceğiniz o berbat bir dolarlık pizza harikaydı ama aynı zamanda hiçliğin ortasındaki taşralı bir kasabadan gelmiyor olsam da yine de Indianalı olduğum için gidiyordum.

Yaptığım araştırmalarım bana bir şey öğrettiyse, o da bu yerde eş cinsel siyahi bir kadın olmanın kabul edilemez olduğuydu.

Yani kimse bilmiyordu. Ailem bilmiyordu. En iyi arkadaşım bilmiyordu. Ve bunun bir önemi kalmayacak kadar uzaklaşana kadar da bunu böyle sürdürmeye niyetliydim. Çok orijinal bir plan değildi ama elimdeki en iyi plan buydu. Ben ve Jada daha farklı olamazdık.

Ama yine de fırça yediğimi anlayabiliyordum, bu yüzden sohbetin yönünü değiştirmeye çalışıyordum.

“Peki nereye gidiyorsun?” diye sordum biraz çekinerek. “Diğer arkadaşlarınla birlikte Bloomington’a gideceğini düşünmüştüm.”

Cevap vermek yerine, elini tüylü fularların olduğu rafların birinin üzerinde gezdirdi ve boynuna sarmak için gökkuşağı renginde devasa bir şeyi aşağı çekti.

Bir ucunu omzunun üzerinden öyle bir geçirmişti ki başka biri olsa kıkır kıkır gülerdim. Ama karşımdaki Jada’ydı ve ben onun yanında ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden her zamanki korunma mekanizmamı başvurdum: öfke.

“Ya da cevap verme, önemli değil.”

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

Nedense bu beni daha da şaşırtmıştı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Her şey her zaman senin istediğin gibi olmak zorunda.” Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. Bir tüylü fular daha aldı, bu seferki kireç yeşili rengindeydi ve beline iki kez dolayarak önden bir kemer gibi tutturdu. “Perry söylediye, kanun olmak zorundadır.”

“Ne?” Şu anda cidden beni aşağılıyor muydu?

Başından beri bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi o olduğu hâlde mi? “Hiç de öyle düşünmüyorum.”

“Evet, düşünüyorsun.” Neredeyse mırıldanıyordu. “Perry Barnes, tüm cevapları bilen kız.”

Etrafımda dolaşarak raftan bu kez toz pembe bir tüylü fular daha aldı ve bileğinden omzuna kadar sardı. Aynı işlemi diğer kolundaki parlak mavi renkli fularla da yaptı.

“Ulusal Başarı Bursiyeri. Key Club saymanı. Geleceğin New York Üniversitesi birinci sınıf öğrencisi.” Başarılarımı, de-

virmek için dizdiği domino taşları gibi birbiri ardına sıraladı. Bunu idrak edince sanki mideme bir taş oturuyormuş gibi hissettim. Yüzüm, hakkımda tüm bu şeyleri hatta herhangi birini bile bilmesine olan şaşkınlığımı ele veriyor olmalıydı çünkü gözlerimiz buluştuğunda yüz ifadesi sertlikten daha yumuşak bir şeye dönüştü. “Benden neden hoşlanmadığını bilmek ister misin, Perry?”

Yıllarca kitabıma gömülüp herkese ve her şeye tepeden baktığımı, burnumun havada olduğunu söylemesinden korkuyordum. Bana tamamen dürüst olmasından korkuyordum ve bu düşünce olduğum yerde buharlaşmak istememe neden oluyordu. Ama bunların hiçbirini söylememişti.

“Ben, senin tam olarak anlamlandıramadığın tek şeyim.”

Boynundaki tüylü fuları çıkardı ve benim boynuma doladı. Bir süre öylece durdu, fuların iki ucunu da hiç hareket etmeden tutuyordu. Kalp atışlarım o kadar yükselmişti ki Jada’nın duyabildiğinden emindim. Uzaklaşmak istiyordum ama bunu denemeye cesaret edemiyordum. Birkaç dakika önce kendisine yaptığı gibi bir ucunu omzumun üzerinden geçirdi ve koridor-da yürümek için döndü. Gökkuşağı renklerindeki tüylü fulara bakıyordum ve kendimi o kadar kaptırmıştım ki içimdeki çıraya son bir kibrit çakarken onu zar zor duydum.

“Kendin dışında anlayamadığın tek şey.”

Saat: 01.05

Geçen Süre: 5 Saat

Fular olayından sonra (kafamda böyle isimlendirdim) herhangi bir resmî açıklama yapmadan ikimiz de mağazanın ayrı köşelerine çekilmiştik. Sessizlik fazla gelmeye başlayana kadar son

otuz dakikadır geleneksel Hawaii parti malzemeleri bölümünde sırtıma batan bir tiki meşalesiyle yere çökmüş hâlde duruyordum.

Biraz kestirmeye çalışıyordum ama beynimi uyuyacak kadar kapatamıyordum. Tek düşünebildiğim Jada'nın daha önce söyledikleriydi. Söylediklerinin ne anlama gelmiş olabileceği ve tüm bunlar... Derin bir nefes aldım. Carmen'in her zaman her şeyi kontrol edememekle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalışıyordum. Muhtemelen bana *Aslan Kral* müzikalinden alıntı falan yapardı ama yapıcı bir şey yapmanın yapılacak en iyi şey olduğunu biliyordum. Olgun bir şey.

Yaklaşık beş dakika boyunca koridorlarda dolaştıktan sonra Jada'yı mağazanın arka tarafında buldum. Daha önce radyoda duyduğum ama adını hatırlayamadığım bir şarkının melodisini mırıldanırken baloncuk üflüyordu. Boğazımı temizledim ama başını kaldırıp bakmamıştı bile. Baloncukları üfleme ve mırıldanmaya devam ediyordu.

"Jada, seninle gerçekten kavga etmek istemiyorum. Senin hakkında o kadar varsayımda bulunmamalıydım, tamam mı?" Özür dileme hissine alışık değildim çünkü genelde soğukkanlılığımı korumakta oldukça iyiydim. Söz konusu Jada olduğunda ise bunu başaramıyordum. Ayrıca bunu kabul edecek kadar da olgundum. "Özür dilerim."

"Kavga etmek istemediğini göstermek için tuhaf bir yöntemin var. Görünüşe göre tek istediğin senin bana yaptığın gibi benim de sana kötü davranmamı sağlamak."

Bana bakıp kaşlarını çattı ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissetmeme neden olmuştu. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Bu oydu ama aynı zamanda o değildi de. Onunla ilgili bir şey benim sevmediğim bir yönümü ortaya çıkarıyordu. Ama bu sadece kafamda bir anlam ifade ediyordu.

“Benden hiç hoşlanmamış olmanı anlıyorum.” Sırtını dikleştirip omuz silkti. Bana doğru birkaç baloncuk üflediğinde onları patlatmaya başlama dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. “Buradan çıkana kadar ateşkes ilan etmeye ne dersin?”

Baloncukları bıraktı, ayağa kalkmak için kendini zorladı ve pantolonunun üstünü temizledi. Spordan yeni gelmiş gibi görünüyordu: yırtık pırtık bir tişört, tozluklar ve spor ayakkabı. Ve her nasılsa hâlâ manken gibi kusursuzdu. Bana o kadar yakın duruyordu ki gözlerindeki küçük pırıltıları görebiliyordum.

Ona çok uzun süredir baktığımı fark ettiğimde yüzüm kızardı. Neyse ki bana bir çıkış yolu vererek omzumu dürttü.

“Biliyor musun? Bahse girerim burada bir yerlerde müzik çalan bir şey vardır.”

Dükkanın önüne doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Tezgâhın üzerinden kolayca atladı ve aradığını bulana kadar yere çömeldi. “Aha!”

Dirseklerimi kasaya dayayarak, “Sence ailen şu anda ne düşünüyor?” diye sordum. Sonunda yeniden konuşmak için cesaretimi toplamıştım ve Jada’nın bunu ailesine nasıl açıklayacağını ve bu akşam eve dönmezse bir arama ekibi organize etmelerini nasıl engelleyeceğini merak ediyordum. “Evde olmaman konusunda yani?”

“Burada olduğumu kimse bilmiyor.” Jada düğmeleri kurcalıyordu ve çok geçmeden üstümüzdeki hoparlörler çıtırdadı. Bulduğu bir işaretlenmemiş CD kutusundan bir tanesini çıkarıp bir düğmeye basarak oynatıcıya yerleştirdi.

“Annem buralarda değil ve babam da iş için neredeyse hiç durmadan seyahat ediyor.” Omuz silkti. “Evde kimse yoksa kontrol edilmek için aranmazsın.”

Bunu o kadar içtenlikle söylemişti ki onunla ilgili bu bilgiyi nasıl olup da daha önce bilmediğimi anlamamıştım.

Ona bunun nasıl bir his olduğunu, iyi olup olmadığını, hiç yalnızlık çekip çekmediğini sormak istiyordum ama müzik araya girdi ve Jada çılgınca alkışlamaya başladı. Tam o anda her ne yaşıyorsak raydan çıkmıştı. Tezgâhın etrafından bana doğru koşarken kalçalarını hafifçe sallıyordu.

“Bu tam da film sahnesine yakışacak bir müzik. Hadi!” Jada elimden tutup beni kostüm reyonuna doğru çekti ve raftan aptalca, eğlenceli ya da sevimli görünen ne varsa çekip ellerime tutuşturmaya başladı. Ucuz kumaşlı kıyafetler yığını yetişkin boy bir *taco* kostümü tarafından neredeyse devrilirken kahkaha atmaya başladı. Jada’nın kahkahası bulaşıcıydı. *Oyuncak Hikayesi*’nden Jessie kostümüyle poz verirken gülmemek elde değildi.

Doksanların o berbat müziği dükkânda bangır bangır çalmaya başladığında sanki aramızda bir elektriklenme olmuştu. Bu binanın sınırları dışında düşman, rakip, popüler kız ve inek ya da her ne isek şu anda öyle olmak zorunda değildik. Korsan, doktor ya da dev yiyecekler olabilirdik. Belki bir süreliğine arkadaş bile olabilirdik.

“Tüm bunların parasını ödememiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?” Bir bacağımı Buzz Işık Yılı’nın uzay giysisinin içine sokmaya çalışırken yere düştüm. Jada taytının üstündeki parlak sarı tozluklarıyla bana doğru sallana sallana geldi ve beni itti; dengemi yeniden bulmak için tek ayağımın üzerinde hoplayıp duruyordum. İkimiz de tüm bu çocukça hareketler yüzünden nefes nefese kalmıştık. “Biz gelmiş geçmiş en kötü eş başkanlarız.”

Bu kıyafetleri açarak boşa harcadığımız paradan bahsediyordum ama altında yatan başka anlamlar da vardı, umarım Jada bunu anlamıştı. Bir yılımı onun gırtlığına sarılmakla, ondan ön-

ceki sekiz yılını da ona kızmakla geçirdiğim için üzgün olduğumu mesela. Bir gecenin her şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum ama en azından bir başlangıç olmasını umuyordum. Köprünün altından çok sular aktığını belirtmek için her zaman yaptığı gibi elini salladığında ona koacaman gülümsedim. Liseden aramız iyi olarak ayrılacak olmamız benim için birdenbire çok şey ifade etmeye başlamıştı.

“Aman Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum!” Şarkı değişirken Jada neredeyse ciyak ciyak bağıyordu. Yumuşak sesli solistin hafif bir gitar *riffi* eşliğinde mırıldandığını daha önce hiç duymamıştım ama bu Jada’nın hoşuna gitmişe benziyordu.

Jessie kostümünü tamamlayan kırmızı kovboy şapkasını yere bıraktı ve uzay kaskını kafama geçirmeye çalıştığım yere doğru koştu. Kaskı kafamdan tamamen çekip çıkardım ve itiraz etmeye çalıştığım da sadece gülümsedi.

“Dans et benimle,” dedi. İki elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna dolamadan önce kontrolsüzce sallanırken sııttı. “Bu şarkı— *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir*’i izlemedin mi? Matthew McConaughey oynuyor, bilirsin işte, seksi babacık olmadan önceki ortalama yakışıklılığındaki hâliyle.”

Matthew McConaughey’nin farklı dönemlerdeki yakışıklılığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sanırım bahsettiği filmi de sadece on dakika kadar izlemiştim. Tek düşünebildiğim şey ellerinin ince tişörtümün üzerindeyken ne kadar sıcak hissettirdiği ve ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir duygu olduğuydu. Daha önce hiç kimseyle dans etmemiştim, en azından bu şekilde değildi, hele ki Jada gibi biriyle hiç.

O zeki olsa da bununla böbürlenmeyen biriydi. Kıvrımlı hatlara ve çok yumuşak bir tene sahip biri...

“Seni baloda göremedim,” dedi usulca. Bana bir can yeleği fırlatıyormuş gibi hissediyordum ve iki elimle tutunmaya çalışıyordum.

“Evet.” Yutkundum, ağzımın kurummasını engellemeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu. “Gerçekten benlik bir şeymiş gibi hissetmedim.” Başımı salladım. “Ama Carmen gitti ve baloyla ilgili bana rapor verdi.”

“Carmen Gilbert, değil mi?” Başımı evet anlamında salladım. “Ekonomi sınıfından. *Sevgili Evan Hansen*’a biraz takıntılı. Ama çoğunlukla havalı biridir.”

Gülümsedim. Evet, Carmen tam da dediği gibiydi. Müzikal tiyatroyu çok da gizli olmayan bir aşkla seven, alaycı biriydi. Çelişkili de olsa benim mükemmel ortağımdı.

“Aranızda... Bir şey mi var?”

Başımı hızla kaldırdım. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissediyordum.

Bir keresinde, birinci sınıftayken Carmen’e âşık olabileceğimi düşünmüştüm. Hâlâ diğer kızlarla ilgili karmaşık duygularımı çözmeye çalışıyordum ve Google’da yaptığım çılgınca aramalarım buna cevap veremiyordu. Ama ilk ev partimizden ve ilk Jello *shot*larından sonra tuvalette saçlarını tutunca hissettiğim aşkın kesinlikle platonik olduğunu anladım.

Ama bunu kimse bilmiyordu.

Bu konuda bir şeyler söylemem gerekiyorsa o da bunu kimse bilmeyecek olmasıydı. Başımı hızlıca iki yana salladım. “Hayır, o sadece— Biz sadece— O benim en iyi arkadaşım. Hepsi bu.”

“Ah, peki. Güzel. Hep bir aradasınız, o yüzden merak ettim.”

O anda yüzünün biraz gevşediğine yemin edebilirdim. Bu tepkiden bir sonuç çıkarmamaya çalışıyordum; bana bu

kadar yakinken (sarılırken, gülümserken ve espri yaparken) yalnızca benim *queer* olmadığımı bildiği için rahat olması, beni üzüyordu. Tabii ki bu şekilde hisseden ilk kişi o değildi. Ama nedense bu sefer her zamankinden daha fazla canımı acıtmıştı.

Şarkı değişirken kendimi ondan kurtarıp bir adım geri çekildim. Tişörtümü düzelttim ve ellerimi onun ellerinin az önce dokunduğu yerlerden geçirirken titrememeye çalışıyordum. Ne hissettiğim, o beni tuttuğunda bir anlığına aklımdan geçen ne varsa, önemli değildi. Hiçbiri önemli değildi. Bunu unutmam gerekiyordu.

“Şey, ben... Lavaboya gideceğim. Hemen dönerim.”

O kadar hızlı geri çekilmiştim ki yüzündeki şaşkınlık ifadesini ve onun ifadesi sonrasında içimdeki sızıyı neredeyse fark edemiyordum.

Saat: 4.15

Geçen Süre: 8 Saat

Ardsley diğer Indiana okullarına benzemiyordu. Haziran ayında ön büronun yanında bir Onur sergisi ve buna benzer bir sürü etkinlikler yapılırdı. Ama yine de küçük şeyleri fark ediyordunuz, mesela yüzde yüz heteroseksüel olmadığından şüphelendikleri kişiler hakkında kız soyunma odasında söyledikleri şeyler gibi. Sanki eş cinseller ahlaklarını çalmak için fırsat kollayan yırtıcılar mıydı da soyunma odasında onların önünde üstünüzü değiştirmemeliymişsiniz gibi. Ya da müdürün Chevrolet marka aracının arkasındaki *Tanrı hata yapmaz* yazılı çıkartma gibi.

Büyük ölçüde üstesinden gelmeyi öğrenmiştim. Ama balo gibi kaçırdığım şeyler de oluyordu. On yıl sonra geriye dönüp

baktığımda belki, *Keşke ben de herkes gibi yaşasaydım*, diyeceğim şeyler olabilirdi. Jada ile masa örtüsü paketlerinden yapılmış bir yatakta uzanırken kaçırdığım tüm o anları düşünüyordum.

Dansımız bittikten sonra yüzüme biraz su çarptım. Kendi kendime, bu işin peşini bırakacağıma ve birlikte keyifli bir güne dönüşen bu günü kötü bir ânın mahvetmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Döndüğümde kaldığımız yerden devam ettik. Sevgililer Günü bayrakları takarak 'N Sync grubunun şarkıları eşliğinde dans ettik, bacaklarımızın arasında tiki meşaleleriyle Noel koridorunda süpürge sopalı cadılar gibi koşturduk ve Ardsley'in en büyük hitlerini, yani lise hayatımızın en büyük skandallarını yad ettik.

Sınıf arkadaşlarımı, yıllıktaki vesikalık fotoğraflarından ziyade büyük, canlı, karmaşık insanlar olarak düşünmek iyi geliyordu. Keşke önceki on iki yılda bunu daha çok yapsaydım.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp esnedim. Uykuyla uyanıklık arasındaki o tatlı noktadaydım, hiçbir şey artık gerçek gibi gelmiyordu. Bu, uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir anıyı açığa çıkarmamı kolaylaştırıyordu.

Biraz önce denizkızı kostümleri bulmuştuk; kuyrukları neredeyse uyku tulumu gibi iş görüyordu bu yüzden bacaklarımı kostümümün içine rahatça yerleştirdim.

"Evet." Kuyruğuna doğru kıpırdandı. "Bana bir bakış attın ve neredeyse pullu sırt çantamın her yerine kusmuştun."

Yan dönüp ona baktım ve kafamı iki yana salladım. Yanlış hatırlıyordu.

"Yok canım, *sen benden* nefret ederdin. Herkese karşı hep çok nazıktın ama o yıl birbirimize beş kelimedenden fazla ettiğimizi sanmıyorum."

“Senden hiç nefret etmedim, Perry. Benden kaçıyordun. Ben oyun alanında dört kare oynarken sen Carmen’le yakan top oynamayı tercih ediyordun. Senden kalem ödünç istediğimde göz teması bile kurmadan kalemi elime tutuşturuyordun.” Dizlerini göğsüne çekip oturdu. “Benden hoşlanmadığın çok açıktı. Beni sevmeye zorlayamazdım seni.”

Nutkum tutulmuştu. Bunca zamandır o yılı bu şekilde düşünmemiştim. Jada’nın bana karşı kişisel bir husumeti olduğuna en çok inandığım anları hatırlamaya çalışıyordum ve bir türlü bulamıyordum.

Jada toplantılara her zaman geç kalmıştı ama benimle birlikteyken eş başkanlık görevini hep yerine getirmişti. Son sınıflara veda etkinliği için daha fazla para istemeye utandığım zamanlarda, benden hiç öğrenci fon kurulu önünde sunum yapmamı teklif etmemişti. Her yıl bütçemizi korumak için bir strateji geliştirdiğimde, bunu kendi fikriymiş gibi sunmak yerine (sunumu o yaptığı için kendi fikri olarak sunmasını söylememe rağmen) fikrin bana ait olduğunu söyleyerek diğer görevlilerinin önünde övgü almamı sağlamıştı.

Bu ânı, aramızdaki bu durumu nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Jada düşmanım değilse, onu hangi kategoriye koymam gerektiğini bulmam gerekecekti. O an, ne zamandır fark etmek istemediğim bir şeyi tam olarak anlıyordum ve bu farkındalık beni korkutuyordu.

“Dikkatim hep sendeydi, Perry,” dedi, sesi devasa mağazanın içinde neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı.

Bir eliyle yanağımı okşarken kalbim neredeyse duracak gibiydi. Bu ânın dışındaki her şey yok olmuştu. Evrenimdeki her şey onun yüzümü okşayan elinin yumuşaklığına odaklanmıştı.

“Bence, biraz dikkatini verirsen fark edebileceğin şeylerden çok korkuyordun.”

Saat: 13 Mayıs Cumartesi, 07.30

Geçen Süre: 11 Saat

Gün ışığında, önceki gecedен kalan her ifşanın bir utanç se-liyle yeniden ortaya çıkmasını bekliyordum.

Ama klasik Jada tavrıyla, soğukkanlılığını koruyordu. Çalışanlar gelmeden hemen önce uyandığında, kurtarılabilecek tüm malları asmış ve geri kalanları atmak için hazırlamıştı. Bütün gece orada olduğumuza dair her türlü izi silmek için elimizden geleni yapı-yorduk ve kısa süreli elektrik kesintisinin güvenlik kameralarının icabına bakmış olmasını umuyorduk. Parti için ne kadar heyecanlı olduğundan ve iki gün önce kargosu gelen yeni eteğini giymeyi planladığından bahsediyordu. Her şey son derece... Normaldi.

Bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemeye çalışıyordum.

Büyük bir Dünya Günü partisi sergisinin arkasına sakla-nıyorduk ve kimse bizi fark etmesin diye sahte ağacın arasına gizlenmeye çalışıyorduk. Mağaza açılır açılmaz gizlice ön tarafa geçtik ve sabahın köründe ellerimiz ve kollarımız garip şeylerle dolu olarak burada olduğumuz gerçeğini olabildiğince rahat bir şekilde anlatmaya çalışıyorduk. Öğrenci hesap kartımı verdim ve kasadaki kıza şaşkınlıkla gülümsedim.

Jada aynı anda hem her şeyden hem de hiçbir şeyden bah-sediyordu. Çok sevimli davranıyordu ama ben ondan bundan daha fazlasını istiyordum. Dün gece yüzüme neden öyle do-kunduğunu, o gökkuşağı fularını neden boynuma doladığını, Cårmen'le birlikte olmadığımızı söylediğimde neden rahatlamış görüldüğünü açıklamasını istiyordum. Ama açıklamıyordu ve ben de sormaya korkuyordum.

Tüm parti malzemelerini dışarı taşıdıktan sonra Jada, onları annemin minibüsünün arkasına yüklememe yardım etti. Son çantayı bagaja yerleştirip kapağı indirirken saatimi kontrol ediyordum. Hazırlanmak için on beş dakika içinde okulda olmamız gerekiyor ama ben henüz gitmek istemiyorum. Jada uzaklaşıyor ve arabasına doğru yürüyecekmiş gibi el sallıyor ama yapamıyor. Bu şekilde olmaz.

“Baksana,” diye konuşmaya başladım. Yüzünü bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen,” diye cevap verdi.

Yıllardır kafamı kurcalayan bir şeydi bu, ama şimdi Jada’yı daha net görebildiğim için sanki bunca yıldır tüm etkileşimlerimizi örten düşmanlık perdesi kalkmış gibiydi, aniden kendimi bilmek zorunda hissetmiştim.

“Neden hep geç kalıyorsun?”

Cevap vermeden önce alt dudağını ısırды, sanki derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

“Hayvanat bahçesine gittiğimiz yılı hatırlıyor musun?” dedi sonunda. Başımı onaylarcasına salladım. “Annem bir hafta önce evden ayrılmıştı. Babam o günden sonra öyle perişan olmuştu ki günlerce odasından çıkmamıştı. O sabah beni okula götürmesi gerektiğini bile unutmuştu. *Orada* olduğumu bile unutmuştu.” Başını iki yana salladı. “Ama sonra okula gittiğimde ne oldu biliyor musun? Herkes beni görünce rahatladı. Herkes sonunda geldiğim için heyecanlıydı.”

Buruk bir şekilde gülümsedi.

“Sanırım bazen insanların senin ortaya çıktığını fark etmekten başka çareleri olmadığını bilmek güzel bir şey.” Omzumun üzerinden mağazaya baktı. “Gelmediğinde de.”

O an kalbim biraz kırılmıştı ve kollarımı ona sarmak istiyordum. Ona, paylaştığımız her odada onu fark ettiğimi ve gittiğin-

de, kendime istemediğimi söylesem bile yokluğunu hissettiğimi söylemek istiyordum.

O sormadan, “Birazdan görüşür müyüz?” diye sordum.

“Sadece zamanında orada olmamı bekleme,” dedi küçük bir kahkaha atarak.

Söyleyemediğim her şeyin ağırlığı sanki havada asılı duruyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemiyordum. Sadece içgüdülerimi dinliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattım, saatimi bileğimden çıkardım ve onunkine taktım. Bir adım geri çekilmeden önce bir süre daha onu tuttum. Çok da önemli değildi ama bu da bir şeydi, değil mi?

“Sonra görüşürüz o zaman.”

“Tamam.” Belli belirsiz bir gülümsemeyle saatime baktı ve üzerine bir kez dokundu. “Görüşürüz, Perry.”

Saat: 13 Mayıs Cumartesi, 20.35

Yer: Ardsley Akademisi Spor Salonu

Geçen Süre: 24 Saat

“Neden altına işemene ramak kalmış gibi görünüyorsun?”

Carmen’in sesini duyduğumda gerçekten yerimden sıçradım. Umutsuzca rol yapmaya çalışıyordum. “Ne? Öyle değilim! Sadece her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalışıyorum.”

Carmen’e dün gece nerede olduğumu ya da kiminle olduğumu söylememiştim. Bu sabah hazırlanırken söylemeyi düşünmüştüm ama yaşadıklarım bir şekilde suçmuş gibi hissediyordum. Zaten nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum. Yani, aslında hiçbir şey olmamıştı. Saçma sapan duygularımın görmezden gelinmeyi reddettiği birkaç durum dışında...

Değil mi?

“Ah, tam bir kontrol manyağısın.” Carmen gülerek kolunu omzuma attı. “Her şey mükemmel, Sayın Başkan.” Beni kalçasıyla hafifçe iterek gülümsedi. “Bil bakalım en iyi yanı ne? Bu geceden sonra nihayet Jada’nın pençelerinden kurtulacaksın. Kutlama yapmalıyız.”

Kolunun altından sıyrıldım. Sadece şaka yaptığını biliyordum ve bu son sekiz yılda binlerce kez yaptığımız bir şakaydı, ama şimdi kendimi... Çok kötü hissediyordum. Jada’nın düşündüğümüz gibi biri olmadığını öğrenmiştim. Ben de düşündüğüm kişi değildim.

Bir gecede çok şey değişebilirdi. Ve bir gece, o kadar da değişmemiş olabileceğimize dair çok şey gösterebilirdi. Derinlerde bir yerde hepimiz hâlâ o dördüncü sınıftaki çocuklardık, korkmuş ve biraz da aptaldık. Her günü hoşlandığımız kişinin önünde kendimizi utandırmadan atlatmaya çalışıyorduk. Bunu Carmen’e nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

Dün, o ve ben bir ikiliydik: dünyaya karşı gelen iki vurdumduymaz. Ama Jada sayesinde artık hiçbir şey bana yirmi dört saat önce olduğu kadar basit görünmüyordu.

Jada hâlâ gelmemiştii.

Onu görmeden geçirdiğim süre uzadıkça daha da kafam karışıyordu. Bu sabah hazırlıkları yapmaya geldiğinde pek konuşmamıştık, her ikimiz de acil durumlarla ilgileniyorduk ve diğer görevli arkadaşlara ve büyük sorumlulukları olan kişilere yardım ediyorduk ama belki de konuşmalıydık. Yeniden düşman mı olmuştuk? Dün gece olanlar, ilişkimizdeki kısa ama harika bir kırılma ânı mıydı?

“Nerede kaldı?” diye mırıldandım ve bileğime baktım.

Tabii ki saatim hâlâ Jada'daydı. Telefonuna tıklayan Carmen'e baktım, çoktan Jada'yı unutmuştu. "Sınıf başkanlarının beş dakika önce burada olması gerekiyordu."

Vanessa Andrews ve Reece Reynolds'ı görebiliyordum, saymanımız ve sekreterimiz, girişteki fotoğraf kabininde poz veriyorlardı. Sınıf tarihçimiz, sürekli sırttan Maggie Caletti, başkan yardımcımız Kelly Lewis ile bir balonu plaj topu gibi bir oraya bir buraya atıyordu. Eş başkanım dışında herkes hazır ve nazır.

"Ben olsam endişelenmezdim." Carmen omuz silkti. "Her zamanki gibi, o kaçıyor ve sen işini yapıyorsun. Prensesten son bir hediye."

"O öyle—" Sesim kastettiğimden daha keskin çıkmıştı ve bunu yumuşatmaya çalışıyordum. "Jada o kadar da kötü biri değil."

Aslında nazik, çalışkan ve ikimizin de ona atfettiğinden çok daha düşünceli biri ve sanırım ona karşı hissettiklerim şimdiden boyumu aşmış durumda.

"Evet, Ali Stroker 2019'da *Müzikalde En İyi Kadın Oyuncu* dalında Amber Gray'i geride bırakmayı hak etmişti. Ciddiyim."

Carmen anlamadığım bir şeylerden bahsediyor gibi görünüyordu ama bu beni yapılması gereken diğer işlere konsantre olmaya teşvik etmek için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı. Diğer görevli arkadaşlarımı toplayarak onlara akşamın programını bildirdim: eğlenin ve güvende kalın. Lisedeki son görevimiz olduğu için herkese emekleri için teşekkür ettim ve hatta Vanessa grup selfiesi çekip sarılmamız için ısrar ettiğinde ağlamıştım.

Ben daha ne olduğunu anlamadan DJ müziği açtı ve sınıf arkadaşlarımız spor salonuna akın etmeye başladı. Verdiğimiz emek göz önüne alındığında, etkinliğe olan ilgi oldukça iyiydi. İnsanlar Jessie ve Buzz kostümleriyle bile eğleniyordu ve onları

giyip fotoğraf kabininde arkadaşlarına arsızca gülümseyerek yakında veda edeceğimiz bu bayat, masum eğlenceyi ölümsüzleştiriyorlardı.

İlkokulda hepimizin sevdiği One Direction şarkısı çaldığında Key Club'dan bir grup arkadaşım ile dans ediyordum. Carmen'le birlikte top havuzuna yüzüstü düştüğümde o kadar çok gülmüştük ki karnımız ağrıyordu. Kevin Kilbourne ve Greg Han arasındaki dans savaşını izliyordum ve Super Bowl'daymışız gibi onlara tezahürat yapıyordum. Saatlerimi sınıf arkadaşlarımla vedalaşarak ve son anılarımı biriktirerek geçiriyordum. Ve bu iyi bir şeydi. Ama bir şey eksikti. *Biri* eksikti.

Ben farkına varmadan saat on bir buçuk olmuştu, balonları uçurup partiyi bitirmemize sadece otuz dakika kalmıştı ve Jada hâlâ gelmemişti. Her zamanki gibi geç kalmıştı ama yokluğu midemde bir düğüm oluşturunuyordu. Benden kaçıyor olsa bile, Son Sınıfa Veda etkinliğini kaçırmazdı. İmkânı yoktu. Sonunda pes ettim ve ona bir mesaj gönderdim.

Neredesin? Herkes en sevdiği başkanın nerede olduğunu soruyor.

Gece yarısından beş dakika öncesine kadar cevap alamamıştım.

JADA: Benimle serada buluş.

Ünlem işaretinin olmaması Jada için alışılmadık bir durumdu, tıpkı tüm bu durum gibi. Spor salonundan hızla çıktım ve koridorlardan geçerek bahçecilik kulübünün cam kafesine doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda beni nemli bir hava ve Carmen'in duygusal müzikallerinden fırlamış gibi hissettiren muhteşem bir sahne karşıladı.

Seranın etrafına baktığımda ağzım açık kalmıştı. Etraf peri ışıklarıyla kaplıydı, asılı saksıların saplarına sarılmışlardı ve çatıdan sarkıyorlardı. Parmak uçlarımda ilerlemeye başladım.

“Jada, ne yapıyor— Neler oluyor?”

Jada odanın ortasında, etrafı sarmaşıklarla çevrili bir şekilde durduğu yerden gülümsüyordu. Kırmızı kadife bir mini etek, beyaz bir bluz ve bir çift beyaz uzun converse giymişti. Saçları geriye doğru düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her parmağında yüzük vardı. Dün gece tayt ve yırtık pırtık bir tişört giyerken ne kadar güzelse şimdi de bir o kadar güzeldi, onu görmek ağzımın kurummasına neden oluyordu.

Girişe yakın bir masanın üzerinde duran telefonuna dokunduğunda aynı gitar *riffi* çalmaya başladı ve dün geceki dükkândan gelen cılız sesle birlikte başakların arasında öpüşmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

“İlk dansımız istediğim gibi bitmedi.” Gülümsedi ve elini bana uzattı. “Yeniden denememiz gerektiğini düşündüm. İster misin?”

Beni bir kez döndürdü. Her şey o kadar tuhaf ve beklenmedik ki aylardır gülmediğim kadar çok gülmüştüm. Jada beni daha da yakınlaştırmak için bir kolunu belime doladı ve müziğin ritminden daha yavaş sallanıyorduk.

“Anlamıyorum.” Başımı iki yana salladım. “Son Sınıfa Veda etkinliğine gelmek yerine bunlarla mı uğraştın?”

“Sınıfımızın geri kalanıyla bir sürü anı biriktirdim. Seninle daha fazlasını istiyorum ve bunu hemen şimdi istiyorum.” Sırıttı. “Sanırım biraz açgözlüyüm.”

“Jada...”

Başını hayır anlamında salladı.

“Perry, dördüncü sınıftayken bana kötü davrandığın için seninle konuşmaktan kaçınmıyordum.” Onunla burada tanıştığımdan beri ilk kez ciddi görünüyordu ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. “Senden kaçtım çünkü doğru cevabı bildiğin hâlde hiç parmak kaldırmazdın. Çünkü bir matematik probleminde yardıma ihtiyacın olduğunda sık sık okuldan sonra öğretmenimizle kalırdın çünkü sınıfın önünde soramayacak kadar utangaçtın.”

İmkânsızdı. Benim onu fark ettiğim gibi onun da beni fark etmesine imkân yoktu, o zamanlar bile. Belki de istediğimi elde etmek için kaçmak zorunda olmadığımı inanmaktan korkuyordum, bu kızla bu ânı yaşamak ve bunu sıkışık bir zamanda yapmak zorunda kalmamak istiyordum.

“Çok etkileyici ve zekiydın, benden hoşlanmanı istedim, Perry çünkü senin özel olduğunu düşünüyordum. Dün gece ilk kez gerçekten benden hoşlanabileceğini düşündüm.” Yere baktı ve sonra tekrar bana döndü. “Yanılıyor muydum?”

Başımı iki yana salladım ve oluşan gülümsemenin neredeyse yüzümü ikiye bölecek kadar geniş olduğunu hissedebiliyordum. Ama umurumda değildi. Tüm bunlar, top havuzundan, fotoğraf kabininden ya da spor salonunda kurduğumuz diğer etkinliklerden daha iyiydi. Şu anda liseden ayrılmayı hayal ettiğim tek yol buydu. Burada, bu nemli serada, bir milyon yıl öncesinden kalma sinir bozucu bir şarkıyı dinleyerek.

“Ama balonların uçma anına geç kalacağız,” dedim çünkü gerçekten hissettiklerim dile getirilemeyecek kadar fazlaydı.

Gülümsedi ama cevap vermemişti. Bunun yerine öne doğru eğildi ve o anda gözlerim kendiliğinden kapandı. Dudakları en nazik dokunuşla benimkilerle buluştu ve her şey bir anda yerine oturmuştu. Bizi buraya getiren tüm kaosa rağmen Jada Baxter’ı

öpmenin çok doğru bir yanı vardı. Her bir yanı onun dokunuşuyla canlanıyordu.

Geri çekildiğinde, saatimi kontrol etmek için bileğini yüzünün önüne getirdi.

“Tam zamanında geldiğimizi düşünüyorum.”

Saat: 5 Eylül 2023 Salı, 10.59

Yer: New York Üniversitesi Silver Sanat ve Bilim Merkezi

Geçen Süre: 2774 Saat

Ayağımı yere vurdum ve bir iç çektim. Jada her zamanki Jada’ydı.

“Sayende ilk dersimize neredeyse geç kaldık.”

Jada bana yaklaştı ve köşedeki arabadan elime küçük bir sade kahve tutuşturdu. Stresli yüz ifadem karşısında güldü ve gülerken sesi o kadar güzel, o kadar yeni ve özgür çıkmıştı ki dersin başlamasına bir dakikadan az bir süre kalmasına rağmen ona kızamıyordum bile.

“Tamam, P,” dedi gülümseyerek. “Hadi yapalım şunu.”

Beni yanağımdan öptü. Boş olan elimi sıktı. Yeni hayatımızın kapılarından içeri adım attık. Birlikte.

DEYİM ALGORİTMASI

(Sınıf Çatışması)

ABIGAIL HING WEN

1

Lee ailesinin mutfağı, öğleden sonra vuran güneş ışıkları, şekerler ve ocakta pişen taze soğanlı gözlemelerin tavadaki cızırtısıyla doluydu. Tan, Rebecca için iki tane gözleme sarmak üzere alüminyum folyodan bir parça kopardı; birazdan onunla alışveriş merkezinde buluşacaktı. Telefonuna baktı, Rebecca ne zaman çıkması gerektiğini mesaj atacaktı. Tan, bu işi halletmek için sabırsız değildi ama Stanford Alışveriş Merkezi yılbaşı için süslenmiş olacaktı ve kız arkadaşıyla dolaşmak için mükemmel bir yerdi.

Winter gözlemesini yerken, “Bize yardım eder misin, Tan?” diye sordu.

“Elbette.”

Tan, o ve dört yaşındaki Sana ile birlikte yemek masasına oturdu. Zencefilli kurabiyeden ev yapıyorlardı. Winter Woo ve annesi, Winter'ın babası öldüğünden beri, yani bir yıldır, Lee ailesinin boş odasını kiraliyordu. Winter, o zamandan beri Tan'le birlikte Palo Alto Lisesi'nde ikinci sınıfta okuyordu.

Tan, şekerlemelerle süslenmiş çatıyı tutarken Winter ise pudra şekerine bulanmış parmaklarıyla bir kâse damla sakızını karıştırıyordu. O çatıyı şeftali ve turuncu renkleriyle süslerken Tan'ın kız kardeşi de bahçeye buzlu ağaçlar ve zencefilli adamlar yerleştirdi.

Bir elbise dolusu damla sakızı zencefilli kurabiye kızın üzerinden kayarak ayaklarının dibine bir yığın hâlinde düştü.

Sana şaşkındı. "Kız çıplak kaldı!"

Tan gözlerini kapatarak korkmuş gibi yaptı. "Bana ne zaman bakabileceğimi söyleyin!" Winter, sert bir ses taklidiyle zencefilli kıza kızdı: "Kızım, topluluk içinde striptiz yapmak yok! Sana edepli olmayı öğretmemiz gerekecek."

Sana kıkırdadı. Winter her zaman onunla oyun oynardı. "Striptiz nedir?"

"Hımm... Sana büyüdüğünde anlatırım. Tan, artık bakabilirsin."

Tan gözlerini açtığı anda Winter'ın sakızları yerine koyduğunu gördü. "Tanrı'ya şükür."

Winter kıs kıs güldü. "Kıyafet demişken, Tan, Rebecca'nın ailesiyle tanışmak için neden takım elbise almak zorundasın?"

"Çünkü takım elbisem yok."

"Hiç takım elbise giymeysin ki."

"İşte bu yüzden takım elbisem yok!"

"Rebecca için soya sosu ister misin, Tan?" Annesi ona plastik paket fırlattı ve Tan paketi ustalıkla yakaladı.

“Tabii, teşekkürler.”

Tan, annesinin de takım elbise konusunda bir şeyler söylemesini bekledi. *Kendin ol, gerisi gelir.* Ama annesi sadece gözlemeyi çevirmeye geri döndü, kuantum bilgisayar girişiminden günlük bir kaçamağıydı. Ve bu alışkanlık Tan’ın tüm arkadaşlarının işine geliyordu.

Tan sıcak, folyoya sarılmış gözlemleri cebine koydu. “Rebecca bunların ona evini hatırlattığını söylüyor.”

“İsteddiği zaman yemeğe gelebilir.” Tan’ın babası siyah bir tencere öküz kuyruğu yahnisini ocağa koydu. O da teknoloji alanında çalışıyordu ama asıl tutkusu bahçıvanlıktı.

“Ona söylerim.” Tan çoktan söylemişti ama Rebecca utangaçtı. “Gelecek hafta sonu ailesiyle tanıştıktan sonra gelmesi daha kolay olur. Daha resmî olacağız. En azından onun gözünde.” Onları tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Çoğu insan Tan’ın ailesini severdi, sıcak ve misafirperverlerdi.

“Küçük bir çocuğu, tek başına okyanusun öteki tarafında bırakmak da neyin nesi?” dedi Winter’ın annesi. Kırışmış siyah saçlarını bir eşarpla arkadan bağlamış, bir yandan havuç doğruyordu.

“İşleri yüzünden Şanghay’da kalıyorlar.”

Tan’ın annesi “Başında duracak biri yok,” diye cevap verdi. “Ben olsam endişelenirdim.”

Rebecca, Palo Alto Lisesi’ne devam etmek için iki yıl önce gelmişti. Üniversite Caddesi’nde güzel bir dairede yalnız yaşıyordu.

“Her zaman başka kültürlere saygı duymamız gerektiğini söylersin,” dedi Tan. “Yakala, Winter.” Tan, şekerleme kâsesini bir hokey diski gibi masanın karşısına fırlattı.

“Kırılabilirdi,” diye söylendi annesi.

“Winter kaleciyken bir şey olmaz.”

“Her zamanki gibi kışını kurtarıyorum,” dedi Winter.

Winter sıırıttı. Okuldaki çocuklar bazen ona ve Winter’a *Tuhaf Çift* derlerdi. Sizi Craigslist’ten* bulan sınıf arkadaşınızla eve gitmek biraz *tuhaf*. Winter’ın annesi danışmanlık diploması için akşamları okula gidiyordu. Leelerin odasını kiralamak harika bir fikirdi. Tan’ın ailesinin üç yatak odalı, iki buçuk banyolu evlerini geçindirmek için gelire ihtiyacı vardı. Tan’ın ailesi ve Winter’ın annesi güneşli öğleden sonralarını bahçede birlikte geçiriyorlardı.

Winter bir sanatçıydı, Tan ise bir inekti. Tan yapay zekâ kodlarken Winter yıllık için resim çiziyor ve yazı yazıyordu. Ama Winter hem onun hem de Sana’nın kardeşıydı. Onlar, bir hafta sonra şubat ayında doğum günlerini kutlayacak olan ikizlerdi.

Rebecca’dan mesaj geldi.

REBECCA: Yoldayım.

“Gitmem lazım.”

“Ondan korkuyor musun yoksa?” dedi Winter çatının üzerine şeker parçaları serperken.

Tan kaşlarını kaldırdı. “*Bu* da nereden çıktı şimdi?”

“Sırf biri için takım elbise alışverişine gidiyorsun.”

Winter, yanlış zamanda yanlış sorular sorma gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olan bir ikizdi.

“Beni buna *zorlamıyor*.” Bu doğruydı. “Eğer bu onu mutlu edecekse, seve seve yaparım.”

Tan, Winter cevap veremedi kapıdan dışarı fırladı.

* İş, konut, kişisel ürünler, hizmet alımı, konser vb. topluluk organizasyonları gibi işler için sei ilan sitesi. -ed.n.

2

Stanford Alışveriş Merkezi çam iğnesi ve baharatlı elma şarabı kokuyordu. Noel ağacının yanında, Rebecca tekerlekli bisikletteki bir jonglörü izliyordu. Rebecca kırmızı bir pantolon takımı ve Noel Baba şapkasıyla oldukça neşeliydi.

Tan sessizce arkasından yaklaşp şapkasını kaptı ve kendi başına taktı.

“Hey!” Gülümsedi. “Çok şapşalsın.” Rebecca’nın hafif bir Çinli aksanı vardı. Beş yaşında İngilizce eğitimi almaya başlamıştı ve kelime dağarcığı Tan’inkinden bile iyiydi.

“Sadece senin yanındayken.”

Tan, Rebecca’nın yumuşak yüzünü ve kahverengi gözlerini çevreleyen gür siyah saçlarını bir kenara itti. Kızlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bir kahve randevusuna bile çıkmamıştı... Ama her nasılsa bu prenses onu seçmişti.

Onu öptü ve birbirlerinden ayrıldıklarında prenses onun burnu ucunu sildi. “Burnunda un var.”

“Şeker olmalı.” diyerek utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Winter ve kız kardeşim zencefilli kurabiye evi yapıyorlardı.”

“Fazla Amerikanvari. Tıpkı bu alışveriş merkezi gibi.” Ağacı işaret etti. “Bayıldım buna.”

“Sana *cong you bing** getirdim.” Paketi Rebecca’ya uzattı.

“Annenin *cong you bing*ine bayılıyorum.” Paketi bir kenara koyup Tan’ın koluna girdi. “Hadi içeri girelim. Keşke burada seçenekler daha fazla olsaydı. Manhattan’da yaşıyor olsaydık Beşinci Cadde’de alışveriş yapardık.” İçeri yöneldiler. “Winter gerçekten de ailenin içine girmeyi başardı, değil mi?”

* Yeşil soğanlı gözleme. -ed.n.

Sesinde o keskinlik vardı. Winter'ı yıllıktan tanıyordu ama bu onları pek de yakınlaştırmamıştı.

“O ve annesi iyi insanlar.”

“Evinizde başka birinin yaşaması çok tuhaf. Bir gün arkamı döndüğümde onunla sevgili olduğunu görmekten korkuyorum.”

“Winter sadece arkadaşım! Sana karşı çok tatlı. Ve *ben—*” Tan, Rebecca'yı şakağından öptü. “Seninleyim. Ayrıca, *arkadaşlarının* dairesinde kalıyorsun. Belki de tencere dibin kara seninki benden kara?” diye takıldı.

Rebecca'nın kaşları çatıldı ama ardından yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Başka bir deyim mi?” İkisi deyimler ve atasözleri sayesinde tanışmışlardı. İngilizce öğretmeni ona Çince deyim ve atasözleri hakkında röportaj yapmasını önermişti ve Rebecca da İngilizce deyimleri analiz etmekten hoşlanıyordu. *Eveleyip gevelemek. Küplere binmek. İti an çomağı hazırla.* Tek tek kelimelerine bakılınca her zaman anlamları anlaşılmıyordu.

“Bunu tahmin etmek kolay,” dedi.

“Tencere dibin kara, seninki benden kara. Çince’de, ‘Elli adım, yüz adıma güler,’ deriz.” Macy’s’in önünden geçerlerken eklledi. “Ama bu pek adil bir karşılaştırma değil. Ailemin arkadaşları Londra’da. Oğullarıyla sadece bir kez görüştüm.”

“Tamam, sen kazandın. En sevdiğim Çince deyim hâlâ ‘Dokuz inek ve bir tutam saç.’ Bunu bir yerde kullanmak istiyorum.”

“九牛一毛 (jiu’ niú yì máo).” Sözcükler Rebecca'nın dilinden döküldü. “O kadar küçük bir şey ki dokuz inek arasında bir saç teli gibi.”

“Samanlıkta iğne aramaktan çok daha ilginç bir ifade.” Dün gece bunu, Sana üzerinde denemiş ve Winter'ın burnundan süt fişkırtacak kadar sert bir şekilde homurdanmasına neden olmuştu.

“Ah, al sana bir kullanım alanı: Takım elbiseler arasında kaslı omuzlarıma uyan ve beni penguen gibi göstermeyen takım elbiseyi nasıl bulacağız?”

“Penguen gibi görünmeyeceksin.” Rebecca bu sefer gülmemişti. Yılbaşı ışıklarıyla süslenmiş, birbirine geçmiş *V* ve *L harfleriyle* kaplı eşarpların sergilendiği bir mağaza vitrininin önünden geçiyorlardı. “Louis Vui-tton,” dedi Tan. “Senin çantan gibi.”

“Louis *Vui-TON*.” Rebecca ikinci heceye vurgu yaptı. Kaşlarını çatarak onun kolunu bıraktı. “Dürüst olmak gerekirse, Tan...”

Tan dudaklarını ısırды. Ondan korkmuyordu Winter’ın bu fikri aklına sokmamış olmasını diliyordu. Ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyordu.

“Özür dilerim.”

Başını iki yana salladı. “Sorun değil.”

3

Tan, dört ayrı mağazada dört ayrı üç yönlü aynanın önünde, toplamda on iki tane kıyafet denemişti. Son mavi ekose takım Rebecca’nın hemen elemediği tek takımdı. Tan kaslarıyla poz verdi. Ceket omuzlarını sıkıyordu ama sorun değildi.

“Bu takım elbise yakıştı mı?”

Rebecca güldü. “Evet, bu olur.”

Ceketin etiketini çevirdi. *Brioni*. Bu markayı daha önce hiç duymamıştı. “Hımm, virgül yanlış yere mi konmuş? Burada iki bin dolar yazıyor.”

“Bu sadece ceketin fiyatı. Pantolon daha fazla.” Tan dehşete kapılmıştı. “Üzgünüm, bunu karşılaya—”

“Sana söyledim ya, ben alacağım. Ailemle tanışmanın sana bir yük olmasını istemiyorum.”

“Yük değil.” Yün ceketin içinden rahatlamış bir şekilde omuz silkti. “Ama bir kez giyeceğim bir takım elbiseye dört binden fazla para vermek hiç de küçümsenecek bir şey değil. Yani ucuz değil.”

Sana’ya para israfı konusunda ders veriyormuş gibi hissediyordu. Winter bu etiketi görseydi dehşete düşerdi.

“Daha sonra kullanabileceğin başka bir yer bulursun.”

Bu konuyu tartışmak istiyordu ama Rebecca’nın ailesiyle tanışmak ve ilişkilerini resmîleştirmek için gereken buysa...

Onu kasaya kadar takip etti. “Ne zaman buluşuyoruz? Yarın, bir ara?”

“Oldukça meşguller. Stanford dekanıyla buluşacaklar, Facebook’un *C-suite**’i. Açıkçası Tan, seninle tanışmalarını istiyorum ama bu seyahat sırasında zamanları olacağından emin değilim.”

“Hangi anne baba kızının erkek arkadaşıyla tanışmak istemez *ki*? Seni baloya götürüyorum. İyi biri olduğumdan emin olmalılar.”

Dudağını ısırdı. “Biliyor musun, çoğu erkek, kız arkadaşlarının ailesiyle tanışmaktan kaçır ama sen... Bu konuda—”

“Geri dönmeleri bir yıl daha sürebilir.” Tan, kızın elini tuttu. “Endişelenme. Asyalı aileler beni sever. *Palo Alto*’daki derslerimin hepsi pekiyi.”

Rebecca gülümsemedi. “Ailem Eton’dan biriyle çıkmamı tercih eder.”

“Eton ne?”

* Bir şirketin üst düzey yöneticilerini ve müdürlerini tanımlamak için yaygın olarak kullanılan bir terim. -ed.n.

“İngiliz kraliyet ailesinin gittiği özel erkek okulu.”

Tan alaycı bir tavırla, “Sadece süt kadar beyaz olmaya çalışan biri oraya gider,” dedi.

“Yani Tan Lee!” Rebecca gülümseyerek ona vurdu. “Hadi bakalım. Sırada ayakkabılar var...”

4

Tan, bütün cumartesi günü Rebecca’nın, ailesiyle buluşma saatini mesaj atmasını bekledi. Ama cumartesi gecesi geçmişti ve hiçbir mesaj gelmemişti. Winter eve geldiğinde tereyağlı patlamış mısır kokuyordu. Noel ağaçlarının ışıkları teninde parlıyordu.

“Yapacak daha iyi bir işin yok mu?” diye sordu.

Tan az önce telefonunu bilmem kaçınıcı kez kontrol etmişti. Utanarak kenara koydu. Winter onun aklını nasıl çeceğini biliyordu. Rebecca’nın Winter’ı neden bir tehdit olarak gördüğünü Tan asla anlayamayacaktı.

“Rebecca’nın ailesiyle buluşmak için mesaj atmasını bekliyorum.”

“Takım elbiseyi almanız çok *uzun* sürdü.”

“Doğru olanı bulmak istedi.”

“Belki de sıradan olması daha iyidir?”

“Kusursuz bir giriş yapmaya çalışıyor.”

Winter burnunu çekti. “Burası kokarca gibi kokuyor. Üzgünüm, gerçek anlamda, deyim değil.”

“Hah.”

Winter aslında ona deyimler üzerine çalışması için ilham vermişti. Babası bir İngilizce profesörüydü. “Rebecca’dan yeni bir tane öğrendim.” Elli adımla ilgili olanı söyledi.

“Ben ‘tencere dibin kara, seninki benden kara’ deyimini daha çok seviyorum. Seni tencere, seni!” Winter onu hayalî bir kılıçla şişledi ve o da iki büklüm olup ölmüş taklidi yaptı.

Gülüştüler ve Winter yatmak için ayağa kalktı. “Beni kendime getirdiğin için teşekkürler.”

Tan, sabah olunca Rebecca’ya yazdı.

Bugün Ebeveynlerle Tanışma projesini yapıyor muyuz?

REBECCA: Uğraşıyorum. Jet lag olmuşlar. Gelecek hafta daha mantıklı.

Yani henüz sormamış mıydı?

Tabii. Kulağa hoş geliyor.

5

Rebecca bir akşam yemeği ya da bir öğleden sonra kahvesi için görüşme ayarlamaya çalışıyordu. Ancak ailesi planlar yapmaya devam ediyordu, devlet yetkilileri ile görüşmeleri birbiri ardına sıralanıyordu. Ertesi pazartesi seyahatleri için uçacaklardı, Tan’ın zamanı tükeniyordu. Belki de Winter haklıydı. Rahat davranmak ve üzerindeki baskıyı azaltmak daha iyiydi. Böylece cumartesi akşamı Tan, onları Rebecca’nın evinde yakalamayı umarak Üniversite Caddesi’ne doğru yola çıktı.

Şans ondan yanaydı, bir blok ötede Rebecca modern bir Asya restoranı olan Tamarine’in kapısını açıyordu. Yetişkin bir çift

onu takip ediyordu: siyah beyaz kırçilli saçları olan düzgün bir adam ve Rebecca'nınki gibi yumuşak yüz hatları olan bir kadın.

"Rebecca!" Tan, Rebecca kapıyı kapatmadan onu yakalamıştı. "Selam!"

Rebecca'nın gözleri büyüdü. "Tan! Burada ne işin var?"

"Geçerken uğramıştım." Ona sarıldı. "Bunlar annenle baban mı?"

Annesi çok genç görünüyordu, Rebecca'nın beş yıl sonraki hâli gibiydi. Babası hayal ettiğinden daha kısaydı, hatta Tan'den bile kısaydı. Rebecca'nın ebeveynleri, Tan'i rahatlatıcı bir şekilde gülümsediler.

Rebecca parmaklarını gergin bir şekilde büktü. "Anne. Baba. Bu Tan. O da birinci sınıf öğrencisi. Ailem, Bay ve Bayan Shin."

"Rebecca'nın okul arkadaşlarından biriyle tanışmak çok güzel," dedi Bayan Shin.

"Benim amcamın adı da Tan'di." Babası onun elini sıktı. İngiliz aksanları onlara sofistike bir hava veriyordu. "Giants taraftarı mısınız?" dedi Bay Shin, Tan'in gömleğine bakarak.

"Fanatığıyım."

"Ben de öyleyim. Aslen Kaliforniyalı'yım. Ders çalışmak yerine maçlarını izlerim." Tan, Rebecca'nın okuldaki herkesi kazanmak için kullandığı aynı samimi ifadeyle gülümsedi. "Akşam yemeği yiyeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

"Ah, şey," dedi Rebecca, Tan'le aynı anda, "Bu harika olur. Rebecca'dan sizin hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım iyi şeylerdir." Annesi gülümsedi.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Tan. "Ama burası aldığınız küçük porsiyonlara göre çok pahalı. Babam o kadar paraya değmeyeceğini söyler hep. Eğer daha büyük porsiyonlar isterseniz Üniversite'nin hemen dışında iyi bir yer biliyorum."

Rebecca ona sinirli bir bakış attı. “Herkes burayı çok önerdi.”
Tan pot kırmıştı.

Rebecca’nın babası sadece güldü. “Bunu başka bir akşam yapalım. Kızımız ve onun oyun arkadaşıyla her gün yemek yiyemiyoruz.”

“Baba, ben *on altı* yaşındayım. Benim *oyun arkadaşım* yok.”

Babasının gözleri buz kesti ama sonra o ifadesi kayboldu. Belki de Tan’e öyle gelmişti.

“Onun için endişeleniyorduk,” dedi annesi. “Dünyanın öbür ucunda—”

“O bizim tek çocuğumuz. Onu başıboş bıraktık.” Babası şef garsona döndü. “Dört kişilik olsun.”

Şef garsonu takip ederlerken Rebecca, “Onlarla *takım* elbisenle buluşman gerekiyordu,” diye fısıldadı.

O da parayı boşa harcamak istemiyordu.

“Bir dahaki sefere giyebilirim,” diye ona güvence verdi.

6

Karşılama hostesi onları; özel bir odada, baklava şekilli iki beyaz masa örtüsü ve süslü kare tabaklarla donatılmış bir masaya oturttu. Tan, Tamarine’in özel bir odası olduğunu bile bilmiyordu. Bay Baba şarap sipariş etmişti... Tan’in ailesinden bile daha Batılı’ydı.

Tan menüdeki şişe fiyatını gördükten sonra bir yudum su içti.

“Ayakkabılarımdan daha pahalı,” diye fısıldadı Rebecca’ya.

Rebecca kaşlarını çattı. “Özel bir durum. Böyle şeyler söyleme.”

Garson marul yatağında kızarmış kalamar ve çay yapraklı biftek getirdi.

Annesi, Tan'ın kendisine eşlik etmesini işaret etti. "En sevdiğin dersler neler, Tan?"

"Beş yaşımdan beri programlama ile uğraşıyorum. Farklı dillerdeki deyimleri eşleştirmek için bir algoritma geliştiriyorum."

"Ne güzel. Rebecca da bilgisayar bilimlerini çok seviyor."

"Tan ev ödevlerimde bana yardım ediyor."

Rebecca'nın annesi gülümsedi. "Rebecca iyi bir öğrencidir."

"Herkesten daha çok çalışıyor." Tan Rebecca'ya sırtıttı, bu tam olarak doğru değildi ama onu destekliyordu. Rebecca bileziğiyle oynuyordu.

"Burada tek başına olmasından endişeleniyoruz."

"*Lütfen* anne. Başımda Priscilla var." Priscilla, Rebecca'nın eğitim danışmanıydı. Her hafta ev ödevlerini, notlarını ve sınavlarını kontrol ederdi. *Basımda ifadesi oldukça yerindeydi.*

"Keşke daha dikkatli olsaydı. Yaptığın şeylere pek ayak uyduruyor gibi görünmüyor." Annesi Tan'e döndü. "Peki aileni Palo Alto'ya getiren neydi?"

"Okullar. Rebecca gibi." Gülümsedi. "Ailem masraflara yardımcı olmak için bir odayı kiraya vererek bir ev satın alabildi."

Annesinin kaşları kalktı. "Ne kadar girişimci bir düşünce."

"Evet—"

Bacağına atılan keskin bir çimdik onu durdurdu. Rebecca'nın delici bakışlarıyla karşılaştı.

Ne?

"Yengeç?" Annesi ona bir kaşık vermeye çalıştı ama Rebecca, annesinin elini iterek yengeci masa örtüsüne döktü.

"Kendim alabilirim." Sanki devam eden bir tartışma varmış gibiydi. "Pekâlâ." Annesi tuvalete gitmek için ayağa kalktığı-

da Tan, kadının yüzündeki kızgınlığı fark etti. Babası garsonla biftek hakkında konuşmaya başladı, parmak eklemleri bembeyazdı.

“Her şey yolunda mı?” diye mırıldandı Tan.

“Evinizdeki bir odayı kiraya verdiğinizden bahsetmemeliydin,” diye fısıldadı. “Ailem bunu yapmak zorunda olan kimseyi tanımıyor.”

Tan kaşlarını çatı. Rebecca, onu ailesine zengin biri gibi göstermek için elinden geleni yapıyordu; takım elbise ve kira meselesi bunun bir parçasıydı. Ama Tan *fakir* değildi; mücadeleci ailesi, Palo Alto’daki aşırı pahalı bir evi almayı başarmıştı. Şimdi bir mülkleri vardı, üstelik Winter ve annesi gibi bir artıları da olmuştu. Ama bunu daha sonra konuşmaları gerekecekti; özellikle de Rebecca’nın, ailesiyle arasında yaşanan gerginlik sonrasında bunu şu an tartışamzları.

“Daha dikkatli olurum,” dedi. “Onlara bizden bahsedecek misin?” Belki de bunun için hiç de iyi bir zaman değildi.

“Bunun için uğraşıyorum.”

“Bunu önceden söylemek daha kolay olabilirdi,” dedi kuşkuyla.

“Sana söyledim!” Sakinleşmeye çalıştı. “Onlar anlaşılması zor insanlar.” Nefes verdi. “Onları asla anlayamıyorum. Tamam. Sadece... Tatlı gelince söyleyelim.”

Tan, boş ver demek için ağzını açmıştı ama bu konuyu şimdi konuşmayacaklarsa ne zaman konuşacaklardı?

“Tamam,” dedi yalnızca.

7

Rebecca, annesinin kendi tabağına kaşıkla koyduğu Hindistan cevizli tapyoka pudingine dehşetle baktı. Rebecca,

Tan'le göz göze gelince kırmızı şarap bardağına uzandı; büyük bir yudum aldı ve "Aslında Tan benim erkek arkadaşım!" dedi.

Zaman durmuştu sanki. Annesi kaşığını bıraktı. Babası kaşığını ağzına götürürken yarı yolda donakaldı.

Rebecca, kendisine hiç yakışmayan tiz bir kahkaha attı.

"Sen ne dedin?" diye bağırdı annesi.

Sonra da Rebecca'nın yüzüne bir tokat attı.

Çok sert değildi, yüksek bir ses çıkmamıştı. Ama bu da neydi böyle?

Rebecca'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tan ayağa fırladı. "Onu rahat bırakın!"

Babasının telefonu kulağındaydı. "Peng-Lai, arabayı getir. Hemen!"

Rebecca'nın annesi kızın bileğini tuttu. "Ah!" diye bağırdı Rebecca.

"Ona dokunmayın!" Tan onlara doğru atıldı ama siyah giysili bir adam yolunu kesti. Nereden çıkmıştı bu adam? Palo Alto'da kimin koruması vardı ki?

Tüm bunlar onun erkek arkadaşı olduğunu söylediği için miydi? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

"Lütfen ondan uzak durun." Babası masanın üzerine birkaç yüz dolarlık banknot bırakırken Rebecca'nın annesi Rebecca'yı dışarı doğru çekiştirdi. Koruma, Tan'i kenara itti ve Rebecca'nın annesinin peşinden gitti.

Tan peşlerinden koştu. Siyah bir araba kaldırıma yanaşırken Tan ön kapıdan dışarı fırladı.

"Rebecca, neler oluyor?" Tan kendisini engelleyen korumayı iterek Rebecca'ya ulaşmaya çalıştı. Ama Rebecca cevap vermedi. Gözleri kısılmıştı. "Rebecca!"

Babası arka kapıyı açtı. "Gir içeri."

Tan, “Rebecca, bir şey söyle?” diye bağırdı.

Annesi elini kızın başına koydu ve onu içeri itti. Ardından kendisi de içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Kızımı rahat bırak.” Babası şoförün yanındaki ön koltuğa oturdu.

“Durun!” Tan kendini pencereye attı ama araba uzaklaşırken elleri tuttuğu camdan kaydı. Yetişmek için koştu. Siyah filmli cam onları gizliyordu ama Rebecca’nın camın iç tarafına yaslanmış onu izlediğini düşünüyordu. Araba hızlandı.

“Rebecca!” Tan’ın ciğerleri nefes alamayacak kadar ağrıyordu. Araba yolun aşağısında gözden kaybolurken ayakkabıları tuğla kaldırıma vuruyordu. “Rebecca!”

Onu nereye götürüyorlardı?

Sonunda yavaşladı, nefes nefese kalmıştı. Onu aradı. Ve bir mesaj attı.

Cevap yoktu. Telefonunu almış olabilirlerdi. Tan’ın ailesinin yapacağı ilk şey bu olurdu... Ama ona kiminle sevgili olacağını asla söylemezlerdi.

Genel olarak sorun, erkek arkadaşının olması mıydı? Yoksa çarpık dişleri miydi? Kızlarının, onların dikkatli gözetiminden uzakta haydutluk yapması mıydı? Ama her şey harikaymış gibi davranıyorlardı... Ta ki öyle olmayana kadar. Bu, başka bir dildeki bir deymi ayrıştırmaktan daha zordu.

Rebecca onu ailesiyle tanıştırmamakta haklıydı ama o, kendine aşırı güvenen aptal, ısrar etmişti.

Koşarak Rebecca’nın evine gitti ve kapıyı çaldı ama açan olmadı. Verandaya oturdu ve güneş batana ve sokak lambaları yanana kadar bekledi. Gece yarısını geçene kadar duvara yaslanıp telefonunu kontrol edip durdu.

8

Tan, masasından sınıf arkadaşlarının ikinci dönem biyoloji dersine girişini izledi. Rebecca ölümcül bir hastalığı olmadığı sürece asla dersi asmazdı. Zil çaldığında, öğretmenleri kapıyı kapattı.

Hayır, Rebecca nerede?

Tan ayağa fırladı.

Sırasının önünden geçerken Winter, “Tan!” diye bağırdı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu öğretmeni.

Tek kelime bile etmeden kapıdan çıktı.

Tan, Rebecca’nın evine kadar olan bir buçuk kilometrelik yolu koşarak gitti. Kapısı aralıktı. Kapıyı çarparak açtığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Rebecca!” diye bağırdı.

Onu sessizlik karşıladı. Dairedeki tüm Pottery Barn mobilyaları gitmişti. Artık ne dantel örtüler ne de Rebecca’nın seçmesine yardım ettiği Noel süsleri vardı.

Facebook hesabından ona ulaşmaya çalışmak için telefonunu çıkardı. Yüzünü gizleyen siyah saçlarıyla kafasını yana eğdiği sevimli fotoğrafını görmeyi bekliyordu. Okuldan elli arkadaşını, takipçilerini.

Ama Facebook hesabı yoktu.

Çılgına dönen Tan, önce tüm Facebook’u sonra da interneti aradı ama karşısına çıkan Rebecca Shinlerden hiçbiri o değildi.

Umutsuzca ona son bir mesaj gönderdi.

Rebecca, lütfen beni ara.

Mesaj iletildi ve hemen arkasından bir mesaj geldi.

BİLİNMEYEN: Bu numara artık kullanılmamaktadır.

Rebecca sanki hiç var olmamış gibiydi.

“Ah, siz kimsiniz?” Beyaz önlüklü ve plastik eldivenli kır saçlı bir kadın yatak odasından çıkmıştı ve ona bakıyordu.

“Rebecca nerede?” diye bağırdı Tan.

Kadın şaşkın görünüyordu. “Ailesi havaalanına gitti.”

9

Tan’ın kuzeni, onu San Francisco Uluslararası Havalimanı’na götürüyordu. “Birini kaçırmak çok ciddi bir suç evet ama bunlar onun *ailesi*, Tan,” dedi Shaun. Tan’ın kuzeni San Mateo İlçe Şerif Ofisi’nde çalışan bir polis memuruydu.

“Annesi ona vurdu. *Korumaları* var.” Tan’ın kalbi küt küt atıyordu. Şanghay’a bir sonraki direkt uçuşun kalkmasına sadece bir saatten biraz fazla zaman kalmıştı. Eğer o uçaktalarsa ve güvenliği geçmeden önce Rebecca’ya ulaşamazsa...

“Eğer ona yetişirsek—” diye başladı Shaun.

“Yetiştireceğiz.”

“Rebecca’nın, ailesiyle kendi rızasıyla mı gittiğini sormak zorundasın.”

“Rızası yok.”

Shaun, China Air’in önüne yanaştığında, Tan kapıdan fırladı. “İçeride buluşuruz!” diye seslendi Shaun.

Tan, yılbaşı çelenklerinin ve valiz taşıyan çocuklu yolcuların yanından hızla geçti. Nefesi kesik kesikti ve her nefeste ciğerlerine sanki bir şey saplanıyordu. China Air kontuarlarını taradı, siyah saçlarında pembe toka olan bir kız gördü.

“Rebecca!” diye bağırdı ama dönen kız o değildi.

Güvenlik kontrolüne doğru koşmaya devam etti. İçinde bir dua yankılandı. Eğer güvenlik noktasını geçmişse...

İşte orada!

Rebecca dolambaçlı kuyrukların önündeydi. Omzunda Louis Vuitton çantası asılıydı ve en sevdiği siyah süet ceket, göğsünde kenetlenmiş ellerinin üzerine sarkıyordu. Babası, pleksiglas bir camın arkasındaki memura pasaportları uzatıyordu.

“Rebecca!”

Arkasından gelen bağıışı umursamadan Rebecca’nın yanına atladı. Güvenlik onu tutuklasa da umrunda değildi. Ya da Shinlerin koruması onu engellemeye çalışsa bile... Yolcuları iterek geçti. Ayağı bir kordona takıldı, arkasında metal direkler yere devrildi.

“Rebecca, bekle! Ben Tan!”

“Buraya biletsiz giremezsiniz!” diye bağırdı biri.

Rebecca’nın gözleri dehşetle açıldı. Dudakları, Tan’ın duymadığı sözlerle kıpırdıyordu.

Sert eller Tan’i omuzlarından kavrayıp birkaç adım kadar geri çekti. *Koruma*.

“Bu o çocuk,” dedi annesi.

“Durun,” diye bağırdı Tan. “Kız kaçırılıyor!”

Herkes hayretler içerisinde onlara bakıyordu ama Tan’ın Rebecca’yı kurtarması gerekiyordu. Shaun nefes nefese yanına geldi. *Shaun*. Shaun bunu durdurabilecek güce sahipti.

“Bu da ne?” Pasaportlarını tutan polis memuru Rebecca’ya baktı. Herkese göre Rebecca sakın görünüyordu ama Tan, kızın ellerinin titrediğini fark etmişti.

“Rebecca,” diye yalvardı. “Söylesene. Kendi isteğinle mi gidiyorsun?”

Rebecca’nın gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kaçırdı, ona bakmayı reddetti.

“Bu saçmalık,” dedi babası. “Kızımı takip ediyor.”

“Rebecca!” diye yalvararak baktı Tan.

“Hanımefendi,” Shaun rozetini çıkardı. “Ben polis memuruyum. Ülkeyi kendi isteğinizle mi terk ediyorsunuz?”

Rebecca başını kaldırdı. “Evet.”

10

Winter onu eski ağaç evinde, çocukken masa olarak kullandığı tahta sandığın yanında sırt üstü yatarken buldu. Gözlerini kırpmadan yıldızlı gökyüzünü örten koyu renkli yapraklara bakıyordu. Ona bir elma uzattı.

“Aç değilim.”

Bacaklarını çaprazlayarak yanına oturdu, Tan ise eski battaniyeyi parçalara ayırıyordu.

“Olanlar hakkında konuşmak ister misin?”

Tan, ona bakmak için yan döndü. Winter her zaman olduğu gibi lafını esirgemedi söyleydi ama şu an ay ışığındaki ifadesi yalnızca şefkat doluydu. Tan, kendini hikâyeyi anlatırken buldu.

“Baskı altındaydı,” diye bitirdi Tan doğrulup otururken.

“Evet dedi. Ona açıkça sordun.”

“Kafasına silah dayamışlardı.”

“Güvenlik—”

“*Mecazi anlamda tabii, gerçek bir silah değil!*” Yumruğu sandığı parçaladı. “Tabii ki evet demek zorundaydı!”

“Seninle çıkıyor diye annesi tokat atıyor ve kaçıyorlar,” dedi. “Daha önce ailelerinde bir genç hamile falan mı kalmış?”

Ailesinin Rebecca’yla tam olarak ne yaptıklarını bilmek istediklerini hayal etti ama öpüşmekten öteye gitmemişlerdi.

“Belki de.”

“*O kadar* da kötü değilsin.”

Alaycı bir tonda, “Teşekkürler,” dedi.

“Peki ne yapacaksın?”

Ayağa kalktı. “Onu bulmam gerek.”

11

Tan, internette resimle aramalar yaptı ama sonuç alamadı. Rebecca, her zaman kameradan uzak durmuş, arkadaşları selfie ve samimi fotoğraflar çekerken başını çevirmişti. Şimdi hepsinden ne kadar incelikle ve tamamen kaçtığını fark ediyordu.

Bilerek mi yapmıştı?

Ailesine gelince, Şanghay’ın yirmi beş milyonluk nüfusu içinde bir milyon Shin’den biri olabilirlerdi.

Kızın üyesi olduğu kulüplerin internet gruplarını araştırdı. Onur Topluluğu, Yıllık... hiçbir fotoğraf yoktu ama daha dün gece, sayfada yapılmış bir paylaşım vardı:

Dokuz ineğin arasında bir saç teli arıyorum.

Kafasına dank etmeden önce üç kez okudu. Rebecca olmalıydı. Onun için şifreli bir mesaj bırakmıştı. O yedi kelimeye bakarken kelimeler kayboldu.

Kapısının çalınması onu yerinden sıçrattı.

“Baban kahvaltı hazırlamış.” Winter masasının üzerine somonlu simit koydu. Tan’ın en sevdiği. “Onu nasıl bulacaksın?”

Tan için çözülemeyecek sorun yoktu, sadece henüz çözemedikleri vardı.

Büyük bir ısırık aldı ve dizüstü bilgisayarını yaklaştırdı. “Bir algoritma oluşturacağım.”

12

Bilim fuarı için geliştirdiği algoritma farklı dillerdeki deyimleri eşleştirmeye odaklanmıştı. Şimdi, *onu* bulması için yeniden düzenliyordu. Mesajlaşmalarını gözden geçirdi ve elindeki her şeyi ekledi: onun deyimlerini, Çince ve İngilizce deyimlerle karşılıklı konuşmalarını. Veriler yeterli değildi. On binlerce veriye ihtiyacı vardı. Hafızasından çıkarabildiklerini yeniden yarattı. Eğer konuşma şekli bir röportajda, bir blogda, anonim bir sosyal medya profilinde varsa onu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

13

“O gitti, Tan.” Winter elinde bir tabakla kapının önünde duruyordu. Rebecca’nın kaybolmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Belki de Rebecca sadece onun hayalinde var olmuştu.

“Hayır!” Sesi pencerelere çarpıp yankılandı. Hâlâ algoritmasına ince ayar yapıyordu. Ya yüz milyon işe yaramaz sonuç veriyordu ya da hiç sonuç çıkmıyordu. En azından yayınlanma tarihine göre sıralayabiliyordu ama daha fazla veri girişi gerekiyordu. “Onu bulacağım.”

Winter ona yumurtalı sandviç uzattı. “Al, ye.”

Yumuşacık sandviçi ısırды ve ne kadar aç olduğuna şaşırdı. “Bana bir şeyler yememi hatırlatmasaydın...”

“Baban ya da annem hatırlatırdı.” Kollarını kavuşturdu. “Bir haftadır okula gitmedin. Bayan Blimpton iki kez seni sordu, hasta olduğumu söyledim, ki bu doğru, ama seni sürekli idare edemem.” Kaşlarını daha da çatmıştı. “Ve delirmiş gibisin.”

Çenesindeki kirli sakalı sabırsızlıkla ovuşturdu. “Yaklaştım. İletişim kurmamı bekliyor.”

“Arayabilir.”

“Ailesi muhtemelen onu evine kapatmıştır. Sen orada değildin Winter!”

“Evet, ama bir yıldır ikinizle de sınıf arkadaşayım.” Kaşlarını çattı. “Ve?”

“Onun da senin kadar heyecanlı olduğunu hiç hissetmedim. Mesela Sevgililer Günü’nde sen ona gül aldın, o da çok beğenmişti... Ama sana hiçbir şey almadı.”

“Belki de Sevgililer Günü Şangay’da, o kadar da büyük bir olay değildir.”

“Her zaman kültürel bahaneler uyduruyorsun.”

Tan, Winter’a baktı. “Sen bana çikolatalı ay çöreği almıştın ama ben sana hiçbir şey almadım. Bu umursamadığım anlamına gelmez.” Önemsiyordu. Hem de çok.

“Sadece hoşuna gideceğini düşündüm.” Winter iç çekti. “Peki algoritman nasıl çalışıyor?”

“Onun konuşma kalıplarını eşleştirmeye çalışıyor. İnternette sosyal medya paylaşımı, köşe yazısı, makale gibi bir şey yazdıysa onu bulacağını umuyorum.” Zor bir ihtimaldi ama Tan pes etmeyi reddediyordu.

“Yazdıklarından bazılarının yardımı oldu mu?”

Sandalyesinde kıpırdandı. Winter kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Rebecca’dan daha atletikti, kolları ve bacaklarındaki kaslar belirgindi.

Yüzü kızardı ve doğruldu, neden onu incelemişti ki?

“Sende onun yazdığı bir şeyler var mı?”

“Yıllık editörünün kullanmamayı tercih ettiği birkaç kompozisyon yazmıştı. Onları bulup getiririm.”

Winter ona Rebecca’nın Çince ve İngilizce deyimler üzerine yazdığı makalenin kullanılmamış taslaklarını getirdi. En altta, içinden fantastik yaratıklar dökülen çizgili bir kitap taslağının

üzerinde *Winter Woo* yazıyordu. “Kitabı kapağına göre yargılamak lazım,” dedi Tan. “Resmin deyimden daha iyi.”

Omuz silkti ama memnun görünüyordu. “Benim işim bu.”

“Bence çizdiğin eskizini yayınlamalısn.”

“Babam için bir anma yazısı yazmaya çalışıyorum,” dedi. “Belki bir yolunu bulurum.”

“Okumayı çok isterim.” Ona gülümsedi, sonra Rebecca’nın makalesini algoritmasına yükledi. “Bunun için teşekkürler Winter. Sanırım seni gerçekten seviyor olabilirim.”

“Çünkü her zamanki gibi kıcını kurtarıyorum,” dedi çabucak. Omzunu sıkan eli nazikti.

14

Noel, kızarmış ördek ve hediye paketleriyle bulanıklık içinde geçmişti. Winter, Tan’e en sevdiği grubun albümünü almıştı. O da Winter’ın istediği, bu yılın Printz Ödülü’nü kazanan romanını ona hediye etmişti. Rebecca için seçtiği on şarkının bir karışımı olan hediyesi ise dizüstü bilgisayarında gönderilmemiş olarak duruyordu.

Ocak ayında okula dönmesi kabuk bağlamış yarayı tekrar deşmişti. Sırası boştu. Evinin önünde kedili bir adam belirmişti. Rebecca olsa onu istemezdi, kediler hapşırmasına ve gözlerinin sulanmasına neden oluyordu. Şimdi ne yapıyordu acaba? Ailesi, arkadaşlarıyla görüşmesine izin veriyor muydu? Annesi ona mesaj atmaya çalıştığı için Rebecca’ya yine tokat atmış mıydı?

Tan, arama sıklığını iki katına çıkarmıştı. Onun fotoğrafını sürekli olarak internette aratan bir görüntü arama aracı geliştirmişti. Şanghay’daki alışveriş merkezlerindeki, parklardaki, müzelerdeki; Rebecca’nın gitmek isteyebileceği yerlerdeki kayıtları ve güvenlik

kameralarını hacklemişti. Ama emin değildi. Belki de onu o kadar iyi tanımıyordu. Algoritması için yeterli veriye sahip değildi ama belki de çalışmamasının nedeni daha derindeydi.

Winter, siyah saçlarını kırmızı bir lastikle bağlayarak Tan'ın yanına geldi. "Eğer hayatın bir film olsaydı, bu noktada sana bir montaj yapardım."

Onu gördüğüne sevinmişti. "Montaj nedir?"

"Kelime olmadan sadece müzikle olayların zaman içinde nasıl geliştiğini gösteren bir dizi görüntü."

Hayali bir senaryodan seslendirme yaptı:

Tan bilgisayarının başında

Tan bilgisayarının başında

Tan bilgisayarının üzerine yığılır

Tan bilgisayarını pencereden dışarı fırlatır ve yere düşer

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?"

"Evet."

Güldü ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Buradan çıkmam gerek."

15

Sana, Winter ve Tan'ın ellerinden tutmuş aralarında zıplarken Winter, muhtemelen Tamarine'in önünden geçmemek için onları Hamilton Caddesi'ne doğru yönlendirdi; o böyle düşünceli biriydi. Sıcak çikolata içmek için durdular. Winter ödemeye çalıştı ama Tan kazandı.

Birlikte sıcak bir köşeye geçmiş, küçük kaşıklarla kakaoyu karıştırırken Tan uzun süre sonra neredeyse kendini yeniden normal hissettiğini fark etti.

16

Akşam yemeğinden sonra Winter’la birlikte mutfak masasında ev ödevini yaptı. Winter bilim fuarı projesi üzerinde çalışıyordu.

“Seninkini ne üzerine yapıyorsun?”

“Uydu görüntülerini kullanarak mülteci göç oranları.”

“Gerçekten mi? Bu konuya nasıl girdin?”

“Babam çok fazla mülteci edebiyatı okurdu. Vefat etmeden önce beni bir sanal gerçeklik teknoloji demosuna götürmüştü. Kenya’daki mülteci kamplarındaki hayatı gördük: kalabalıklar, umumi tuvaletler, yemek bekleyen insanlar... Şu anda İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana hiç olmadığı kadar çok mülteci var.”

“Böyle bir şey üzerinde çalıştığını bilmiyordum.” Hiç sormamıştı.

Winter başını masanın üzerine koydu.

“Neyin var?”

“Bittim tükendim,” diye itiraf etti Winter. “Daha yeni yarı zamanlı bir işe girdim.”

“Öyle mi? Nerede?”

Winter’ın yanakları kızardı. “Önemli bir şey değil. Chocolatier’de bulaşık yıkıyorum. Annemin gece okulunu bitirmesine yardım etmek için.”

Winter’ın ne kadar yorgun olduğunu nasıl fark etmemişti? Winter ona çok iyi bir arkadaş olmuştu ama o ne tür bir arkadaştı?

“Ne kadar eksikliği var?”

“Beş bin dolar.”

Tan ona verecek birkaç bin doları olmasını diledi. Vardı, yani sayılır.

“Bir saniye bekle.” Odasına koştu ve mavi ekose takımıyla geri döndü. Winter masanın üzerinde uyuyakalmıştı. O uyana-kadar ev ödeviyle uğraşarak sabırla bekledi.

Tan ceketini ve pantolonunu ona doğru iterken Winter doğruldu.

“Bu yepyeni. Süresi dolmadan iade etmeliydim. Craigslist’te satabiliriz. Ayrıca ayakkabıları da.”

Yüz ifadesi merak doluydu. “Takım elbiseni alamam! Ondan geriye kalan tek şey bu.”

Doğru. Rebecca onu Winter için satmasından hoşlanmıy-caktı ama Winter’ın yaşadıklarının yanında bu hiçbir şeydi.

“Senin ona benden daha çok ihtiyacın var.”

Winter’ın parmakları kumaşın üzerinde iyice gerildi.

“Sanırım milyarder ailesi buna takılmayacaktır, ha?”

Tan’ın boğazı gıdıklandı, kahkaha atabilmesine şaşırmıştı.

“Dert etmeyeceklerine eminim.”

Birkaç gün sonra, içinde beş bin dolar olan zarfı kızın ellerine tutuşturdu. Güçlü Winter Woo, ondan beklenmeyen bir şey yaptı.

Gözyaşlarına boğulmuştu.

17

Tan algoritmasının sonuçlarını gözden geçirirken aklına bir fikir geldi.

“Winter, milyarder olduklarını söylediğinde ciddi miydin? Yoksa sadece zengin olduklarından mı bahsediyordun?”

“Milyarderler. Esther söylemişti.”

Milyarderler! Evet, Silikon Vadisi'nde milyarderler vardı, Facebook ve Amazon'u kuran insanlar. Ama Tan hiçbirini *tanımıyordu*. Rebecca gövde gösterilerinden bahsetmişti ve takım elbise fiyatına gözünü kırpmamıştı ama...

“Bana hiç bahsetmedi.”

“Öyle biri işte. Sana *cong you binge* alerjisi olduğunu da söylemedi, değil mi?”

“Ne?” Tan, dehşete kapılmıştı. “Annemin *cong you bingine* bayılırdı.”

“Şey, belki... Ama yiyemezdi. Eminim senin kendini kötü hissetmeni istememiştir.”

Tan'ın kafası karışmıştı. Rebecca asla *cong you bing* yemezdi. Adeta kraliyet mensubuydu. Bu, sindirilmesi zor bir şeydi.

Ama aklına gelen bir düşünce vardı: Milyarder olmak, saklanmayı daha zor hâle getiriyordu.

Tan, Şanghay'daki doksan milyarderin bir listesini buldu. Parmağını isimlerin ve cam, nakliyat, elektronik gibi iş kollarının yazdığı satırların üzerinde gezdirdi.

Tan'ın dizüstü bilgisayarındaki algoritma vızıldamaya başladı: *EŞLEŞME BULUNDU*.

18

Tan'ın algoritması, Şanghay Uluslararası Okulu öğrencisi Shin Chien-Li'nin Çince yazdığı bir makaleyle doğrudan eşleşmişti: “*Rén BùKě MàoXiàng* - Kitabı Kapağına Göre Yargılayamazsınız.” Bu onun yıllık için yazdığı yayınlanmamış makalesiydi.

Milyarderler listesinde on iki numarada Shin Yun Tech Ltd. CEO'su ve Şanghay Metropolitan Hastanesi Yönetim Kurulu Başkanı Shin Chu-Bing vardı. Şanghay Uluslararası Okulu'nun yönetim kurulundaydı. Fotoğraftaki takım elbiseli adam Rebecca'nın babasıydı.

“Shin Chien-Li.” Çince ismi kulağına garip gelmişti.

Hiç bilmediği bir isimdi. Yabancı birinin ismi gibi hissettirmişti.

Tan, Shin Chien-Li'nin Facebook hesabını buldu, doğduğu gün açılmış bir hesaptı bu. Profili pembe İnci Kulesi'ydi. Yeni bir Louis Vuitton çantayla ilgili son paylaşımını daha dün yapmıştı.

“Niye seni ya da diğerlerini arkadaş olarak eklememiş?” diye sordu Winter.

“Ailesi yasaklamış olmalı.”

“Chien-Li oldukça aktif görünüyor. Hapsedilmiş biri gibi değil.”

“Onunla iletişime geçmem gerek.” Tan, *unisex* bir isimle, Alex adında yeni bir hesap oluşturdu. Doğum günü gelecek haftaydı. Acaba hatırlayacak mıydı? Ona mesaj attı.

Merhaba Chien-Li, ben Palo Alto'dan eski bir arkadaşınım. Dokuz ineğin arasında bir saç teli arıyordum. Görüntülü arama yapabilir miyiz?

Sabah hesabını açtığında bir yanıtla karşılaştı.

REBECCA: Yarın akşam?

19

Winter ertesi gün öğleden sonra, “Garip,” dedi. Topuklarını havaya dikmiş yatağında yüzüstü uzanıyordu. “Rebecca Shin’in hayatı gerçek hayatında sadece bir kesit miydi?”

“Tabii ki hayır. Buradaki hayatı gerçektir.” Tan, Rebecca ile yapacağı görüntülü görüşmeye hazırlanmak için odasını temizliyordu; paniklememek için hareket etmesi gerekiyordu. Bunca zaman sonra onu yüz yüze görecek. Güvende miydi? Korkmuş muydu?

“Belki de milyarder oldukları için bu kadar dikkat çekmiyorlardır.” Winter mor bluzuyla titredi.

“Üşüdün mü?” Yağmur mevsimi boyunca evleri genellikle soğuk olurdu.

“Biraz.”

“Al...”

Tan gri polarını silkeledi ve ona uzattı. Winter, polarını üzerine giyip fermuarını boğazına kadar çekti. Onu poların içinde, kot pantolon giymiş bacakları çaprazlanmış hâlde görmek hoşuna gitmişti.

“Ailesi neden seni onaylamadı? O zengin ve sen değilsin diye mi?”

“Evimizin arka tarafında sizin yaşadığınızı söylediğimde bana çok kızdı,” diye itiraf etti Tan.

“Bu sizin fakir olduğunuzu gösterir.”

“Biz fakir değiliz. Bu evin fiyatı iki milyon dolardan fazla!”

“Zengin insanlar ipoteği ödemek için evlerinin bir bölümünü kiraya vermek zorunda kalmazlar.”

“Yani milyarder değiliz. Çoğu insan değil!”

“Annem ve ben kirada oturuyoruz. Biz daha kötü durumdayız.”

“Her neyse. Hepimiz insanız. Ama evet. Ailesi onun Eton’daki çocuklarla çıkmasını istiyor. Ben ise işe yarayan şeyler yapmak istiyorum.”

“Sen harika bir erkeksin, Tan.” Winter’ın ifadesi öfkeliydi. “Sadık, akıllı, açık fikirli...”

“Yakışıklı.” Tan alt dişlerini göstererek çenesini dışarı çıkardı.

“Narsist!” deyip toparlandı Winter. “Tan, sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“O da hak ediyor! Bana ulaşmaya çalışıyordu! Bundan eminim.”

Winter dudağını ısırıldı. “Yani görüşeceksiniz, sonra ne olacak? Tekrar birlikte mi olacaksınız? O Şangay’da ve sen buradasın. Online ilişki yürütmek zordur.”

“Biliyorum... Çoğu zaman daha... Fiziksel şekilde beraberdik.”

Winter’ın kulakları kıpkırmızı olmuştu. “Bilmek istemiyorum.”

Tan’in kendi kulakları da yanıyordu. “Kastettiğim bu değildi! Ama uçak bileti alacak param yok. Şimdilik Zoom’la idare etmek zorundayız.”

“Ona daha fazla kur yapman gerekecek.”

“Biliyorum.” Tan birden umutsuzluğa kapıldı. “Ama nasıl?”

“Ona serenat yaparak mesela?” Winter keman çalıyormuş gibi yapıyordu.

“Benim ritim duygum sıfır.”

“Tamam, Rebecca bana detone bir şekilde şarkı söylemeyi sevimli bulacak biri gibi gelmiyor... Çiçek filan versen nasıl olur?”

Winter dizlerinin üzerine çöktü ve Tan’e bir buket uzattı, o kadar şapşal ve samimiydi ki Tan gülmekten yerlere yattı.

“Gerçekten oyunculuğa *başlamalısın*.”

“Uğraşıyorum. Tamam, yani çiçek yok. Bilemiyorum. Striptiz?”

“Ha! Sana’nın zencefilli kurabiye kızı gibi yapayım sonra da hop sakızlarımı üzerimden düşüreyim.”

“Evet, neden olmasın? Ama böyle.” Zencefilli kurabiye kadar şapşal bir şekilde hayalî bir müzik eşliğinde sallandı. “Fermuarını yavaşça ve müstehcen bir şekilde aç.” Polarının fermuarını indirdi ve hâlâ sallanırken önce bir omzunu, sonra diğer omzunu sıyırdı. “Acele etme. Üzerine atlamak istemesini sağla.”

“Masumiyetimi mahvediyorsun!” diye alay etti Tan ama gözlerini ondan alamıyordu... Ama bu yanılttı! Rebecca’nın erkek arkadaşı olması gerekiyordu. Winter’ın soyunuyormuş gibi yapmasını izlemekten nasıl zevk alabilirdi? Winter’ın *onun evinde yaşadığından* bahsetmeye bile gerek yoktu. O aileden biriydi.

“Omuzlarını silk...” Gömleğinin uçlarını kaldırarak göbek deliğini ve solgun karnını gösterdi.

“DUR!” Tan bağırdı. “Anladım.”

Winter gömleğini bıraktı ve sıırttı. “Bunu gerçekten yapmayacaktım.” Tekrar yatağa uzandı. “Gördün mü? Kolay.”

“Sen!” Onu itti ve Winter gülerek yastığının üzerine düştü. Tan üzerine atladı ve kendini onun üzerinde, yüzüne bakarken buldu.

Gözleri birbirlerine kilitlendi, kızın gözleri koyu kahverengiydi ve kalın kirpiklerle çevriliydi.

Winter’ın yüzü durgunlaştı ve ciddileşti. Yanakları al al olmuştu.

Tan kendine geldi ve toparlandı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Onun gözlerine bakamadı. “Kendimi kaptırdım.”

“Sorun değil.” Winter dirseklerinin üzerinde doğrulup oturdu. “Ben de öyle.”

“Böyle olmamalıyım. Rebecca’yla birlikteyim.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Güvende olduğunu belirten bir not gönderebilirdi.”

“Bir şey söylemeye çalışıyorsan, açıkça söyle.”

“Sadece gerçekten... Tekrar bir araya gelmek istiyor mu diye merak ediyorum.”

“Tabii ki istiyor!” diye parladı Tan. “Deyimlerle ilgili bir yazı yazmıştı, o bizim olayımızdı! Ve kaybolduğu gece yıllık sayfasında birisi ‘Dokuz ineğin arasında bir saç teli aramak’ diye paylaşım yapmıştı. Ama o da kaldırıldı. Bana ulaşmaya çalışıyor, konuştuktan sonra bir plan yapabiliriz.”

Winter’ın ağzı açık kalmıştı. “O dokuz inek notunu *ben yazdım*. Göreceğini düşünmemiştim. Yıllıkta bile değilsin.”

“Ne? Bunu neden paylaştın ki?”

“Kendin söyledin, bu sizin olayınızdı. Rebecca’nın bunu göreceğini ve onu aradığımızı bilip iletişime geçeceğini umuyordum. Ama editör onu kaldırdı.”

Tan’ın yüzü bembeyaz oldu. Bu kelimeler— Bu kadar zamandır Rebecca’nın kendisiyle iletişime geçmeye çalıştığını sanıyordu... Ama meğerse onu yazan Winter’mış. Onunla çok fazla şey paylaşmıştı.

Winter’ın yüzü düştü. “Tan, özür dilerim.”

Onca ay. Kendini toparladı, o kadar öfkeliydi ki zar zor konuşabiliyordu. “Benim evimde yaşıyor olman benim sorunumu senin sorunun yapmaz. Bir kez olsun kendi işine bak!”

Kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tan söylediği anda dediklerinden pişman olmuştu. Rebecca’yla işleri berbat etmişti, şimdi de Winter’la... Onunla yüzleşemezdi.

Bu yüzden Winter’ı odasında yalnız bırakarak kaçtı.

20

Zoom ekranında ilk olarak Rebecca'nın adı görüldü. Tan'ın elleri titriyordu.

Sonra yüzünü gördü. Çene hizasındaki küt saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Yumuşak mavi bluzu arkasındaki duvarda asılı soyut bir tabloyla uyumluydu.

“Rebecca!” Yaşıyordu! Güvendeydi! Gerçektir! Haftalardır süren arayıştan sonra, sonunda buradaydı.

Ama gülümsemedi. “Ne istiyorsun?”

“İstemek mi?” Tan gözlerini kırptırdı. “Sana ulaşmaya çalışıyordum. Aylardır.”

Bakışları temkinliydi. “Eve dönmek zorundaydım.”

“Neden benimle iletişime geçmedin?”

“*Neden mi?*” diye patladı. “Bu çok açık değil mi? Sen benim hayatımı mahvettin!”

“Ne?” Bu buluşma hiç de Tan'ın hayal ettiği gibi gitmiyordu. “Ailen seni *kaçırdı* ve ortadan kayboldun! Çok endişelendim!”

Gözleri parladı. “Tek istediğim Amerika’da okumaktı. Hatta nasıl bir şey olduğunu görebilmek için devlet okuluna gitmeme izin vermeleri için aileme yalvarmıştım! Sonra sen beni sürekli *seni tanıştırmam ve çıktığımızı söylemem* için zorladın ve şimdi... Şangay’da sıkışıp kaldım!”

Bulduğu dayanak, yalnızca su üzerinde yüzen bir tahtaymış gibi hissediyordu.

“Onlara benden hiç bahsetmeyecek miydin?”

“Zamanı gelince! Belki. Belki de söylemeyecektim.”

Tüm bahaneleri birdenbire netleştirdi. Bulunması imkânsız takım elbise. Bir araya gelmemek için hiç bitmeyen görüşmeler. Eğer yemeğine davetsiz gelmeseydi, belki de hiç tanışmayacaklardı.

“Ben sadece senin büyük Amerika maceranın bir parçası mıydım?” Tan, acı içindeydi.

“Rebecca, annen seni yemeğe çağırmamı istedi,” dedi İngiliz aksanlı bir çocuk sesi. Rebecca, arkasında kendi yaşlarında bir çocuk belirince sıçradı. Omuzları kaslıydı, suratı kare biçimindeydi. Bir elini Rebecca’nın omzuna koydu ve Tan’e ters ters baktı. “Bu o mu?”

Rebecca kaşlarını çattı. “Bu Tan.”

Tan, çocuğun Rebecca’nın bluzunun içine doğru kıvrılmış parmaklarına baktı.

“Onu rahatsız etmeye nasıl cüret edersin? Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.”

“Sen de kimsin be?” diye hırladı Tan.

“John Young. Londra’dan ziyarete geldim, ailesiyle kalıyorum.”

Tan Rebecca’ya bakıyordu. “Winter gibi mi?”

Rebecca kızarmıştı. “Palo Alto’da onların evinde kaldım.”

“Tencere,” dedi Tan.

“John,” Rebecca çocuğun elini okşadı. “Onlara beş dakika içinde orada olacağımı söyle.”

Beş dakika. Aylarca onun izini sürmüştü ve karşılığı bu muydu?

Tan ona ters ters baktı. “Eton’a mı gidiyor?”

Rebecca, dudaklarını birbirine bastırdı. “Buradaki okuluma gidiyor. Ailesi hastanelerimizle iş yapan bir ilaç şirketini yönetiyor.”

“Ve sen onunla çıkıyorsun.” İsteksiz bir şekilde başını onaylarcasına salladı.

“Amerikalılar ailelerinin onlar adına düşünmesine izin vermezler.”

“Bu hayatımda duyduğum en *etnosentrik* şey!” diye bağırdı Rebecca. “Kendi kararlarımı veriyorum.”

“Senin beynin yıkanmış!”

Kız derin bir nefes aldı. “Bak, olanları sindirmek için çok zamanım oldu.”

“Benim de. Bir erkekle çıktığını söylüyorsun. Büyük olay. Annen seni tokatla—”

“Hayır, *bizi* kastediyorum. Gerçek şu ki Palo Alto’da yalnızdım. Sen harika bir insansın, Tan. Çok iyi arkadaş olabilirdik. Ama bir şekilde, daha fazlasına kapıldık.”

Rebecca’yı öpüp öpemeyeceğini sormuştu. O da evet demişti. “Senin için deli oluyordum!”

“O kadar tatlıydın ki denemeye değer diye düşündüm. Seni ailemle tanıştırmamak için o kadar çok bahanem vardı ki doğru kararmış gibi hissetmiyordum ama böyle hissettiğimi de *bilmiyordum*. Düşünme fırsatım olduğunda, seninle *çıkmanın istediğim bir şey olmadığını anladım*.”

“İlaç lordunda olup da bende olmayan ne var?”

“*John*, Eton’dan biriyle çıkmamı istedikleri için aileme asla züppe demezdi.”

Tan’ın kalbi kırılmıştı. Eton yorumunu öylesine yapmıştı. “Aynı fikirde olduğunu sanıyordum. Öyleymiş gibi davranıyordun.”

“Başka nasıl davranabilirdim ki?”

Bütün sorunları bu değil miydi? Rebecca ne zaman gerçekten ne düşündüğünü söylemişti ki?

“Sorun değil,” diye devam etti Rebecca. “Çünkü sen elitizm karşıtı, asi birisin. Senin ve Palo Alto’daki çocukların bu yönünü seviyorum.”

Sıcak ve nazik sözler. Ailesi gibi. *Bir gece yapalım.* Onun duymak istediği şeyleri söylemekte iyiydi. Belki de bu Shinlerin olayıydı.

Peki ama neden kendini bir bilim fuarı projesi gibi hissediyordu?

“Gerçek şu ki,” diye devam etti Rebecca, “Eton’a giden çocuklar benim yaşadığım dünyaya ayak uydurmayı öğreniyorlar. Hükümet, iş dünyası liderleri. Dürüst olmak gerekirse ben de Eton gibi okulları düşünüyorum. Hayatıma hazırlıklı olmak istemem beni *züppe* yapmaz.”

“Öyle olduğunu söylemedim.” Ama Tan onun ailesini *yargılamıştı*. Onun da öyle olduğunu varsaymıştı. Koridorun aynı erdemli tarafında durduklarını.

Ama Rebecca’nın sesi hiç de beyni yıkanmış gibi gelmiyordu. Sesi ne istediğini bilen bir kıza benziyordu. Tan Lee’nin kendi dünyasındaki sıralamada nerede durduğunu da.

“Haklısın.” Winter polarını masasının üzerinde bırakmıştı. Rahatlamak için onu kucağına aldı. “Seni *dinlemedim*. Ailenin yaptıklarına katılmıyorum ama seni zor bir duruma soktum, özür dilerim.”

“Sana nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olmadığım için özür dilerim.” Rebecca’nın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Kendine iyi bak, tamam mı, Tan?”

Elveda o zaman. Beklediği kadar acı verici değildi. Aylarca aradığı kızın güvende olduğunu bilmek onu her şeyden çok sevindirmişti. Ve garip bir şekilde rahatlamıştı. Eton’a gitmek gibi bir niyeti yoktu. Kendi yolunu çiziyordu.

Ve bu yolda, kendisine uymayan bir takım elbisenin içinde sıkışıp kalmayacaktı.

“Kendine iyi bak, Rebecca.”

21

Tan, Winter'ın annesine, "Winter'ı gördünüz mü?" diye sordu. Kadın, mutfakta Tan'ın anne ve babasıyla birlikte lazanya hazırlıyordu.

"Sana'yı parka götürdü," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Tan'ın annesi. "Kısmen," diye yanıtladı Tan.

Winter'ın masasına en sevdikleri dükkândan aldığı keki koydu ve üzerine bir not yazdı:

Doğum günün kutlu olsun. Özür dilerim. Yanıma uğrar mısın?

Tan masasında oturmuş bilim fuarı için deyim algoritmasını güncelliyordu. Winter kapıyı çaldığında algoritmayı en sevdiği yazarların eserlerinden derlediği bir veri seti üzerinde çalıştırıyordu. Winter'ın mavi yoga kıyafeti fit vücudunu sarıyordu. Siyah saçlarını tepeden topuz yapmış, elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Çimen ve rüzgâr gibi kouyordu... Ve Chocolatier'da süslenmiş bir zencefilli kurabiye adam gibi.

"İyi ki doğdun," dedi.

Tan, dizüstü bilgisayarını kenara itti. "Teşekkürler."

"Görüşme iyi geçti mi?"

"Yeni bir erkek arkadaşı varmış."

Winter kollarını kavuşturdu. "Her zaman başka biriyle çıkan birinin peşine takılmamakla alakalı bir kural olduğunu düşünmüşümdür."

"Ben de öyle." Tan ve Rebecca farklı değerlerden geliyorlardı. Rebecca bunu ondan daha önce fark etmişti.

Winter, Tan'ın yatağına oturdu. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Daha çok iyi olduğu için rahatladım. Keşke daha dürüst olsaydı ama bu onun ailesi. Yani bana kapak oldu. Ben açık görüşlü kahramanlardan değilim. Ben kötü adamım."

“Senin kahraman olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden piyon statün benimle güvende.”

“Vay be.” Rebecca’nın aksine Winter her zaman düşündüğünü söylerdi. Bu bazen onu rahatsız ediyordu ama şimdi bunu her zamankinden daha çok takdir ediyordu. Tan kurabiyesinden bir ısırık aldı. “Nefis.”

“İnsanlar karmaşıktır,” dedi Winter. “Açık fikirlisin ve git-tikçe daha iyi oluyorsun. Kendimizden bekleyebileceğimiz tek şey bu.”

“Ne zaman bu kadar bilge oldun?”

“Babam bana hep hayatın kısa olduğunu söylerdi ve haklıydı. O hâlde itiraf edeceğim. Senden hoşlanıyorum, hem de çok. Kız arkadaşı olan bir erkeğin peşinden gitmenin yanlış olduğunu düşünürdüm... Ama artık kız arkadaşın yok.”

Tan şaşırmıştı. “Hiç belli etmedin.”

“Ben iyi bir oyuncuyum, unuttun mu?” Sertçe yutkundu. “Şimdi bunu söylediğime göre baloya birlikte gidebiliriz ya da hiçbir şey söylememişim gibi davranabiliriz—”

Tan onu öpücüğüyle susturdu.

Bir ya da iki asır sonra nefes almak için birbirlerinden ayrıldılar. Tan, yastığının üzerinde yatan Winter’a yaslanmıştı. Aralarındaki bağın elektriğiyle titriyordu.

“Vay canına,” dedi Winter. “Striptizi bitirmemi ister miydin?”

“Ne?!”

“Şaka yapıyorum!”

Güldü. “Hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünürsen balodan sonraya ne dersin?”

“Hımm...”

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Algoritması makale listesiyle çalkalanıyordu. En üstte yıllıktan bir parça vardı. *Bir elmanın*

iki yarısı: Palo Alto Ailem. Altı şişman bezelye ile dolu bir bakla çizimi ile... Tan ve Winter'ın ailelerini temsil ediyordu.

“Bu benim makalem.” Winter oturduğu yerden kalktı, kafası karışmıştı. “Daha bugün yayınlandı.”

Tan kaşlarını çattı. “Algoritmam benim bilmediğim neyi biliyor olabilir?” Uyarı yanıp sönüyordu: EŞLEŞME BULUNDU.

ESKİ BİR TANIDIK

(*Arkadaşlıktan Aşka*)

CALEB ROEHRIG

Okulun kupa vitrininin üzerindeki pankartta normalde **BASTIRIN, HAYKIRAN KARTALLAR!** yazıyordu. Ancak bu gece, bir dizi şenlik balonu tarafından kısmen gizlenmiş olan pankartta sadece *BASTIRIN, HAYKIRAN* yazısı görünüyordu.

Bunu bir işaret olarak algılamamaya çalışıyordum.

Bilin diye söylüyorum; başka bir seçeneğim filan olsaydı mesela, şu anda bulunduğum yerde Linwood Lisesi'nin ortasında elimde bir uyku tulumuyla duruyor olmazdım. Linwood Kapanması her yıl düzenlenen bir gelenektir; aperatifler, alkol-süz içecekler ve kulağa geldiğinden biraz daha az utanç verici olması için tutulan bir DJ'le birlikte düzenlenen yılbaşı pijama partisi. Akşam 8'den sabah 8'e kadar on iki saat boyunca kapılar

sürgülenir ve öğrenciler yemeye, içmeye ve “yetişkin gözetiminde neşeli olmaya” teşvik edilirdi!

Belki de bunu daha az utanç verici hâle getirmenin bir yolu yoktu. Tanıdığım herkese buraya sadece ironik bir şekilde geldiğimi söylemiştim ama işin aslı, bu gece için en iyi arkadaşım Garrett ile tek başıma takılmak ve onun bodrumunda köpüklü üzüm suyuyla sarhoş oluyormuş gibi yapmak gibi bir B planım vardı. *Geceyi okulda geçirmenin* seçeneklerim arasındaki en az acınası durum olması üzücüydü ve benim hakkımda ne düşündüğünden emin değildim ama... Belli ki iyi şeyler düşünülüyordu.

Garrett’la spor salonunun dışında buluştuğumuzda, “İşte geldik,” diye bağırdım. Her yerde ucuz flamalar vardı ve bir grup kâğıt şapkalı öğretmen yanımdan geçip Lou Bega’nın *Mambo No.5* şarkısında gerçekten garip bir *conga* sırası* yapıyordu. Kasvetli bir iç çekişle, “Cehennemin üçüncü halkası,” diye ekledim.

Garrett babacan bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatarak, “Öyle söyleme Ollie,” dedi. “Bu gece eğlenmekten kendini alıkoyuyorsun ve buna izin vermeyeceğim.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye homurdandım. “Herkes eğlenecek, o kadar.”

“İşte budur.” Bana sarıldı ve itiraf etmeliyim ki bu ruh hâlimi biraz olsun yumuşatmıştı. Tanıdığım en iyi sarılan kişi oydu. Eğer burada kapana kısılacaksam, en azından onunla olacaktım.

“Gitsek iyi olur.” Gözlerimi kısarak spor salonunun mavi ışığına doğru baktığımda, salonun yarısının dolu olduğunu tah-

* Conga davulları eşliğinde üç adım bir tekme sallama şeklinde yapılan halk dansı. -ed.n.-

min ediyordum. Ya da yarısı boştu. “Gece yarısına sadece dört saat kaldı.”

Garrett boğazını temizledi. “Yani... Anlaşma hâlâ geçerli, değil mi?”

“Kesinlikle.” Bunu sormasına bile şaşırmıştım. “Eğer gece yarısına kadar erkek arkadaş bulamazsak birbirimizin yeni yıl öpücüğü olacağız; bu konuda el sıkıştık!”

Bazı insanlar en iyi arkadaşların öpüşmek için el sıkışmasının garip olduğunu düşünebilirdi ama o insanlar Garrett ve beni tanıımıyordu. Birinci sınıftan beri neredeyse aynı beyni paylaşıyorduk ve ikimiz de mart ayında on yedi yaşına giriyorduk. Bay Doğru’yu beklemekten yorulmuştuk ve hatta “Bay Doğru Ânı beklemekten *daha* da yorulmuştuk.

İkimizin de hiç erkek arkadaşı olmamıştı ve ikimiz de hiç öpüşmemiştik, peki şimdi hangi aşamadaydık? Kısacası nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyorduk. Bu yüzden de bir anlaşma yapmıştık. Beyaz Atlı Prens’i bulamasak bile bu kritik eşiği zaten sevdiğimiz ve güvendiğimiz biriyle geçebilirdik. Bunda garip olan ne vardı ki?

Her neyse, bu bana mantıklı geliyordu. Ama bunu ikinci en iyi arkadaşım Layla’ya açıkladığımda kaşlarını öyle bir çatmıştı ki çenesine kramp gireceğini sanmıştım. Bana, “Bu korkunç bir fikir. Anlayamadığınız güçlerle uğraşıyorsunuz,” demişti.

“Tamam Layla, öylesine *öpüşüyoruz*, Necronomicon Kara Büyü kitabından bir şeyler okumuyoruz,” diye karşılık vermiştim gözlerimi devirmemeye çalışarak. “Olaylara biraz daha geniş açıdan bakabilir miyiz?”

“Bakış açımı değiştirmeyeceğim, *Oliver*.” Yüz ifadesi düz ve keyifsizdi. “‘Öylesine’ öpüşmek diye bir şey yoktur ve pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum.”

O kadar ciddiye ki gülmeye cesaret edememiştim ama tüm bu olanlar biraz aptalcaydı. Garrett ve ben iki buçuk yıldır en iyi arkadaşlık ve kesinlikle işleri garipleştirmeden dudaklarımızı birkaç saniyeliğine birbirine yapıştıracak kadar olgunduk.

Her şeyi bir kenara bırakıp rahatça yryebileceğim bir köşeye gelene kadar, tıklım tıklım dolu spor salonunda onu takip ediyordum. DJ, dans etmelik pop şarkıları çalmaya başlar başlamaz tüm zaman algımızı kaybetmiştik, ironik olmayan gerçek bir eğlence deneyimliyorduk.

Bir saat kadar sonra Harry Styles'ın *Adore You* şarkısı çalmaya başladığında, her şey iyice yavaşlamıştı ve erkek arkadaş bulma görevimizi de unuttuğumuzu fark ettim. Bu da ikinci en iyi arkadaşımın korkunç öngörüsünü hatırlamama neden olmuştu. "Sence Layla'nın yaptığımız *anlaşmayla* derdi ne?"

Sonunda düşüncelerimi kendime saklayamayarak bağırdım. "Aptal bir öpücükle arkadaşlığımızı mahvedeceğimize cidden inanıyor olamaz, değil mi? Hiçbir anlamı yok ki."

Garrett başını evet anlamında sallayarak, "Boş ver onu," dedi. "Layla'nın mutlu olduğu tek an bir şeylerin ters gittiği ve herkese *Size söylemiştim*, diyebildiği andır." Sonra, cevap vermeye vakit bulamadan elimi tuttu. "Hadi, seni biraz oynatalım."

Garrett ortaokulda salon dansları dersi almıştı ve bana partilerde dikkat çekmek ve eğlenmek için yapabileceğimiz bazı etkileyici hareketleri öğrettiği için bu öneri beklenmedik değildi. Biraz gülümseyerek başımı onaylarcasına salladım ve bir adım attım.

Bira ustaca hareketle beni kendi etrafında döndürdü, belimden tuttu ve beni o kadar geriye doğru yatırdı ki nefes nefese kaldığım birkaç saniye boyunca odayı baş aşağı görebiliyordum.

Bu inanılmaz bir histi ve beni tekrar dik konuma getirdiğinde kalbim küt küt atıyordu.

Bizi izleyen bazı kızlar alkışlamaya başlamıştı ve içlerinden biri yumruklarını çenesinin altına sıkıştırıp, “Çok tatlısınız!” dedi.

“Ve çok şanslısınız,” diye ekledi arkadaşı iç geçirerek. “Keşke benim erkek arkadaşım da dans etmeyi sevseydi.”

Garrett ve ben övgüleri kabul ederek yanlış anlaşılmanın düzeltilmesi için bir şey yapmadık. İnsanlar her zaman bizim bir çift olduğumuzu varsayıyordu ve sanırım bunun nedenini anlamak zor değildi. İkimiz de eş cinseldik, her zaman birlikteydik, koridorda el ele tutuşurduk ve hatta bazen biraz sarılırdık. Romantik bir şekilde değil, ama sadece... Bilmiyorum, yakın olmayı mı seviyorduk?

Tamam, dürüst olmak gerekirse, birinci sınıfta ilk tanıştığımızda Garrett’a *vurulmuştum*. *Kısa süreliğine*. Ama o zamanlar Jackson adında birine tutulmuştu, ortaokuldan bir arkadaşydı ve yazın taşınmışlardı. Mesaj ve sosyal medya aracılığıyla iletişim hâlindeydiler ve itiraf etmeliyim ki ne zaman Garrett’ın son flörtlerinin özetini dinlemek zorunda kalsam kıskançlıktan çatlıyordum.

Ama nihayetinde Jackson, Garrett’ın kalbini kırmıştı ve bir kız arkadaş edindikten sonra onu terk etmişti; bu arada ben de Seth Rylance’a âşık olmuştum. Tatlı, zeki ve inanılmaz derecede seksi olan, acı verecek kadar güzel biriydi.

Dürüst olmak gerekirse, Seth’in bir kusuru varsa o da benim varlığımdan haberdar olmamasıydı.

Şu anda Garrett en iyi arkadaştan çok daha fazlasıydı, en sevdiğim insandı. Ona hiç kimseye söyleyemediğim şeyleri

anlatırdım, hatta *ona bile* söylediğime inanmadığım şeyleri. Birbirimizi kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyorduk.

Ama bazen birbirimizi engelliyor olabileceğimizden endişeleniyordum.

Kızlar tekrar uzaklaştığında, “Belki de erkek arkadaş bulma planımızın ilk adımı, *ne* bileyim... Sevgiliymişiz gibi görünmeye çalışmak olmalı?” dedim.

“Her neyse.” Garrett dans etmeye devam ediyordu ama vücut dili giderek sert bir hâl alıyordu. “Kimin umurunda? Yani, bu gece *yeni* biriyle tanışmayacağız. İki buçuk yılımızı erkek arkadaş arayarak geçirdik ve buradaki tüm erkekler berbat.” Ardından, “Kieran Dugan hariç,” dedi.

“Sanırım.” Ses tonum olabildiğince nötrdü... Ama Kieran’dan hiç hoşlanmıyordum çünkü güzel olduğunun farkında olan kibirli bir son sınıf öğrencisiydi ve Garrett bunu biliyordu. “Kendini beğenmiş bir hödük olması ne kötü.”

En iyi arkadaşım sadece başını salladı. “Onu tanımıyorsun bile, Ollie. Ayrıca, Kieran’ın benimle evlenmesini istediğimden de değil. Sadece iffetimden ödün verdirmesini istiyorum.”

Küçük sinsi bir sırıtışla kendini tekrar müziğe verdi, hareketleri kusursuz ve akıcıydı. Normalde Garrett’ı dans ederken görmekten zevk alırdım ama o his uçup gitmişti. “Gidip bir içecek alacağım. Sen de ister misin?”

Garrett, sinir bozucu bir kayıtsızlıkla cevap verene kadar kendimi birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım ve sonra kalabalığın arasından atıştırmalıkların bulunduğu uzak köşeye doğru ilerledim. Nedense bu son zamanlarda çok sık oluyordu, özellikle de erkekler (Kieran) konusunda anlaşılamıyorduk ve itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız oluyordum.

APERATİFLER yazan bir pankartın altında ucuz plastiklerle ve daha da ucuz hazır yemeklerle kaplı iki masa vardı. Hiçbiri iştah açıcı gözükmiyordu ama neon kırmızısı punç (dişçilerin en kötü kâbusu) görkemliydi ve plastik bir bardak alırken ağzım sulandı.

Biri kulağıma, “Bu kadar çok insanın buraya gelmesine inanmıyorum,” dediğinde irkildim ve bardağıma yere fırlattım, bardak masanın altına doğru yuvarlandı. “Linwood’un ortalama popülerite faktörünü fena hâlde abartmış olabilirim.”

“Layla?” Şaşkınlıkla ona baktım. “Gelmeyeceğini sanıyordum!”

“Gelmek istemedim.” Surat asıyordu. “Ailem benim adıma fikir değiştirdi. Hem de son dakikada, çok teşekkürler.”

“Neden bana mesaj falan atmadın?”

“Sürpriz yapacaktım.” Omuz silkti, başka bir yere bakıyordu. “Ama sen ve Garrett buraya geldiğimden beri tamamen kendi dünyanızda olduğunuz için sizi rahat bırakayım diye düşündüm.”

Ses tonu hafif iğneleyiciydi ve tamamen bana laf sokuyordu, bu da tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Yıllardır arkadaş olan her iki insan gibi Garrett ve benim de ortak ilgi alanları, tanıdık el hareketleri, benzer şakalar gibi birlikte vakit geçirmenin kolay olduğu ortak bir frekansımız vardı; sadece *ikimize özel*. Layla buna sanki başkalarını dışlıyormuşuz gibi “kendi dünyanız” demişti.

“Davetsiz misafir falan olmazdın,” dedim sonunda bir bardak daha almak için uzanırken. Spor salonunun bu tarafında müzik biraz daha hafifti, bu yüzden bağırarak zorunda değildim. “Sadece dans ediyorduk, sen de bize katılabilirdin.”

Layla gözlerini kısarak bakıyordu. Zekice bir yorum bekliyordum ama “Cidden bardağı yere düşürüp sonra da orada bırakacak değilsin, değil mi?” dedi.

“Beni korkutmasaydın düşürmezdim,” diye tersledim. “Hem zaten ben de tam kaldırıacaktım!”

Yalan söylemiştim. Bardağımı kesinlikle yerde bırakacaktım ama şimdi bırakırsam kendimi kötü bir vatandaş gibi hissedecektim. Bunun yerine, büyük bir gösteri yaparak yere eğilip masanın altında süründüm. Neyse ki zemin beklediğim gibi yapışkan, kirli bir kâbus değildi. *Şansıma tüküreyim*. Bardağım yaklaşık iki metre yuvarlanmış ve tüm yolu ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek gitmek zorunda kalmıştım.

Tam hedefime ulaştığımda, Garrett’in adını duydum; ince masa örtüsünün diğer tarafında duran biri konuşuyordu. Duraksadım.

“Garrett Loring mi? Hangisi o?”

“Birinci sınıflardan... Uzun boylu, siyah saçlı, gamzeli? Bando takımında, eskiden şeffaf çerçeveli gözlük takardı—”

“O çocuk mu?” Konuşan kişinin sesi kuşkulu geliyordu. “Senin için fazla inek olduğunu sanıyordum.”

“Ben öyle bir şey demedim!”

“Kieran, hâlâ üzerinde çizgi film baskısı olan nevresim kullanıyormuş gibi görüldüğünü söylemiştin.”

Kieran Dugan’ın en iyi arkadaşım hakkında ileri geri konuşmasını dinlediğimi fark ettiğimde hemen öfkelen dim. Ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamak istiyordum. Dışarı fırlayıp onunla yüzleşmek ve Garrett’in Pokémonlu nevresim takımından birinci sınıfta kurtulduğunu açıklamak istiyordum. Ama biraz sonra, kalbimin sıkışmasına neden olan bir şey söyledi.

“Tamam, her neyse, belki de fikrimi değiştirmişimdir.” Kieran rahat bir kahkaha attı. “İnek ama sevimli bir inek, an-

lıyor musun? En azından Yılbaşı Kapanması için yeterince iyi. Hâlâ gece yarısı öpücüğümü kime vereceğimi bulmam gerekiyor.”

“Demek mesele buymuş. Sakın bana planladığın çocuğun son dakikada iptal ettiğini ve çaresizce yerine birini aradığını söyleme.”

“‘Çaresiz’ çok ağır bir kelime, tamam mı?” Kieran itiraz ediyordu. Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. “Ama evet, doğru. Yine de yeni yıla kuru dudaklarla *girmeyeceğim*. En başta onu fark ettiğim için bile şanslı olan, on üzerinden altılık biri tarafından terk edildikten sonra olmaz!”

“Peki, planın ne tam olarak? Hiç tanımadığın bir adamın yanına gidip, ‘Hey, ben Kieran ve 1.80 boyundayım, öpüşmek ister misin?’ demek mi?”

“Hadi ama, bana biraz güven.” Kieran burnunu çekti. “Josh, Koç’un haberi olmadan havuzun anahtarını kopyaladı ve spor salonundaki dolaplardan birine sakladı; tek yapmam gereken küçük, sevimli bir ineği benimle romantik bir gece yarısı yüzmeye ikna etmek. Mayo giymek isteğe bağlı, gerisi kendiliğinden gelir.” Yerinden kımıldandı. “Ayrıca bil diye söylüyorum. Ben üç üzerinden altıyım.”

Başka bir şey konuştularsa da ben duymamıştım. Kulaklarım uğulduyordu, geriye doğru gitmeye çalıştım. Masa ayaklarına ve demirlere çarpıyordum, olabildiğince hızlı hareket etmeye gayret ediyordum.

Tekrar masanın altından çıkıp ayağa kalktığımda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabız atışlarımı alnımda hissediyordum. Korku yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Layla bana baktığında gözleri büyüdü. “Ollie? Ne oldu?”

“*Kieran.*” Ağzım aylardır su içmiyormuşum gibi kurumuştı. “Garrett’i kurtarmalıyız!”

“Garrett’ı kurtarmak. Kieran’dan... Kimden? Dugan’dan mı?” Layla başını iki yana sallıyordu. “Biraz daha detay vermen gerekecek. Sen neyden bahsediyorsun?”

Yutkunarak duyduğum hain komployu hızlıca anlatmak için elimden geleni yapıyordum. Kieran planını harekete geçirmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu kim bilebilirdi? Ama ona *isteğe bağlı* mayo kısmını anlattığımda bile neredeyse hiç tepki vermemişti.

“Doğru mu anladım,” diye başladı kaşlarını çatarak, “Garrett’ın hoşlandığı çocuk onun tüm hayallerini gerçekleştirmek istediği için mi panik atak geçiriyorsun?”

“*Evet!*” Ellerimi havaya kaldırarak haykırdım. “Bekle, hayır. Neden böyle söylüyorsun?”

“Öyle olduğu için?”

“Öyle değil!” Birkaç kişi bana bakınca çığlık attığımı fark ettim. “Kieran’ın sadece son dakika B planı aradığını ve Garrett’ın onun için yatak başına attığı bir çentikten başka bir şey ifade etmediğini anlatan kısmı dinledin mi?”

“Evet, hepsini duydum.” Hâlâ yanlış bir şey *yapmışım* gibi kaşlarını çatıyor. “Garrett’ın Kieran’ın yatağındaki bir çentik olmak *isteyebileceği* aklına geldi mi?”

“*Evet!*” Yine çığlık attım. “*Bütün sorun da bu!*” Burada tamamen zamanla yarışıyorduk ve onun neden böyle davrandığını bilmiyordum. “Garrett, çarşaflarıyla dalga geçen ve ona inek diyen bir son sınıf öğrencisinden daha iyisini hak ediyor!”

“Garrett’a sen de inek *diyorsun.*”

“*Sevgiyle!*” Aradaki farkı belirtmek zorunda kalmam bile çok saçmaydı. “Kieran sadece kendisiyle ilgileniyor. Tam bir *playboy* ve erkeklerle... Bilmiyorum; bu insanların çok hızlı yaşadığı bir şey! Bunu en iyi arkadaşıma yapmasına izin vermeyeceğim.”

Layla kollarını göğsünde kavuşturdu, keskin bakışları birden felsefi bir hâl almıştı. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen kıskanıyorsun.”

İçimden şaşkın ve çirkin bir homurtu çıktı. “Pardon... *Kıskanıyor* muyum?”

“Evet. Garrett’in hoş ama boş erkek fantezisi sonunda gerçekleşiyor, yani o gece yarısı Kieran’la dil sporu yaparken sen orada tek başına durup izlemek zorunda kalacaksın.”

“Hadi ya ben o kadar çocuğum ki o biriyle öpüşürken ben birini öpemezsem bunu kaldıramam öyle mi?” Sabrım taşmak üzereydi. “Bu gerçek olmaktan o kadar uzak bir ihtimal ki. *Onun* birini bulmasını *istiyorum*. Aslında, Kieran olmadığı sürece *birini* bulmasını sağlamaktan da mutluluk duyarım!”

“Ah, tamam.” Layla başını aşağı yukarı salladı. “Yani bu gece burada olan ve Garrett’a âşık olan başka birini tanıyorsam, onu Garrett’a ayarlamamda bir sakınca görmez misin? Biz sadece izlerken Garrett’in ilk morluğunu kazanmasına kesinlikle razı mısınız?”

Ses tonundaki bir şey anlattığı senaryonun tamamen varsayımsal olmadığını açıkça ortaya koyuyordu ve bir an için boğazım düğümlendi. *Layla, Garrett’la birlikte olmak isteyen başka birini mi tanıyor?* Görüntü zihnimde belirdiğinde ellerim gerildi, panik açıklanamaz bir şekilde omurgamdan yukarı çıkıyordu. Belki de bir saniye önce ona yalan söylemiştim çünkü gerçek şu ki düşündüğüm şeyden gerçekten nefret ediyordum... Ve neden böyle hissettiğimden emin değildim.

Bir şey söylemek için (herhangi bir şey) ağzımı açtım ama artık çok geçti, sessizliğim beni çoktan suçlu duruma düşürmüştü.

“*Biliyordum!*” Gözleri parlıyordu. “*Kıskanıyorsun.*”

“Kıskanmıyorum! Kieran Dugan’ı öpmektense bir böcek öldürücüyü öpmeyi tercih ederim.”

“*Kieran’ı* kıskanmıyorsun,” dedi bir adım daha yaklaşıarak. “Sen Garrett’ı kıskanıyorsun. Saat gece yarısı. olduğunda, Garrett’in öpmesini isteyeceğin tek kişi *sensin*.”

“Ne?” Nefes alırken kekeliyordum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum!” İşte şimdi sinirlenmiştim. İnsanlar Garrett ve bana *artık çıkmamız gerektiğini* söylemeye bayılıyorlardı, sanki biz gerçek insanlar değil de oyladıkları bir reality şovmuşuz gibi. Ama Layla bizi tanıyordu. “Biz *sadece arkadaşız*, tamam mı? Bunu sana niye açıklamak zorunda kalıyorum! Tek istediğim onun gerçekten büyük bir hata yapmasını engellemek.”

Biraz zaman geçince Layla’nın omuzları çöktü. “İkinizin de hata yapmasını istemiyorum,” dedi iç çekerek. “İşte bu yüzden bunu ondan saklamana izin vermeyeceğim. Eğer Garrett’in Kieran’ı öpmesini istemiyorsan, o zaman onu öpmemeye ikna etmelisin çünkü gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

“Peki,” dedim çünkü başka bir şey söyleyemiyordum, mideme kramplar giriyordu. Layla’nın tehdidi kafatasımın içinde seken bir kurşun etkisi yaratmıştı ve şimdi bu gece en iyi arkadaşımdan uzak tutmam gereken iki kişi vardı.

Tek kelime daha etmeden ondan uzaklaşıp kalabalığın içine daldım, adrenalin tüm düşüncelerimi paramparça ediyordu. Garrett, Kieran Dugan söz konusu olduğunda mantıklı düşünemeyecekti, bunu tecrübelerimden biliyordum ve Layla da görünüşe göre aklını tamamen yitirmiş durumdaydı, yani yaklaşan felaketi önlemek tamamen bana bağlıydı.

Ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Garrett’ı bıraktığım yere geri döndüğümde onu hâlâ orada, tek başına dans ederken bulmak beni rahatlatmıştı. Dönen disko topları elmacık kemiklerine ışık saçıyor, yüzünü yıldız yansıma-

larıyla çillendiriyordu. Ona bakarken kalbim sızladı. Hafızam istemsizce, birinci sınıftaki İspanyolca dersinde tanıştığımız günü canlandırıyordu.

Eğer bir sınıfta oturma düzeni yoksa, her zaman arka sırayı seçerdim ama o gün içeri girip Garrett'ı sınıfın en önünde gördüğümde tereddüt etmiştim. Uzun boylu ve yapılıydı, somurtkan bir ağzı ve köpek yavrusu gözleriyle tam benim tipimdi. Yanına oturduğumda bana gülümsemişti ve o an kalbim âdeta orgazm olmuştu.

Bana Jackson denen çocukla olan ilişkisini anlattığında yıkılmışım. Onların tüm aşk destanı sona erdiğinde ise ben Seth'e geçmiştim ve Garrett'la resmen ölene dek en iyi arkadaş olacağımız konusunda karar kılmıştık.

Garrett'la çıkmayı istediğim zamanlar olmuş muydu? Elbette. Onun tek umursadığı kişi artık burada yaşamayan ortaokuldan bir çocuk olduğu için kıskançlıktan hasta olduğum zamanlar olmuş muydu? Kesinlikle. Ama bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Çok şey atlatmıştık ve ona karşı hislerim artık tamamen farklıydı.

Öyle, değil mi?

"Dünyadan Ollie'ye!" Garrett ellerini yüzümün önünde salladığında boş boş bakmakta olduğumu fark ederek gerçekliğe geri döndüm. "Sen iyi misin?"

Bir şey söylemeye çalışıyordum ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. Birdenbire tek düşünebildiğim yüzündeki yıldızlar, ağzının şekli ve onu daha sonra öpmem gerektiği gerçeği olmuştu. Ensemde soğuk terler akıyordu. *Bunların hepsi Layla'nın suçu.* Bu düşünceleri bir lanet gibi kafama sokmuştu ve şimdi onlardan kurtulamıyordum!

“Ollie?” Garrett’ın gülümsemesi titriyor ve bana dokunmak için uzanacakmış gibi görünüyordu ve ben hiç düşünmeden konuşmaya başladım. “Buradan çıkmamız gerek.” Gergin bir şekilde etrafıma bakınıyordum ama Kieran hâlâ ortalıkta yoktu ve Layla *dürüst olabilmem* için bana avantaj sağlıyordu ki bu aslında çok büyük bir hataydı ve yapmak üzere olduğum şey için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

“Çıkmak mı?” Burnunu kırıştırdı. “Ollie, tam anlamıyla içerde kilitliyiz.”

“Biliyorum, sadece... *Buradan* çıkmam gerek.” Boğazım düğümlenmişçesine zar zor yutkunup elimi uzattım. “Bana güveniyor musun?”

Garrett cevap vermedi. Sadece parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve onu, dans pistinden çıkışa doğru çekmeme izin verdi.

Onu spor salonunun dışındaki erkekler tuvaletine götürdüğümde kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmiyordu. Onu, kabinleri geçip arkadaki erkekler soyunma odasına açılan kapıya kadar sürüklediğimde sonunda garip bir kahkaha attı. “Sormaya korkuyorum ama... Burada ne işimiz var?”

Sinsi bir bakış atarak, “Yüzmeye gidiyoruz,” diye cevap verdim.

Garrett’ı, Layla ve Kieran’dan saklamak için başka yollar düşünmeye çalışırken bu fikir aklıma gelen en kolay seçenektir. Eğer işe yaramazsa, yedek planım bir şeyleri ateşe vermek ve binayı boşaltmaya zorlamak olacaktır.

Sınırları ne kadar zorlayabileceğimin farkında olmayan Garrett itiraz etmeye başladı. “*Yüzmek mi?* Ollie, sen neyden bahsediyorsun?”

“Havuzdan bahsediyorum,” diye fısıldadım dişlerimin arasından. “Bizi oraya nasıl sokacağımızı biliyor olabilirim.” Bu fikrimin kulağa karşı konulamayacak kadar heyecan verici ve yasak bir şeymiş gibi gelmesini umdum... Ama o hâlâ şüpheli görünüyordu. “Lütfen? Yılbaşı gecesi, spontane ve riskli bir şey yapmak istiyorum! Eğlenmek istiyorum, sadece ikimiz.”

İfadesi yumuşadı ve sonunda başını sallayarak endişeyle kapıya doğru eğildi. Ben de arkasından onu takip ediyordum, rahatlamıştım ama biraz... İğrenmiştim. Soyunma odası boş olsa bile belli belirsiz ter ve kirli saç kokuyordu, testosteron etrafa sinmişti. Işıkları yakıp sessiz olmaya çalışarak havuza açılan sürgülü geçide doğru ilerledik.

Garrett öksürdü. “Mayo getirmediğimiz aklına gelmemiştir herhâlde.”

“Spontane şeyler yapmanın tüm olayı önceden hazırlık yapmamaktır,” diye dikkatlice cevap verdim; Kieran sorsaydı “mayo isteğe bağlı” kısmından şikâyet etmeyeceğini söyleyen içimdeki sesi görmezden geldim. “İç çamaşırlarımızla yüzebiliriz.”

Bu aptallığa olan bağlılığımı göstererek gömleğimi çıkarıp dolapların arasındaki alçak bankın üzerine attım. Garrett hâlâ biraz tereddüt ediyordu ama sonra ayakkabılarını çıkardı. Ben de o sırada Kieran’ın bahsettiği anahtarı aramaya başlamıştım. Herhangi bir yardım olmadan, bu biraz zamanımı almıştı ama tek başıma ödülü bulduğumda zafer daha da tatlı gelmişti.

“Aha!” diye bağırdım, etrafımda dönmeye başladım... Ve sonra donup kaldım, anahtar parmaklarımın arasından kayıp

gitti. Garrett üzerinde sadece külotu ve ona çok küçük gelen Wonder Woman tişörtüyle karşımda duruyordu. Yüz ifademi görünce yanakları pembeleşti.

“Biliyorum, komik görünüyorum.” Kollarını beceriksizce kavuşturdum.

“Ama benimle dalga geçemezsin! Bu benim uğurlu tişörtüm ve sekizinci sınıftan beri her yılbaşı gecesini giyiyorum.”

Cevap olarak sadece duyulabilir bir yutkunma sesi çıkardım. Tişört komik derecede küçüktü ama aklımdaki şey alay etmek *değildi*. Kumaş ona adeta ikinci bir deri gibi yapışmıştı, omuzlarının genişliğini ve göğsünün hafif kabarıklığını öne çıkarıyordu. Tişörtün alt kenarı ile iç çamaşırının bel bandı arasında on beş santimlik düz bir karın görünüyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum ve ben... Bir şeyler hissediyordum. *Aşağıda*.

Garrett’in gülümsemesi genişledi. “Ollie?”

“Özür dilerim—” Sesim titremişti, *kelimenin tam anlamıyla titremişti*, eski bir *sitcom*daki ucuz bir şaka gibi... “Ben sadece... Dalmışım!”

Kalbim spor salonundaki hoparlörler gibi güm güm atarken anahtarı bulmaya çalışıyordum. Görüş alanımda Garrett o aptal tişörtünü çıkardığında bir kez daha bakmamıştım. Bakmamalıydım. *Bu kabul edilemezdi*. O benim en iyi arkadaşımdı ve ben onu kendinden kurtarma görevindeydim, iç çamaşırları *yüzünden kafamın daha da karışmasını* göze alamazdım!

Kendimden utanarak ve kararlı bir şekilde yere bakarak pantolonumu çıkarmaya çalışıyordum. Düşünmeden edemediğim şeyi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Ama Küçük Ollie gizlenemez bir soruna dönüşmeden önce geçiş kapısını ancak canımı dişime takarak açabiliyordum.

Titrek bir sesle, “‘Son gelen çürük yumurta’ veya öyle bir şey işte,” diye bağırdım ve aceleyle havuza doğru gittim. Işıkları yakma lüksümüz yoktu; bu yüzden tek aydınlatma, cam blok pencerelerden oluşan bir duvarın içinden parıldayan ay ışığından geliyordu. Su karanlık ve dipsizdi, günahlarımı saklamaktan çok daha fazlasını yapabiliyordu. Havuza bombalama atladım.

Görünüşe göre su aynı zamanda buz gibiydi ve yüzeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Derim gerilmişti. Ardından Garrett dinazorları öldüren asteroid gibi bana çarpan bir gelgit dalgası gönderdiğinde tekrar sıçradım. Bir süre su sıçratma savaşı yaptık. Oyunu o kazandığı için kaçmaya çalışıyordum. Bacakları benden daha uzun olduğu için bu da benim aleyhime sonuçlanıyordu ve sonunda yenilgiyi kabul edene kadar sığılıkta güreştik.

Biraz daha yüzdükten sonra sonunda sıkıldık ve nemli havada biraz titreyerek havuzun kenarında yan yana oturduk.

Garrett ısınmak için bana sarıldı, kollarını belime doladı ve başını boynuma yasladı... Çok gerilmiştim. Tüm sorunlarımı unutmaya çalışıyordum ama şimdi ortalık sessizleşince ve artık *iç çamaşırlarımızla baş başa olduğumuz için* içimi korku benzeri bir his kaplamıştı.

Garrett’in saçlarına dokunma isteğiyle savaşmak zorundaydım, saçları kurudukça dikleşiyordu. Teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu, sudan çıkarken ne kadar kusursuz görüldüğünü düşünmeden edemiyordum; şu anda buradan başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

“Şimdi aklıma ne geldi biliyor musun?” dedi aniden, sesi yumuşaktı ama sözleri yankılanıyordu. “Yasak Bölge.”

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki kendi kendime güldüm. Birinci sınıfın yazında, kasabanın kenarındaki bir zincir restoran batmıştı, bina tahtalarla kapatılmış ve terkedilmişti; neredeyse

doğanın insafına bırakılmıştı. Temmuz ayında Garrett ve ben, gevşek bir kontrplak parçası ve eksik bir pencere sayesinde içeri girmenin bir yolunu bulmuştuk.

İçerisi tamamen yıkık döküktü. Gömme kabinler, loş armatürler, çürümüş halı... Ama kayıp bir medeniyet gibi yaşamdan izlerle doluydu. Günlerimizi onu keşfederek, içinde var olarak ve onu kendi özel evrenimiz hâline getirerek geçirmiştik. Orada birbirimize hayalet hikayeleri anlatıyorduk. İçeriye gizlice bir şarap soğutucusu sokmuştuk ve hatta bir banyo aynasının karşısına geçip üç kere *Kanlı Mary* demiştik.

Buraya Yasak Bölge adını vermiştik.

“Yıkıldığına hâlâ inanamıyorum,” diye hayıflandım buldozerlerin nihayet geldiği o son birkaç günü düşünerek. Bir dönemin sonuydu bu, bir trajedinin.

“Muhtemelen fare dışkısı, siyah küf ve radonla* doluydu.” Garrett bir yandan titriyor bir yandan da konuşuyordu. “O yerden nefret ederdim.”

“Bekle, ne?” Ona bakmaya çalışıyordum ama gözlerini benden kaçırıyordu. “Neden bahsediyorsun sen? Hep Yasak Bölge’ye gitmek isterdin!”

“Şey, evet.” Bunu yumuşak bir tonla söylemişti, eli belimde kaymaya başlamıştı.

“Çünkü orada olmayı sevdiğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, o yer beni çok korkutuyordu, yüzde yüz periliydi ve yakalanacağımızdan emindim ama...” Garrett omuz silkti. “Seni mutlu etmek istedim. Bunu hep yapıyorum.”

Bu son kısmı fısıldayarak söylemişti ve yüzüm suçlulukla kızarmıştı. Yasak Bölge’yi sevmediğini bilmiyordum. Tüm yaz boyunca aynı fikirde olduğumuzu sanmıştım ve şimdi bunun

* Periyodik cervelde yer alan soy gaz. -ed.n.

nedeni onun hevesli numarası yapmakta gerçekten iyi olması mıydı yoksa benim gerçeği gözümün önündeyken göremeyecek kadar yalnızca kendini düşünen biri olmam mıydı bilmiyordum.

Tam o anda, nerede olduğumuz aklıma geldi. Onu bariz çekinceleri olmasına rağmen havuza girmeyi kabul etmesi için dil dökmüş ve yalvarmıştım.

“Garrett...”

Bu sözcükleri söylemek en zor olanıydı çünkü karşılığında dürüst olmasından korkuyordum. “Ben... Kötü bir arkadaş mıyım?”

“Ollie, hayır.” Bana daha sıkı sarıldı. “Oranın beni ne kadar ürküttüğünü bilmiyordun, bilmeni istemedim.” Gülerek ekledi, “Yalan söylemenin amacı da bu zaten.”

Kendimi daha iyi hissetmeliydim... Ama nedense verdiği cevap beni daha kötü hissettirmişti. Çünkü o farkında olsa da olmasa da bunun doğru olduğundan endişelenmeye başlıyordum. Başka hangi yalanlara inanmama izin vermişti? “Ama sen de mutlu olmayı hak ediyordun.”

“Mutluydum,” diye ısrar etti Garrett. “Yani, genellikle her an altıma işemekten sadece bir salise uzaktaydım ama Yasak Bölge biraz *havalıydı* ve gizli bir sığınağın olması hoşuma gidiyordu.” Ardından konuşmaya devam etti. “Ayrıca, her zaman önümden gitmene izin verirdim, böylece katil önce seni görür ve benim kaçmak için bir şansım olurdu.”

“Tamam, en azından bu kısım kulağa dürüst geliyor.” Gözlerimi devirdim.

“Sen kötü bir arkadaş değilsin,” dedi kararlılıkla. “Ollie... Sen benim en sevdiğim insansın.”

Bana biraz daha sıkı sarıldı, parmakları iç çamaşırımın lastiğinde dolanırken vücudumun her yerinde kıvılcımlar alevle-

niyordu, gerçeklik yüzüme bir yumruk gibi çarpmıştı. Göğsüm sıkıştı ve en azından son iki yıldır fark etmem gereken bir şeyle yüzleşirken sessizce çıldırıyordum.

Garrett'a âşıktım.

Eski anılar, yeni renkler ve daha detaylı boyutlarla zihnimde canlanıyor ve bunca yıl kendimi kandırma köklerinden söküp atıyor. Garrett'ın Jackson denen çocuğa âşık olduğunu öğrendiğimde duygularımı bastırmış, sonra da her şeyin bu kadar basit olabileceğine inanarak arkamı dönmüştüm. Ama elini tutmak, tişörtündeki etiketi düzeltmek, komik bir şekilde kurumaya yüz tutmuş saçlarını düzeltmek için her zaman bahanem hazırды.

Garrett'a âşığım.

Bana ilk sarıldığı âni ve o an seviye atlamışım gibi hissettiğimi hatırladım. Jackson olayı tamamen sona erdikten sonra görmek istediği tek kişi ben olduğumda duyduğum suçlu memnuniyeti. Bana o balo dansı hareketlerini öğrettiğinde, elleri kalçalarımда ya da belimde olduğunda tenimin uğuldamasını. Yasak Bölge'deki o sıcak, tozlu günlerde en iyi dostum Garrett'ın sabahları aklıma gelen ilk ve yatmadan önce düşündüğüm son kişi olmasına rağmen hâlâ Seth Rylance hakkında konuşmayı bırakmamam...

Birdenbire nefesini, kavrayışını, kalçasını bana bastırıldığını fark ettim. Layla haklıydı. Garrett'ın başka biriyle birlikte olma düşüncesine dayanamıyordum. Bunu ondan saklayamayacağımı fark ettiğimde titremeye başladım, gece yarısı olduğunda onu dilime doladığım bir yalanla öpemezdim.

“Garrett...”

Tam doğrulmaya başladığında başımı çevirdim. Aynı anda hareket etmemiz, yanaklarımızın birbirine değmesi ve ardından dudaklarımızın birbirine sürtünmesi tamamen şans eseri gerçek-

leşmişti. Bu, birbirimizden uzaklaşırken bir öpücüğün kısacık taklidi gibiydi.

Ama o anda, bütün gece beklediğim şeyin kısa bir ön gösterimi bile, sinir uçlarımı bu gece içmediğimiz köpüklü üzüm suyu gibi köpürtmeye yetmişti. Ay ışığı suyun üzerinde dans ediyordu ve ben sadece ona bakıyordum. Nutkum tutulmuş ve dehşete düşmüş bir hâldeydim.

Şu anda *bir şey* olması gerekiyordu. Birimiz buna gülüp geçmek, görmezden gelmek, hatta belki de arkasına yaslanmak zorundaydı. Ama ben gerçekten istediğimi seçemeyecek kadar korkaktım ve sesim çıkmıyordu, bu yüzden o an öylece... Bakıştık.

Garrett mükemmel alt dudağını yaladı. “Ollie—”

“Sana dediğimi duydun mu, içeride insanlar var!”

Ses dışarıdan, karların arasından geliyordu. Konuşan kişinin sesi boğuk duyulsa da hararetli ve keskindi. O anda iki el feneri ışığı cam bloklardan oluşan duvarda yansdı. Garrett ve ben başımızı kaldırdık, kaskatı kesilmiştik. “*Güvenlik görevlileri!*” diye fısıldadı Garrett.

Kilitli olabilirdik ancak Linwood Lisesi’nin güvenlik ekibi görevinin başındaydı ve bütün gece okulun çevresinde dolaşıp duruyorlardı.

Ayağa fırlayan Garrett geçitten kaçmaya çalıştı, ben de peşinden tökezleyerek takip ettim. Kanım donmuştu, kafamda okuldan atılma düşünceleri dans ediyordu. Soyunma odasına ulaştığımızda sinirden harap olmuş durumdaydım. Eğer yakalanırsak, biterdik. *Kieran Dugan’ın aklına uyarak ne düşünmüştüm ki?*

Garrett hemen kıyafetlerini giymeye başladı ama benim zihnim kontrolden çıkmıştı. Az önce olanları düşünmeden edemiyordum ve onun aklından neler geçtiğini bilmek için her şeyimi verirdim. Dudaklarım o kazara temas yüzünden hâlâ karıncala-

nıyordu ve gerçekten ne istediğimi anlamamın bu kadar uzun sürmesi inanılacak gibi değildi.

Daha yeni kendime söylemeyi başardığım bir şeyi ona söylemek zorunda olduğuma inanamıyordum.

O kadar heyecanlıydım ki ıslak bacaklarımı kuru pantolonumun içine sokmaya başlamadan *önce* tişörtümü ters giydim. Ve sonra yine ters, sonra *tekrar ters*. Saat gece yarısına yaklaşıyor olmalıydı ve daha iyi bir dikkat dağıtıcı bulamazsam, Garrett spor salonuna geri dönmekte ısrar edecekti ve Kieran onu gördüğü anda...

Gerçek tam da bu anda kafama dank etti ve kendimi dolapların arasındaki bankın üzerine bıraktım.

Kieran, Garrett'ı görür görmez *öpüşeceklerdi*. Çünkü ikisi de bunu istiyordu.

Bunca zaman Garrett'ı Kieran'dan koruduğumu sanıyordum, oysa sadece kendi çıkarlarım için hareket ettiğimi fark ettim. Sonunda Layla'nın uyarısı mantıklı gelmeye başlamıştı. Ben hissedemesem bile o nasıl hissettiğimi anlayabiliyordu ve yasak meyvenin tadının bana her şeye mal olabileceğini biliyordu.

Soyunma odasındaki hava suçlayıcı bir sessizlikle çınlıyordu ve arkamı döndüğümde Garrett'ın giyinmeyi çoktan bitirdiğini fark ettim. Elinde telefonu vardı, bana bakıyordu ve şaşkın görünüyordu. Ayrıca incinmişti.

"Layla neden Kieran'ın beni öpmek istediğini sana sormam gerektiğini söylüyor?"

Donup kalmıştım, bütün gece boyunca üzerinde adım yazan kurşunla vurulunca yıkıldım. Bu ânın geleceğini biliyor olmam planlama becerimdeki eksikliğin bir kanıtıydı ve yine de kendim için söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. "Ben... Açıklayabilirim—"

“Bekle, bu *doğru* mu?” Garrett gözlerini kırıştırıyordu. “Kieran beni öpmek istiyor ve sen... Biliyordun ve bana söylemedin mi?”

“Ben...” Kelimeler kafamın içinde hızla dönüyordu, beynimin içi çıkışı olmayan kalabalık bir otoyol gibiydi ve yüzündeki ifade beni düşündüğümünden de kötü hissettiriyordu. “Onun böyle bir şey söylediğini duydum, ama—”

“Beni öpmek istediği gibi bir şey mi?” diye tekrarladı, ses tonu keskinleşmişti.

Ben inkâr edemeyince başını iki yana sallayıp arkasını döndüğünde kalbim acıyla çarpmaya başladı. Gözlerim yanıyordu ve kekelemeye başladım. “Başka şeyler de söyledi. Çarşaflarınla dalga geçti!”

“*Çarşaflarımla* mı?” Yanakları kızarmıştı. “Bunun ne anlama geldiğini bile anlamıyorum. Tek bildiğim, yıllardır hayalini kurduğum bir çocuğun sonunda benimle birlikte olmak istediği ve senin...” Gözleri büyüyerek konuşmaya devam etti. “Bütün *bunlar* bunun için miydi? Havuza girmek ve tüm o ‘spontane eğlence, sadece ikimiz’ saçmalıkları? Beni mi... Saklıyordun?”

Cümlesini sesi titrerken bir soru işaretiyle bitirdi, sesi o kadar ihanete uğramış gibi çıkıyordu ki yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm. Ağlamak istemiyordum çünkü şu anda bu kadar dürüst olmaktan bile korkuyordum... Ama kendimden nefret ediyordum. Yaptıklarım için, söylemediklerim için, ona böyle hissettirdiğim için. “Garrett... Öyle değil... Bundan daha karmaşık—”

“Bunu neden yaptın?” Gözleri tepedeki ışıpta parlıyordu. “Nasıl yaparsın?”

“Çünkü Kieran *berbat biri*, tamam mı?” Çok yüksek, çok tiz bir sesle konuşuyordum, sesim dolaplara çarpıp yankılanıyordu.

“O kendini beğenmiş bir narsist ve... Senin için yeterince iyi değil!”

“O zaman kim iyi, Ollie?” Garrett bana dik dik bakarak meydan okuyordu. “Kim benim için yeterince iyi ve buna senin karar *vereceğini* düşündüren ne?”

“Ben...” Ona ne söyleyebilirdim ki? Haklıydı. Ama yine de büyük resmi göremiyordu. “Bak, Kieran’a kafayı taktığını biliyorum ama söylediği şeyleri duymadın!” Sesim çatallaşmıştı, gardım düşüyordu. “O seni umursamıyor, tamam mı? O sığ, bencil ve *sıradan* biri. Senin ne kadar havalı olduğunu ya da seninle takılmasına izin verdiğin için ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor! Sadece sıkılmış. Sana saygı duyan ve ilk öpücüğünün özel olmasını isteyen birini hak ediyorsun.”

“Kim mesela?” Yine ısrarla karşı çıkıyordu. “Kimi hak ediyorum, Ollie?”

Bunu yüksek sesle yanıtlayamıyordum. Hayatım son karesinde büyük kırmızı harflerle *REDDEDİLDİN* yazan eski zamanlardan kalma bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Eğer hislerimi itiraf edersem, ilişkimiz sonsuza dek değişecekti. *Ya işleri daha da garipleştirip benden kaçmaya başlarsa?* Artık nasıl konuşacağını bilmediği biri olmaktansa arkadaş olarak kendi kendimi yemeyi tercih ederdim.

Sonunda, sessizliğim sadece kaderimi mühürlemişti. Garrett’in yüzü pembeden kırmızıya dönmüştü ve sonunda, “Yani cevap hiç kimse?” diye bağırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken parmağını geçide doğru itti. “Oradaki de neydi, Ollie? Eğer rahatsız edilmeseydik, ne *yapmak* üzereydin?”

O sırlarımı yüksek sesle okurken etraf daralmaya başladı, oda üzerime üzerime geliyordu. Her nasılsa Garrett içimi Layla kadar kolay görüyordu; her nasılsa, kendimi dayanılmaz derecede

savunmasız bırakmıştım ve tek yapabildiğim geri çekilmektir. “Ben... Bilmiyorum! Hiçbir şey yapmayacaktım, tamam mı? Yemin ederim. Lütfen—”

“Ben tam bir aptalım.” Ellerini yüzüne bastırdı. “Bu gece öpüşmemiz gerektiğini söylediğinde, bunun bir anlamı olduğundan o kadar emindim ki.” Kendinden nefret eden acı bir kahkaha attı. “Sonunda gerçekleşeceğini sanmıştım. Çok aptalım.”

“Bekle... *Ne* olacağını düşündün?” Yetişemiyordum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sana aşığım, Ollie!” diye ağzından kaçırdı. O anda iyi ki oturuyordum çünkü bütün oda alt üst oluyordu. “Nasıl görmüyorsun bilmiyorum ama bir şekilde görmüyorsun ve bu gece düşündüm ki...” Garrett’ın sesi kısılıyordu. “Belki sen de bir şeyler hissediyorsundur diye düşünmüştüm. Ama sen sadece beni Kieran’dan uzak tutmaya çalışıyordun. Beni istemiyorsun ve isteyen biriyle birlikte olmamı da istemiyorsun ve... Bunu daha fazla yapamam!”

Hıçkırıklara boğulduktan sonra banyoya açılan kapıya doğru koştu ve ben daha ne dediğini bile anlamlandıramadan ortadan kayboldu. Yine de kalbim zonkluyordu, her hücrem, “*Sana aşığım, Ollie,*” diye tekrarlıyordu.

Bir anda ayağa kalktım, pantolonumu çekip peşinden koşmaya başladım. Onu bırakmam mümkün değildi, şu anda böyle olmamalıydı. Koridora fırlayarak, “Garrett, bekle!” diye bağırdım.

“Eve gidiyorum,” diye bağırdı. Ağlıyordu ve sesi içimi bıçak gibi kesiyordu. “Artık burada olmak istemiyorum, o yüzden beni yalnız bırak.”

“Bekle bir dakika!” Kafa karışıklığım ve şaşkınlığım kontrolden çıkmaya başlamıştı. “Bütün bunları söyleyip sonra da kaçamazsın, bu adil değil!”

“Hadi ya, *bu* adil değil mi?” Bana doğru döndü. Seslerimiz boş koridorda yankılanıyor ve spor salonundan gelen müzikle yarışıyordu. “Benim için üzülmeni dinlemek istemiyorum, hem de iç çamaşırlarımla yüzmeye gitmemi istedikten sonra ve—”

“Bana âşık olduğunu nasıl ‘görmem’ gerekiyordu?” diye sordum. “İki yıl boyunca aptal Kieran’a kafayı takmıştın! Hepsi—”

“Aptal Kieran umurumda değil!” diye bağırdı daha da yüksek sesle. “O sadece *öylesine* biri. Bunu sadece senin kıskanmanı istediğim için bu kadar büyüttüm.” Garrett homurdanarak ekledi. “Sanki bir önemi varmış gibi. O kendini beğenmiş pislik Seth’ten başka kimseyi umursamıyorsun.”

“Seth’e ilgi *duymamın* tek nedeni o sıkıcı, kendini beğenmiş Jackson’ı bırakamaman!” Öfkelenmişim. Bunu benim üzerime yıkmaya nasıl cüret ederdi! “Sadece arkadaş olmak isteyen *sendin*. Benden hoşlanmanı beklemekten vazgeçmem nasıl benim suçum olabilir?”

“Bekle.” Garrett uzun bir süre bana baktı. “Ne dedin?”

“Bak, sana Kieran’dan bahsetmediğim için özür dilerim ama panikledim, tamam mı?” Sonunda duygularım taşıyordu, gözyaşlarım yüzümde sıcak izler bırakarak dökülüyordu. “Seni bir hata yapmaktan alıkoyduğumu sanıyordum ama haklıydın, kıskanmıştım.” Gözlerimi kırıştıtarak devam ettim. “Başka birinin seni öpmesi düşüncesinden nefret ediyorum Garrett. Bu geceye kadar bundan ne kadar nefret ettiğimi fark etmemiştim ve ben... Keşke bunu daha iyi yapabilseydim. Keşke daha önce anlasaydım. Ben... Özür dilerim.”

“Bekle.” Garrett yaklaştı, gözleri parlıyordu. “‘Senden hoşlanmamı’ beklemenle ilgili tüm o şeyler neydi?” Bana dış görünüşümden daha fazlasını görüyormuş gibi bakıyordu ve bu

da derimin yeniden gerilmesine neden olmuştu. “Neden başka birinin beni öpmesi fikrinden nefret ediyorsun?”

“Çünkü ben de seni seviyorum.” Tam bir enkaz hâlindeydim, tüm vücudum titriyordu. “Sanırım bir süredir seviyorum ama senin aynı şekilde hissetmediğinden o kadar emindim ki duygularımı gizlemeye çalıştım. Ama bu gece... Artık yalan söylemek yok, Garrett. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum... Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

Spor salonunun içinde aniden gürültülü bir geri sayım duyuldu. “*On! Dokuz! Sekiz!*”

“Ollie...” Garrett başını iki yana salladı ama bir adım daha yaklaşmıştı ve sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Lütfen ciddi değilsen böyle şeyler söyleme. Çünkü sana uzun zamandır aşığım. Belki de İspanyolca sınıfından beri.”

“*Yedi! Altı! Beş!*”

“Tabii ki ciddiylim.” Gözlerimi daha fazla kırıştıtarak yüzümde bir gülümsemeyle gözyaşlarımı durdurmak için boğuşuyordum. “Sen benim en sevdiğim insansın, Garrett. Başka biriyle Yasak Bölge’de takılmak istemezdim.”

Bunun üzerine güldü, salondaki sesler daha da yükselmişti. “*Dört! Üç! İki!*”

“Ve bu gece ya da herhangi bir zaman diliminde öpmek istediğim tek kişi sensin;” diye devam ettim cesurca. Artık dokunabilecek kadar yakınımdaydı ve ona doğru uzandım. “Eğer izin verirsen?”

Parmakları benimkilerle birleşti, avuçlarımız birbirine değiyordu. Her yere kıvılcımlar saçılmaya başladı.

“*Bir! Mutlu Yıllar!*”

Alkışlar kopuyor ve *Auld Lang Syne*’ın korkunç, dubstep bir remiksi çalmaya başladı, müzik sesi koridoru doldurmuştu.

O kadar kötüydü ki her şeye rağmen ikimiz de kıkırdamaya başladık ve Garrett başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı sildi.

“Seni öpmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için iki buçuk yıldır bekliyorum, Ollie,” dedi şefkatli bir sesle. Saçları sevimli bir şekilde arkaya doğru dikilmişti. “Ve gerçekten mutlu bir yeni yıl istiyorum.”

Sadece başımı sallayarak onayladım, daha fazla gözyaşı yanaklarımdan süzülüyordu, çünkü bu noktada sesime güvenmiyordum.

Sonra dudaklarımı onunkilere bastırdım. O anda sanki elektrik çarpıyormuş gibi vücudumun her atomunda elektrik akımını hissediyordum. Önce dudaklarını benimkine bastırıp sonra geri çekildi; öpücüğü sihir gibiydi. Elini belime koyduğunda midemde bir yanma hissettim.

Hayal ettiğimden bile daha iyiydi; yumuşak ve sıcaktı, aç ama dikkatliydi, anılarla dolu... Ve yine de tamamen şaşırtıcıydı. Bu kadar tanıdık birinin hâlâ dizlerimin bağını çözebilmesi çok garipti.

Ama sanırım bu ikimiz için de yeni bir başlangıç olacaktı.

KAYAN YILDIZLAR

(Tek Yatak)

MARISSA MEYER

*D*işlerimi fırçalarken tren sarsıldı ve diş fırçasıyla ağzımın içine, azı dişimin hemen arkasına vurdum. “Ah,” diye inledim, küçük metal lavaboya tükürürken yanağımı ovuşturuyordum. Ağzımı tren istasyonundan aldığım şişe suyla çalkaladım. Yüzümü bir kâğıt havluyla kurularken tişörtümün ön kısmına damlayan diş macunu izini fark ettim.

İç çekerek kâğıt havluyu ıslattım ve elimden geldiğince lekeyi silmeye çalıştım ama tek başarabildiğim göğsümde ıslak bir nokta bırakmak oldu.

“Harika, Misty,” diye söylendim. “Roman’la tamamen garip bir şekilde karşılaştığında döngü tamamlanmış olacak.”

Hayatım hep böyle geçiyordu.

Öğle yemeğinde elbiseme ketçap mı sıçradı? Roman matematik dersinde notları karşılaştırmak için yanıma gelir.

Dişimde ıspanak mı var? Roman ve ben son ders boyunca tartışmak için eşleştirilirdik.

Küçük kız kardeşim maçta saçıma pamuk şeker mi bulaştırdı? Heh tamam, Roman ailesiyle birlikte gelmiş tam arkamızda oturuyor.

En iyi olduğum günlerde bile biraz dağınık biriydim ama Roman Spencer etraftayken tam bir Jackson Pollock tablosuna dönüşüyordum. Eğer ona umutsuzca âşık olmasaydım, bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

Şimdi herkesin uyuduğu gerçeğiyle kendimi teselli ediyordum. Beka ve ben olması gerekenden daha geç yatmıştık; o telefonunda *Trial of Thieves* oynuyordu, ben de üzerinde çalıştığım grafik roman için bazı fikirler çiziyordum. Evden uzaktayken hiç iyi uyuyamazdım, bu da ailem depozitoyu ödediği andan itibaren Yellowstone'a yapacağımız son sınıf gezisine katıldığımıza pişman olmamın nedenlerinden sadece biriydi, ancak Beka aylardır bunun harika olacağı konusunda ısrar ediyordu. Temiz hava! Meteor yağmurları! Yetişkinlerden uzak olmak! (Gözetmenler sayılmaz mı?) Ve en önemlisi de *Roman'la* neredeyse *tam beş gün*.

Beni heyecandan çok geren bir ihtimaldi. Kendimi utandırmak için çok daha fazla fırsat...

Diş macunumu ve fırçamı çantama geri koyduktan sonra tren bir viraja girdiğinde küçük banyonun kapısını açtım. Tökezleyerek koridora fırladım ve hemen dışarıda oturan çocuğun bacağına takıldım. Bağırıyordum ve öne doğru düşüyordum, kendimi zar zor duvara yaslamayı başardım.

"Kahretsin! Özür dilerim!" Roman ayağa fırladı. *Elbette Roman'dı*. "İyi misin?"

“Evet, iyiyim.” Kendimi düzelttim ve üstümdeki nemli lekeyi kapatmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Neden şaşırdığımı bile bilmiyordum. “Neden koridorda oturuyorsun?”

“Tuvaletin boşalmasını bekliyordum,” dedi başparmağını boş kabine doğru uzatarak. Bu tamamen geçerli bir sebepti, ama...

“Neden battaniyen ve yastığın yanında?”

Ayaklarının dibine yığılmış uyku eşyalarına baktı. “Hımm... Yatacak yeni bir yer arıyor olabilirim.”

“Odanın nesi var?”

“Odanın mı? Hiçbir şey.” Zifiri karanlık pencerelere yaslandı. Bir tünelden geçiyor olabileceğimizi düşündüm ve sanki Rocky Dağları’nda uyanık olan tek iki insan Roman ve benmişiz gibi garip bir hisle midem bulanıyordu. “Oda arkadaşlarım? Eh.”

“Sen Tyler ve Manuel’le birlikte kalmıyor musun?”

Sınıf gezisinin sözde macerasının bir parçası da parka gitmek için trene binmek ve hatta kendi oda arkadaşlarımızı seçmekti. Her ne kadar Kaliforniya’dan kuzeye seyahat ediyor olsak da bu gezinin bize, eski zamanlarda ülke sınırlarının batıya doğru genişletildiği dönemlerde, eski bir buharlı trende olduğumuz hissinin vermesi gerekiyordu. Ayrıca Beka bana eskiden yataklı vagonların nasıl görüldüğüne dair fotoğraflar göstermişti ve onlar Amtrak’ın modern yataklı vagonlarından yaklaşık bin kat daha lükstü. Yine de şikâyet etmiyordum. En azından ikimizin de bir yatağı vardı. Vahşi doğada üç günlük yürüyüşümüz sırasında bu konforu bulamayacaktık.

“Evet, Jeremy de var,” dedi Roman. “Ve herkes uyuyana kadar her şey harikaydı. Ama uyuyunca Tyler, elektrikli testere gibi horlamaya başladı. Şimdiye kadar trenin yarısını uyandırmadığına inanamıyorum. Dinle.” Bir parmağını havaya kaldırdı ve bir an için ikimiz de nefesimizi tutarak orada öylece durduk. İlk

başta tek duyduğum raylar boyunca hızla ilerleyen trenin sesle-
riydi ama sonra...

“Ooo,” dedim *gerçekten yüksek sesli* horlamaların uzaktan yükselip alçaldığını fark edince.

“Yaaa,” diye onayladı.

“Yani... Banyoda mı uyuyacaktın?” Kapıdan içeri baktım. Banyo yaklaşık bir gardırop büyüklüğündeydi.

Biraz utangaç bir ifadeyle bakışımı takip etti. “Belki küvet falan vardır diye ummuştum. Bilmiyorum. Daha önce hiç trene binmedim, hele yataklı vagona hiç.”

“Ben de.”

Bir süre daha uykulu ve garip bir şekilde birbirimize baktık ama sonra doğruldu ve bir elini siyah saçlarında gezdirerek her zamankinden daha kabarık görünmesini sağladı. Adına rağmen, Roman pek de *tanrısal* biri sayılmazdı. Sınıfımızdaki çoğu çocuktan daha uzundu ama sıskaydı ve teni solgundu. Ayrıca şapşal bir gülümsemesi, sivilce izleri ve her zaman rastgele yönlere doğru sarkan saçları vardı.

Yine de ne zaman o şapşal gülümsemesiyle *bana* baksa, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

“Her neyse. Artık yatsan iyi olur,” dedi. “Ben bir yolunu bulurum.”

Başımı evet anlamında salladım çünkü haklıydı. Gerçekten biraz uyumam gerekiyordu.

Beka, Janine ve Montgomery (son sınıftaki beş Emma’dan biri olduğu için bir noktada herkes onları soyadlarıyla çağırma-ya başlamıştı) ile paylaştığım odaya doğru yolu yarılamıştım ki durup arkama baktım.

Roman hâlâ pencerenin önünde duruyordu; telefonuna, yas-
tığına ve ayaklarının dibindeki battaniyeye bakınıyordu.

Nerede uyuyacaktı? Koridorda mı?

Yutkundum. Düşündüğüm şey, bize defalarca vurgulanan, *odalarda/yatakhanelerde/çadırlarda kız ve erkeklerin aynı ortamda kalmaması* kuralına yüzde yüz aykırıydı. Ve ben kurallara harfiyen uyan biriydim.

Ama saat neredeyse sabahın üçüydü.

Ve o çok dalgın ve biraz çaresiz görünüyordu.

Ayrıca, bir şey *olacağını da* sanmıyordum.

O Roman Spencer'di.

Bu da bendim işte.

Hiçbir şey olmayacak.

“Hey, Roman?”

Kafasını kaldırdı.

“Benim yatağımı alabilirsin. Ben Beka’yla diğer yatağı paylaşırım.”

“Ne? Hayır, bunu yapamam.” Yine de umutla parlayan gözleri onu ele veriyordu.

“Koridorda uyumana izin veremem. Hadi gel.”

Minnetle gülümsemeden önce bir an tereddüt etti.

“Teşekkürler, Misty.”

Dudakları. Benim adım.

Bunun bende bayılma isteği uyandırdığını söylemek fazla mı dramatik olur? Odaya geri döndük ve evet, kalbim küçük taklalar atıyordu. Kapıyı kaydırarak açarken kendime *fazla heyecanlanmamam gerektiğini* tekrarlıyordum. İçeri girdiğimizde içerisi şaşırtıcı derecede karanlıktı. Ben ayrıldığımda oda hâlâ Beka’nın telefonunun mavi ekranıyla aydınlanıyordu ama şimdi sadece ayaklarımızın dibindeki küçük turuncu gece lambası vardı.

“Beka?” diye fısıldadım. “Uyanık mısın?”

Bana yanıt veren tek ses üç oda arkadaşımın da düzenli nefes alıp verişleriydi.

Roman telefonundaki el fenerini açtı, kimsenin yüzüne tutup yanlışlıkla uyandırmamak için yere doğru tutuyordu. Evet, hepsi sızmıştı. Sadece benim yatağım boştu, eskiz defterim açıktı ve yüzüstü bir şekilde yastığın üzerinde duruyordu.

Birden yatakların ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Daha çok minderli banklar gibiydi, gerçekten. Beka benim yatağımın üstündeki ranzada sırtüstü yatıyordu, bir kolu kenardan sarkıyordu.

Bu işe yaramayacaktı.

Yataklara iki kişi sığabilirdi. Ama bu, ancak kaşık pozisyonunda yatılırsa mümkün olabilirdi.

Vücudumu bir sıcaklık kaplamıştı, midem yanıyordu. “Yerde uyuyabilirim?”

Kafamı kaldırıp Roman’a baktım. Roman’ın yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı.

“Burada kalmamın sorun olmayacağından emin misin?” diye ekledi. “Ah. Evet. Tabii ki. Al.” Fazladan battaniyeyi aldım (Montgomery battaniye yerine uyku tulumunu kullanmayı tercih etmişti) ve ona verdim. Sonra, bu durum daha da rahatsız edici bir hâl almadan yatağıma girdim.

Uzun bir süre, battaniyeleri düzelterek etrafta dolaşmasını dinledim. Sonunda uykuya daldığında nefes alıp verişinin ne zaman durulduğunu anlamaya çalışıyordum ama asla anlayamıyordum.

Uyandığımda gitmişti, fazladan battaniye bagaj rafının üstünde katlanmış bir şekilde duruyordu.

Ya oda arkadaşlarım bana bir şey söylemiyordu ya Roman kimse uyanmadan gitmişti ya da hepsi bir rüyaydı. Gerçi son ihtimal pek olası görünmüyordu. Roman'ın yer aldığı pek çok rüya görmüştüm ve eğer rüya olsaydı her zaman iyimser olan bilinçaltım ile Roman kesinlikle dün yerde yatıyor olmazdı.

Salt Lake City'de platforma çıkana kadar onu bir daha görmedim. Gözetmenler zorunlu sayım için bizi büyük bir grup hâlinde toplarken onunla göz göze geldim. Arkadaşlarıyla birlikte dikiliyordu. Bakışmamız kısa sürse de paylaştığımız sır nedeniyle aramızda bir elektriklenme olmuştu.

Birlikte temel bir kuralı çiğnemiştik.

Tren istasyonunun dışında bekleyen otobüse doğru yürürken yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyordum. Parka varana kadar beş saatlik bir yolculuk yapacaktık ve ben bu sürenin çoğunu pencereden dışarı bakarak, dün geceyi anımsayarak, ilk günden bu yana Roman Spencer'a daha da derin bir şekilde âşık olmamı sağlayan tüm anları zihinsel albümümde saklayarak geçiriyordum.

Yedinci sınıf.

Okulumuzun *Hamlet* oyunu için seçmelere katılmaya çalışmışım ama o kadar korkunç bir sahne korkusu yaşamışım ki ağlayarak perdenin arkasına kaçmışım. Roman sahne arkasındaydı, "olmak ya da olmamak" monoloğunu slapstick komedi olarak yeniden yorumlamıştı ki bu da eşit derecede komik ve tuhaftı.

Beni görür görmez yanıma geldi ve tek kelime etmeden (o zamanlar ondan en az iki santim daha uzun olmama ve birbiri-

* Sanatçıların abartılı ve genellikle dikkatsizce veya mantıksızca hareketler yaptığı bir tür komedi. -ed.n.

mizi neredeyse hiç tanımıyor olmamıza rağmen) beni hayatımda gördüğüm en tatlı sarılmayla kucaklamıştı.

Provalardan sonra Roman, aptal saray mensuplarından biri ve oyunun şüphesiz en komik karakteri olan ilk mezar kazıcısı Guildenstern rolüne seçilmişti. Ben ise sahne ekibine alınmıştım, dekorları kuruyor ve boyuyordum.

Dört ay boyunca onu sahne arkasından izlemek açık bir davetiyeydi. Rosencrantz’a replik verirken ya da Hamlet sahneye çıkma sırasını kaçırdığı için açılış gecesinde tamamen doğaçlama bir takla atarken etrafındaki herkesi nasıl rahatlattığına hayret etmek için. Çoğunlukla Roman’ın kendisinden hiç şüphe etmemiş gibi görünmesine hayranlık duyuyordum, oysa ben o zamana kadar kendimden şüphe etmeyi tam zamanlı bir kariyer hâline getirmiştım.

Yani, evet. O oyun her şeyin başlangıcıydı ve sanırım o zamandan beri Roman’ın artık benden daha kısa olmaması dışında pek bir şey değişmemişti.

Nihayet parka vardığımızda, günü turistlerin ilgisini çeken bazı yerleri gezerek geçirdik: Old Faithful, Midway Gayzer Havzası ve Lamar Vadisi. Farklı bir gezegendeymişiz gibi hissettiren gökkuşağı rengindeki buharlı havuzlara aval aval baktık, yoldan çekilmeyip bizi programın kırk dakika gerisine düşürerek Bayan Zapata’yı biraz telaşlandıran bizon sürüsünü seyrettik.

Kulübeye vardığımızda hepimiz oldukça yorulmuştuk. Çantalarımızı aldık ve gözetmenler bizi içeri alırken lobide oyalandık. Ortam klişeleşmiş bir av kulübesi havasındaydı; tüm yastıklar inek derisiyle ve tüm dekor boynuzlarla kaplıydı.

“İnsanları vahşi yaşama hayranlık duymaya teşvik eden bir yer için onları öldürme fikrini romantikleştirdikleri kesin.” diye mırıldandı Beka. Resepsiyona bir göz attı ve sonra bana doğru

eğilerek fısıldadı. “Hey, senden büyük bir iyilik isteyeceğim ama buna hayır diyebilirsin. Gerçi... Diyeceğini sanmıyorum.”

Hemen endişelendim. “Ne istiyorsun?”

Sesi daha da kısıldı. “Roman’la odalarımızı değiştirmemin bir sakıncası var mı?”

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyordum. “Neden onların odasını isteyelim ki? Daha iyi bir manzarası mı var?”

“*Biz* değil. Sadece ben.”

Şaşkınlığım geçmemişti. “Roman’la yer değiştirmek mi istiyorsun? Yani, birlikte kal—”

Beni susturdu.

“Manuel?” Fısıldayarak söylemiştim.

“Ve sen,” dedi omzuyla beni dürtüyordu, “Roman’la kalacaksın.”

Ağzım açık kalmıştı ve yüz ifademi mutlak bir dehşet unsuru olarak yorumlamış olmalıydı ki gözlerini devirdi. “*Onun* için değil. Yani, sen de istersen.” Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

Omzuna bir şaplak attım.

Güldü. “Hayır, dinle. Old Faithful’un patlamasını beklerken Manuel’le konuşuyordum ve onun da *Trial of Thieves* oynadığını fark ettim. Bu gece mini bir turnuva yapmak istedik. Ama Roman ilgilenmediğini söyledi, dün gece fazla uyuyamadığını ve erken yatmak istediğini söyledi, ben de düşündüm ki...”

“Beka! Bu kurallara *fazlasıyla* aykırı.”

“Sadece bir tane son sınıf gezisi hakkın var, Misty. Bazı kuralları çiğnememiz *gerekıyor*. Ve bana Bay Spencer’la kendini aynı odada kapana kısılmış bulacağın rastgele bir tesadüfün hayalini kurmadığını söyleyemezsin. Muhtemelen duş alması gerekecek ve bir bakmışsın saçları sıırılsıklam olmuş, üzerinde havludan başka bir şey yok ve—”

“Sus! Artık!” Vurgulamak için her söyleyişimde hafifçe yumruk attım. “Biri seni duyacak!”

Tekrar güldü. “Tamam, özür dilerim. Ya hadi ama. Hepimiz iki çift kişilik *ve* bir yataklı kanepeler olan odalar da kalıyoruz. Ayrıca hepimiz yetişkin sayılırız. Ama!” Yüzü ciddileşti. “Eğer bu konuda rahat değilsen sorun değil, parti iptal. Sadece söylemen yeterli.”

Bu konuda kesinlikle rahat *değildim* ve bunu ona söylemem gerektiğini biliyordum. Yine de... Söylediği şeyler çok cazipti...

“Misty? Beka?” diye seslendi Bay Shephard plastik bir anahtar kartı havada sallayarak.

Beka’nın gözleri büyüdü ve yüz ifadesi yalvaran bir hâle büründü.

İç çektim. “Tamam.”

Gözleri parlıyordu. “Teşekkürler, Misty! Sen anahtarı al, ben de çantalarımızı alayım.”

Lobiye doğru ilerledim. Roman arkadaşlarıyla birlikte nehir taşlarından yapılmış devasa bir şöminenin yanında oturuyordu ve ben onun varlığından aşırı etkilenmiş olsam da kendimi ona doğru bakmamaya zorluyordum. Plan değişikliğini henüz duymamış mıydı? Onun için sorun değil miydi?

“Misty, işte buradasın.” Bay Shephard bana küçük zarfların üzerine el yazısıyla 216 yazan iki anahtar kartı uzattı. “Bir bilgilendirme yapmam gerekiyor. Otelde hiç *queen* oda kalmamıştı ama bir tane *king* oda vardı. Beka’yla paylaşabileceğinizi düşündüm.”

Sözleri tam olarak algılamadan anahtarları aldım. “Bir dakika. Ne?”

“Bu bir sorun değil, değil mi?”

Ağzım kurumuştum. “Ah... Hayır. Hayır, sorun değil.”

Bu yanıtı beklediği için sırtıttı. Ben kurallara uyan ve insanları memnun eden biriydim. Öğretmenin göz bebeğiydim.

Şikâyet etmek benim karakterime çok aykırı olurdu.

“Çok geç kalma,” dedi. “Önümüzde büyük bir gün var.”

Belli belirsiz gülümsedim ve grubun çantalarımızla beklediği asansörlere doğru ilerledim. Yaklaşırken etrafımı hayal meyal görüyordum. Tek gördüğüm Roman’dı. Onun kaygısız gülümsemesi, bir deniz feneri gibi beni kendine çekiyordu... Ya da kayalıklara çarpmadan önce uzak durmam için beni uyarıyordu.

Ağzımı açıp odalarda bir karışıklık olduğunu açıklamak istiyordum. İki yatağımız yoktu ve ben... Şeyle paylaşamazdım... Roman bana bakıyordu, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve tüm kelimeler kafamdan uçup gidiyordu.

Roman ve ben hariç herkes *Trial of Thieves* hakkında sohbet ediyordu ve benim hiçbir şekilde konuşma şansım yoktu.

King boy tek yataktan haberim yokmuş gibi davranmaya karar verdim. Elbette Roman odaya girip yatağı gördüğünde hemen diğer odaya gidecek ve herkese bunun olmayacağını söyleyecekti. Beka odasına geri dönmek zorundaydı, *bizim* odamıza.

Grup ikinci katta ayrıldı. Boğazıma düğümlenmişti ve açık hava meraklısı teyzemden ödünç aldığım yürüyüş sırt çantası elli kilo olmuş gibi hissediyordum.

“İyi misin?” diye sordu Roman. “Sessiz görünüyorsun. Yani, sen her zaman sessizsin. Ama... Eğer bu konuda rahat değilsen, gidip Manuel’e söyleyebilirim—”

“Hayır, ben iyiyim,” dedim aceleyle. Bunu neden söylediğimden emin değildim ve sesimdeki cızırtıya bakılırsa o kadar da inandırıcı olamayacağının farkındaydım. Ama bunu içten içe ne kadar istediğimi *asla* bilemezdi. *Onu* içten içe ne kadar istediğimi... “Ayrıca, her yatakta iki oda var. Yani her odada iki yatak var. Yani. Sorun değil.”

O daha fazla bir şey söyleyemedi odanın kapısına gelmiştik. Anahtar kartını okutup kapıyı iterek açtım. Bir lamba açık bırakılmıştı, oda bizi içeri çekiyordu.

Yatağı gördüğümüzde ikimiz de donup kaldık. Her nasılsa, California king boy yatağın ihtişamıyla orada olacağını bilmek bile beni onu gerçekten *görmeye* hazırlamamıştı. Kapitane kumaş yorganın üzerinde çam dallarından oluşan bir desen vardı. Altı tane devasa yastık yatak başlığına dayanmış hâlde yatağın üzerinde duruyordu.

İlk konuşan olmak istemiyordum. Çünkü arkasını dönüp gitmesi an meselesiydi, Beka'yı bulacak ve bu geziyi normal programına, yani ayrı piknik masalarında hindili sandviçlerimizi yerken Roman'a gizlice baktığım programa geri döndürecekti. Bir otel odasını paylaştığımız programa değil.

Bu program kafamı mümkün olmayan olasılıklarla dolduruyordu.

Bu program sadece kötüydü.

Sonunda Roman konuştu.

“Ben yerde yatarım.”

Ona bakmak için kafamı çevirdim ama o çoktan odanın diğer tarafına geçmişti. Sırt çantasını silkiyor ve uyku tulumunu açıyordu.

“Hayır Roman,” dedim. “Dün gece trende de yerde uyudun.”

Omuz silkti. “Sorun değil.”

“Ama...” Yatağa baktım. *Kocaman* yatağa.

Trenin aksine, kesinlikle ikimiz için de yer vardı.

“Bir duvar falan yapabiliriz?”

Duraksadı.

“Yastıklarla,” diye açıkladım. “Ortadan aşağıya doğru dizeriz ve... Anlarsın ya. Yerde uyumak zorunda değilsin.” Roman ya-

tağa ve tüm o yastıklara baktı. Bunu değerlendiriyordu. Cazip gelmişti.

Asla yapamayacağımı bilmeme rağmen düşüncesi bile beni baştan çıkarmaya yetiyordu.

Benden bir metre uzakta yatarsa uykuya dalabilirdim. Uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın olurdu. Muhtemelen kokusunu alabileceğim kadar da yakın. Biri uyurken kazara birkaç yastığı devirip yatağın ortasına doğru yuvarlanırsa ve karşı taraftaki biri de aynı anda yuvarlanırsa, o zaman—

“Sorun değil.”

Roman yataktan uzaklaştı. Benden uzağa. “Sanırım en iyisi benim yerde uyumam.”

Gece yarısı olmuştu.

Belli ki benden hoşlanmıyordu. Benden hoşlansaydı, en azından benimle bu yatakta olmak için *biraz* çaba gösterirdi. Değil mi?

Tabii benden hoşlandığını gizlemeye çalışmıyorsa. Belki de beni o kadar karşı konulmaz buluyordu ki aynı yatakta olursak beni kollarının arasına alıp anlamsızca öpme dürtüsünü kontrol edemeyeceğinden korkuyordu.

Yani. *Muhtemelen* öyle değildi ama... Belki olabilirdi.

Olabilir miydi?

Hayır. Bu sadece benim hayal gücümdü. Keşkeler...

Roman benden hoşlanmıyordu. Emindim.

Kesinlikle emindim. Hatta oldukça emindim.

Saat: 01.16

Anlamsızca öpüldüğümü düşünmeden edemiyordum.

Bütün vücudum karıncalanıyordu. Battaniyeleri tekmeleyeli çok olmuştu. Çünkü bunu düşünmek sıcak basmasına neden oluyordu.

Son bir saatimi bu yataktan inip yere uzansaydım ne olurdu diye düşünerek geçirmiştım. Sessizce bana gelmesini dilemek yerine ona gitsem ne olacağını...

Bunu yapmayacaktım. Böyle bir cesaret sergilememin imkânı yoktu.

Ama merak etmeden de duramıyordum. *Ya yaparsam?*

Saat: 01.49

Neden hışır hışır sesler geliyor? Uyanık mı?

Bir şey demeli miyim?

Saat: 02.04

“Misty? Hala uyanık mısınız?”

Saat: 02.15

Keşke cevap verseydim.

Koordinatörler her türlü tecrübe ve kondisyon seviyesine uygun bir yürüyüş olduğunu söylemelerine rağmen, gezi programı açıklandığından beri bu yürüyüşten korkuyordum.

Endişelendiğim benim kondisyon seviyem değildi. Sadece zehirli bir sarmaşıkla karşılaşacak ya da bir ayı pisliği yığınının basacak biri varsa o kişi kesinlikle ben olurdum.

Şimdiye kadar çıktığım tek yürüyüşün asfalt patikalar ve bisiklet yolları olduğu düşünülduğünde, aşırı hazırlık yapmış olabilirdim. İnternette önerilen bavul listelerini çok ciddiye almıştım ve böcek spreyinden ayı boynuzuna, ekstra depolaması olan bir su şişesine, ilk yardım çantasına ve dört çift ekstra nem emici çoraba kadar her şeyi yanıma almıştım. Üstelik bu sadece ilk çantamdı.

Otobüs bizi indirdikten sonra Amerika'nın ilk milli parkında gezintiye başladığımızda, belki de ayılar hakkında daha az endişelenmem ve yanımda fazladan yirmi kilo kadar eşyayı nasıl taşıyacağım konusunda endişelenmem gerekiyordu.

Sabahı grubun en arkasında geçiriyordum. Beka benimle duruyor ve arkadan sürüklendiğimizi fark etmemiş ya da umursamamış gibi davranıyordu. Zamanının çoğunu bana dün geceki yarışmada nasıl başarılı olduğunu anlatarak ve Manuel hakkında ne düşündüğümü sorarak geçiriyordu çünkü *onun ne kadar sevimli olduğunu hiç fark etmemişmiş, ama... Sevimli sayılırmış, değil mi?*

Ona katılıyorum, oflayıp puflamamı unutturduğu için mutluydum. Manuel süper sevimli biriydi ve tüm yıl boyunca arkadaşşıma süper şapşal bakışlar atmıştı.

Grup Yellowstone Nehri'ne hayranlıkla bakmak için durakladı, bu da bize onlara yetişme şansı vermişti. Roman bir kayanın üzerinde oturuyordu ama 'nehire bakmıyordu. *Bana* bakıyordu.

“İşte buradasın,” dedi Manuel. “Hanginizin ayı tarafından yenileceği ve hanginizin kaçacağı üzerine bahse giriyorduk.” Çantamı silkip ağır bir gümbürtüyle yere bıraktım. “Eğer bir ayı olsaydı, bu çantayı ona fırlatarak kolayca bayıltırdım.”

Roman eğilip kayışlardan birini tuttu. Çantayı birkaç kez indirip kaldırırken homurdandı. “Bunun içinde ne var?”

“Sadece gerekli şeyler,” dedim. “En azından Xtreme-WildernessHiking.com’a göre.”

“Hadi,” dedi Beka kolunu omzuma dolayarak.

“Doğa Ana’nın bu harikasına bir göz atalım.” Nehrin bir doğa harikası olup olmadığından emin değildim ama ileride oldukça havalı görünen bir asma köprü vardı. Ayrıca rehberler, atıştırmalıkları dağıtıyordu. Patates ve portakalın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Hepimiz dinlendikten sonra Bay Shephard, “Pekâlâ, hadi yola koyulalım!” diye bağırdı. “Kamp alanına varmadan önce bir saatimiz daha var.”

Kayaya doğru gittim ve sırtımdaki çantayı kayaya yaslamak için arkamı döndüm. Ama çantam artık taşa yaslanmıyordu. Donup kalmıştım ve etrafıma bakıyordum.

“Değiş tokuş yapabiliriz diye düşünmüştüm?”

Roman birkaç adım ötede duruyordu ve kollarını sırt çantamın askılarına dolamıştı. “Benimki çok daha hafif,” diye ekledi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum. Ama... Yapmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa?” Çantasını alıp bana uzattı. “CalArts’a* gittiğimde koşu yarışlarına katılmayı düşünüyorum ve bu da dayanıklılığımı artırmama yardımcı olacak.”

* California Institute of the Arts (Kaliforniya Sanat Akademisi) -ed.n.

Gözlerimi kırptırdım. Roman'ın pek çok özelliği vardı ama atletik olmak bunlardan biri değildi. Yıllar önce sahnede attığı takla bile yarım yamalaktı.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

İlk önce tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu. “Hayır. Sadece çantayı taşımayı teklif etmenin rahatsız edici derecede kadın düşmanı bir davranış olup olmayacağını kestiremedim. Sadece... Belki biraz ara verebilirsin diye düşündüm.”

Kızardığını fark etmem bir saniye sürdü.

Sertçe yutkundum, dizlerimin bağının çözülmesine izin vermemeye çalışıyordum. “Teşekkürler,” dedim. “Gerçekten minnettar olurum.”

Grubun peşinden yola koyulduk. Beka ileride Manuel’le birlikteydi.

Roman'ın onlara yetişmesini bekliyordum ama yetişmeye çalışmıyordu. Geride kalıyordu.

Benimle birlikte.

“Yani... Ben de CalArts’a gideceğim,” dedim.

Bilin diye söylüyorum, Roman'ın da oraya gitmeyi düşündüğünü duymadan önce başvurumu yapmıştım.

Mükemmel bir grafik tasarım programları vardı. Ama yalan söylemeyeceğim onun da aynı okula gideceğini duyduğumda gerçekten çok heyecanlanmıştım. Biraz buruk bir heyecandı gerçi. Şimdiden kendimi dört yıl daha karşılıksız aşk için hazırlamaya başlamıştım.

“Gerçekten mi?” dedi, haklı olarak şaşırmıştı ama... Mutlu gibiydi? “Hangi alanda uzmanlaşmak istediğini biliyor musun?”

Böylece hayatımın en muhteşem saati başlamak üzereydi.

Parkın doğal güzelliği ya da vahşi yaşam umrumda değildi. Roman Spencer ile gerçek bir sohbet. Bir süre sonra gergin olmayı bile unutmuştum.

Grafik tasarımdan grafik romanlara, Japonya'dan seyahat listelerimize, ikimizin de Machu Picchu'yu dünyadaki diğer tüm yerlerden daha fazla görmek istediğimize dair karşılıklı ilgi alanlarımız hakkında konuşuyorduk. Şu anki deneyimin bizi bir gün İnka Yolu'nu yürümeye nasıl hazırladığından bahsettikten sonra belki gelecek yıl yaz tatilinde birlikte gidebileceğimizi söylemişti ve bir dahaki sefere daha hafif bir valiz hazırlamam konusunda benimle dalga geçmeye devam ediyordu. O anda tüm duygularımı ağzımdan kaçırmamak için ciddi bir zihin jimnastiği yapmam gerekmişti.

Neyse ki ben konuşmaya başlamadan kamp alanına varmıştık.

Muhabbetimiz bittiği için üzgün görünmemeye çalışıyordum ve sırt çantamı geri verirken Roman'ın yüzündeki pişmanlık ifadesini de fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyordum.

Yiyecek seçeneklerimizin sadece sosisli sandviçler, kuru et ve bulduğumuz meyvelerden oluşacağını düşünmüştüm, bu yüzden akşam yemeğinin oldukça lezzetli çıkması benim için hoş bir sürpriz oldu. Rehberler ateşin üzerinde folyo paketlerde sosis, patates ve biber pişiriyor, ardından tatlı olarak s'mores* dağıtılıyordu çünkü *#kampçılık*. Sonra rehberlerden biri bir ukulele

* Özellikle Kuzey Amerika'da popüler olan, bir adet bisküvi üzerine bir parça çikolata ve kızarmış marshmallow yerleştirilerek başka bir bisküvi ile kapatılarak yapılan bir tatlı. -ed.n.

çıkardı ve korodaki çocuklar *Kumbaya* şarkısının duyabileceğiniz en güzel versiyonunu söylemeye başladı. Kulağa ne kadar sevimsiz geldiğinin farkındaydım ama şaşırtıcı derecede harika vakit geçiriyordum.

Bakışlarımın Roman'a kayması ve ateşten çıkan turuncu kıvılcımların etrafımızda küçük sihir parçaları gibi dans etmesi hiç de üzücü değildi. Gözlerimin manyetik bir çekimi vardı ki bu alışılmadık bir şey değildi. Kalabalık ne kadar büyük olursa olsun ya da aydınlatma ne kadar az olursa olsun, onu her zaman her yerde fark edebiliyordum.

Ama bu gece, yemin ederim ki onun gözleri de benimkilerle buluşuyordu.

Kendime boş yere umut vermek istemiyordum. Belki de beni gerçekten (sonunda) fark ettiğine inanmak istemiyordum.

Ama bunu dilememek imkânsızdı.

Bunca yıl cevapsız kalan dileklerden sonra bile.

Birden biri nefes nefese başını kaldırdı. Bir düzine kayan yıldız gökyüzünde hızla ilerlerken hepimiz kafamızı gökyüzüne doğru kaldırdık. Büyülenmiş bir hâlde zevkle güldüm.

Keşke, keşke bu dileğim—

Bacağıma bir şey damlıyordu.

Aşağıya bakıyordum. Marshmallow, Graham krakerlerimin arasından damlayıp en sevdiğim kot pantolonuma yapışmıştı.

Her zamanki gibi.

Roman'ın çadırı benimkinin yanındaydı. Bunu ben ayarlamamıştım, o mu ayarlamıştı, yoksa Beka bizi birbirimize bu

kadar yaklaştırmak için ustaca bir hamle mi yapmıştı emin değıldim. Önemi yoktu.

Marshmallow olayı iyi bir hatırlatmaydı. Ben beceriksiz ve utangaç biriydim ve kendimi utandırmadan yirmi dört saatten fazla dayanamıyordum.

Roman ise kendinden emin, rahat ve *kibardı*. Hem de çok kibar. Dış macunu lekelerim ve çok ağır çantamla bana acıyacak kadar kibar biriydi.

Tek kişilik çadırıma girip rahat etmeye çalışıyordum ama dokuz yaşımdan beri yerde uyumamıştım. Eskiden arka bahçemizde bir çadırım vardı ve ihtiyacım olduğunda yatağımın rahatlığının sadece birkaç adım ötede olduğunu biliyordum. Ama iki gece üst üste pek de iyi olmayan bir uyku, macera dolu bir günle birleşince kendimi tamamen bitkin hissediyordum. Sadece gözlerimi kapatmam gerekiyordu.

Ayak sesleri duydum. Birisi benimkinin yanındaki çadırın fermuarını açtı. Roman'ın çadırı.

Tekrar gözlerimi açtım. Kıpırdamadan duruyor, her sese yoğunlaşıyordum. Ayakkabıların, giysilerin ve brandanın sürtünme sesleri. Aramızda iki çadır duvarı olmasaydı nasıl da yan yana uyuyor olacağımızı düşündüm.

Ama sonra son iki gecedir yan yana uyuduğumuzu ve hiçbir şey *olmadığını* hatırladım. Ne el ele tutuşmuştuk ne de sarılmıştık.

Yine de hayallerin kafamda belirmesine engel olamıyordum. Onu ve beni tek kişilik bir çadırda hayal etmeye başladım. *Başım göğsünde, kalp atışlarının temposunu dinliyorum. Kolları beni sarıyor, parmaklarıyla sırtımda daireler çiziyor.*

Bir bağırış beni hayalimden uzaklaştırdı. Roman küfrediyordu ve çadırından dışarı fırlamıştı.

Doğrudum ve başımı dışarı çıkarmak için çadırımın fermuarını indirdim. Roman daireler çizerek dönüyor, saçlarını ve kıyafetlerini silkeliyordu.

“Ne oldu?”

“Böcekler,” dedi bacaklarıyla havayı tekmeleyerek. “Karınca olabilirler mi?”

Komik görünüyordu.

Roman ürpererek bana doğru eğildi. “Üzerimde böcek görüyor musun?”

Telefonumu kapıp dışarı çıktım. El fenerini açtım ve onu incelerken arkasını dönmesini söyledim. “Ben bir şey görmüyorum.”

Çadırın örtüsünü geri çekti. Çadırının dibi küçük siyah karıncaların istilasına uğramıştı.

“İğrenç,” dedi kollarını tekrar sıvazlayarak.

“Üzerinde bir şey yok,” dedim el feneriyle onu tekrar kontrol ederek. “Oldukça eminim.”

İç geçirdi ve karıncalar çantasına girmeden önce çadırdaki eşyalarını toplamaya başladı. “Çadırın astarında bir yerde bir delik olmalı.”

Çadır temizlendikten sonra ikimiz de arkamıza yaslanıp sanki düşmanımızmış ve savaş stratejimizi tartışıyormuşuz gibi çadıra bakıyorduk.

Bir süre sonra esnemeye başladım.

Roman da esnedi.

İkimiz de gülmeye başladık.

“Eve döndüğümde bir hafta boyunca uyuyacağım,” dedi. Ona döndüğümde *çadırıma* baktığını görüyorum. Nabzım hızla atmaya başladı.

Bunun sadece yorgun olduğu için olduğunu biliyordum. İkimiz de çok yorgunduk. Ve belli ki bu gece kimse onun çadırında uyumayacaktı.

Sonra bakışları gökyüzünü kaplayan yıldızlara yöneldi, kaşları şüpheyle çatılmıştı.

Meteor yağmuru sona ermişti ama bakışlarındaki bir şey bana dileklere inanıp inanmadığını merak ettirmişti. Eğer bu gece bir dilek tuttuysa... Bu düşünceden sıyrılıp sesimi normal çıkmaya zorladım. “Çadırımı paylaşabiliriz?”

Cevap vermedi.

Ona bakmaya cesaret edememiştim. “Biraz dar. Ama sanırım sığarız.” Tüm cesaretimi toplayarak, “Benden faydalanmayacağına eminim,” diye ekledim.

Kıkırdadı ama sesi zoraki geliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bu teklifimi düşündüğünden emin olduğum uzun bir an oldu. Onun da istediğinden emin olduğum bir an.

Çadırı paylaşmayı yani.

Benden faydalanmasını değil.

Tanrım, yine kızarmıştım. Tanrıya şükür burası çok karanlıktı.

Sonra Roman’ın bakışları dudaklarıma kaydı, bir adım geri çekilip bir elini saçlarında gezdirdi ve o sinir bozucu derecede sevimli hâliyle saçlarını karıştırdı.

“Teşekkürler,” dedi. “Ama sanırım rehberler ihtiyaç olursa diye fazladan hamakları olduğunu söylemişlerdi, yani... Ben sadece... Onlara bir sorayım.” Derin bir nefes aldı ve sanki iyi bir karar verdiği için kendini tebrik ediyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. “İyi geceler, Misty.”

Mahcup bir şekilde uyandım.

Ne *düşünüyordum* ki?

Gerçekten Roman'ı çadırımda benimle uyuması için davet mi etmiştim?

Eminim duygularım yüzümden okunuyordu ve şimdi muhtemelen yıllardır onun için yanıp tutuştuğumu düşünüyordu ve bunun doğru olup olmaması umurumda bile değildi. Ne düşünmüştüm ki? Evet diyeceğini mi? Bütün gece birbirimizi sıcak tutacağımızı ve güneş doğduğunda bunca zamandır bana âşık olduğunu fark edeceğini mi?

Çadırımdan sürünerek çıkarken Roman'ın çadırının ateş çukuruna daha yakın bir yere taşındığını ve rehberler kahvaltı hazırlarken gözetmenlerden birinin ona karıncalardan kurtulması için yardım ettiğini fark ettim.

Roman... Dürüst olmak gerekirse? Berbat gözüküyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve ayaklarının üzerinde durmuyor da sallanıyor gibi görünüyordu.

Hâlâ reddedilmenin etkisiyle incinen gururumu ve en başta böyle bir şeyi önerdiğim için duyduğum utancı bastırmaya çalışırken ondan uzak durmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdim. Çilekli ve tarçınlı Fransız tostunu (yine folyo paketli... Nerden bilecektim?) hangi kütükte yiyeceğini görmek için bekledim sonra da ona en uzakta olanı seçtim.

Yola çıkarken Beka'nın yanına gittim. Bir süre nehri takip ettik. Alageyik, Kanada geyiği ve hatta herhangi birimiz fotoğrafını çekmek için telefonlarımızı çıkaramadan kaçan uyuz görünümlü bir çakalla yollarımız kesiştiğinde hayvanlar karşısında etkilenmiştik. Ne zaman Roman'ı görsem, diğer tarafa dönüyordum.

Ne olduğu ya da olmadığı üzerine kafa yormak yerine Yüce Doğa'da olmanın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Uzun nefesler

alıyor ve kaç tane farklı koku alacağıma bakıyordum ama tek seçebildiğim çam ağaçları ve kendi ter kokumdu. Kuşları dinliyordum ve en azından bir süreliğine kendimi vahşi doğanın büyüüne bıraktım.

Bugün parktaki son günümüzdü. Yarın başka bir otobüs bizi havaalanına götürmek için bekliyor olacaktı. Sonra evde olacaktım, finallere ve mezuniyete hazırlanacaktım ve bir balo elbisesi seçecektim. Beka ve ben uzun zaman önce birbirimizin kavalyesi olmaya karar vermiştik ve Manuel’le olan meselenin bunu değiştirmemiş olmasını umuyordum. Çok yakında, bu son birkaç gün sadece bir anı olarak kalacaktı ve şimdiden bu anıları sonsuza kadar her açıdan analiz edip inceleyeceğimi söyleyebilirdim.

“Grup fotoğrafı!” diye bağırdı Bayan Zapata Crevise Gölü’nün kıyısına vardığımızda. Herkes bir araya toplandı. Jeremy ve Lillian caz eli hareketi yaparak öne çömeldi, Casey ise fotoğraflardan nefret ettiğine dair bir şeyler mırıldanıp arkaya saklanmaya çalışıyordu. Ben de tüm gruba uyum sağlıyordum. Roman’la omuz omuza çarpıştığımda grubun ortasına doğru sürüklenmeye göz yumdum.

Biraz ürkmüş bir şekilde bana bakıyordu.

“Peynir!” diye bağırdı öğretmenler.

Roman gülümseyerek kolunu belime doladı. Bir anlığına gerildim, kalbim hızla çarpıyordu ama sonra kameraya döndü ve orada öylece durmanın garip olacağını bildiğim için cesaretimi toplayıp kolumu önunkine doladım.

Fotoğrafın çekilmesi âdeta yıllar sürmüştü. Daha fazla sıkışmamızı ve öne doğru çömelmemizi söyleyen bir sürü bağırış çağırış vardı. Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Roman’ın

kolunun bu kadar uzun süre etrafımda olmasından dolayı vücudum karıncalanıyordu.

Sonunda dağılmamıza izin verilmişti ama Roman hemen çekilmemişti. Bana bakıyordu. Gülümsemesi yüzünde öylece duruyordu, bunu ben hayal ediyor olamazdım. Bunların hepsi kafamın içinde yaşanıyor olamazdı. Bakışlarındaki soru işareti... Parmaklarını tişörtümün içine, tam kalçamın üzerine bastırması içimde elektrik akımları yaratıyordu.

“Hadi bakalım! Patikaya geri dönüyoruz!” diye seslendi Bay Shephard.

Kimse bize bakmıyor olsa da Roman ve ben birbirimizden ayrıldık.

Sonra ikimiz de gülmeye başladık. Neye güldüğümüzden tam olarak emin değildim ama bu an, günün geri kalanında içimde sıcak bir his bırakmıştı.

“Kurtlar, kamp ateşinin etrafında kayıtsızca oturan bir grup avcının etrafını sarmış,” dedi soyadı Greenfield olan diğer Emmalardan biri. Hikâyeyi anlatırken sesi alçak ve kendinden emindi; acaba oracıkta mı uyduruyor yoksa daha önce duyduğu bir hikâyeyi mi anlatıyor diye merak etmiştim. Korkmuş görünmemek için kendimi zor tutuyordum ama hikâye oldukça ürkütücüydü. “Genetik müdahale onları sadece ortalama kurtlardan daha güçlü ve hızlı yapmadı. Aynı zamanda onları daha kana susamış yaptı. İnsan kanına susamışlardı. Artık avcılar av hâline gelmişti.” Durakladı, gözleri grubu taradı. “İlk yakalanan Jeremy oldu!”

Roman sırtarak Jeremy'yi omzundan itti.

“Kurtlar Jeremy tuvalete gitmek için ayağa kalkana kadar bekledi... Pantolonu ayak bileklerine inene kadar...”

Greenfield'a göz kırpan Jeremy de dâhil olmak üzere bazı sınıf arkadaşlarım kahkahalarla gülüyordu. “Beni kıyafetlerimi çıkarmış hâlde resmetmek için bahañeye ihtiyacın olmadığını biliyorsun.”

Yandaki ateş başından kulak misafiri olan gözetmenlerden biri, “Jeremy!” diye uyardı.

“Kurt gölgelerin arasından fırladı, devasa pençelerini avcının karnına geçirdi, bağırsaklarını ve organlarını ayaklarının dibindeki idrarla ıslanmış eğrelti otlarının üzerine döktü—”

“Greenfield!”

Kahkahalar yüz buruşturmalara ve sahte öğürmelere dönüşmüştü. Öğretmenin uyarılarına rağmen Greenfield, hepsi de bizim sınıftan insanların isimlerini taşıyan diğer avcıların acımasız sonlarıyla karşılaşmalarını dehşet verici ayrıntılarla anlatmaya devam ediyordu. Roman'ın, kurt onu canlı canlı yerken kaçmasın diye bacak kemiklerini kurdun çeneleri arasında nasıl parçaladığını anlatırken gerçekten kusabileceğimi düşünmüştüm.

Greenfield coşkulu alkışlar arasında performansını bitirdiğinde gitmeye çok hazırdım. Ta ki çadırıma doğru ilerlemeye başlayıp ne kadar karanlık olduğunu fark edene kadar. O koruyucu ışık çemberinin ötesinde gölgelerden başka bir şey yoktu.

Yolumu bulmak için bir el feneri kullanıyordum. Telefonumun pili bitmişti ve taşınabilir şarj cihazı getirmeyi akıl eden sadece rehberler ve Manuel olduğu için (her şey için teşekkürler, XtremeWildernessHiking.com) cihazlarımızı tekrar açmak için sıramızı beklerken hepimiz acı çekiyorduk.

Öğretmenlerin yüzlerindeki sırıtışa bakılırsa, sanırım bunu kasten planlamış olabilirlerdi.

Ormanda bir şey hareket ediyordu.

Adrenalin seviyem yükseliyordu. El fenerini ağaçlara doğru tuttum ama bir şey göremiyordum.

“Ben de duydum.”

Çığlık attım ve feneri sesin geldiği yöne doğru tuttum. Roman darbe almamak için zamanında geri sıçradı.

Nefes nefese, “Özür dilerim!” dedim.

“Hayır, sorun değil,” dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. “Sana sinsice yaklaşmak istememiştim.”

İkimiz de ormana döndüğümüzde bizi sadece cırcır böcekleri karşılamıştı. Önümüzdeki iki çadıra odaklanmış bakıyorduk. Rehberlerden biri Roman’a karıncaların girdiği deliği yamalamasında yardımcı olduktan sonra orada öylece duran iki mükemmel çadıra. Roman’a muhtemelen çadırın içinde güzel kokan bir şeyden etkilendiklerini söylemişti ve ben de aynı fikirdeydim.

“Ne hikâyeydi ama,” dedi Roman. “Greenfield. Kim tüm o hikâyeleri anlatacağını tahmin ederdi ki?”

“Evet.” Kahkaham biraz zorlama çıkmıştı.

İkimiz de çadırlarımıza doğru adım atmıyorduk. “Pekâlâ,” dedi Roman.

“Muhtemelen biraz uyumaya çalışmalıyız,” dedim.

“Evet. Kesinlikle.” Bana baktı. “İyi geceler, Misty.”

“İyi geceler, Roman.”

Gözlerimiz bir saniye daha buluştuktan sonra derin bir nefes aldım ve çadırımın fermuarını açmak için harekete geçtim. Birkaç metre ötede o da aynısını yapıyordu. Ardından bir ses duyuldu.

Auuuu.

Yellowstone'da ayılar ve dağ aslanlarının yanı sıra kurtlar da vardı. Yani karanlıkta bir yerlerde gerçek bir kurt, hatta bir kurt sürüsü olabilirdi.

"Jeremy olmalı," dedi Roman. "Sadece insanları korkutmaya çalışıyor."

İkimiz birden Jeremy'nin hâlâ diğerleriyle birlikte oturduğu ateşe doğru baktık.

"Ya da değildir," dedi.

Yutkundum.

Roman inleme ile iç çekme arasında bir ses çıkardı. "Gerçekten biraz uyumam lazım. Bütün bu yolculuk boyunca neredeyse hiç uyuyamadım."

Ona anladığımı belli edercesine baktım. Tren, otel odası, böcek istilasına uğramış çadır... "Senin için zor oldu, değil mi?"

Gülümsemesi yorgundu. "Muhtemelen dün geceki teklifini kabul etmeliydim. İnsanlar hamakların gerçekten rahat olduğunu söylüyor ama ben aynı fikirde değilim."

O anda duyduğumuz başka bir uluma sesi tüylerimi diken diken etmişti. Yakından mı yoksa uzaktan mı geldiğini anlayamıyordum.

"Belki de Andy'dir?" dedim.

İkimiz de ateşe doğru baktık. Andy hiçbir yerde görünmüyordu. Roman gönülsüzce, "Belki," diye onayladı. Sonra boğazını temizledi. "Pekâlâ, birazdan ayakta uyuya kalacağım, o yüzden... Sabah görüşürüz?"

"Evet. Son gün. Yarın yine kendi yatağında olacaksın."

"Bir daha asla bunu hafife almayacağım," dedi ve çadırının içinde gözden kayboldu. Ben de kendi çadırıma girmeye hazırlanırken ormandan gelen hışırtılar beni durdurdu. Durup fener ışığını ağaç dallarının üzerine tuttum. Bir fare, bir geyik,

bir baykuş... Bu sesleri çıkaran ve beni yemeye hazırlanmayan herhangi bir şey görmeyi umuyordum.

“Hey, Misty?” Roman’ın başı ve omuzları tekrar belirdi. “Çadırında bir sorun olmadığını biliyorum... Ve belki bu biraz tuhaf ama—”

“Evet.”

Kıpırdamıyordu.

Ben de kendime şaşırmıştım.

Ama *orada* kesinlikle bir şey vardı, yani...

“Evet,” dedim tekrar daha kararlı bir şekilde.

Çadırının örtüsünü açarken gülümsemesi gergin ve rahatlamıştı.

Uyku tulumumu alıp onunkinin yanına sermem sadece birkaç saniye sürdü. fermuarı kapatıp ayrı uyku tulumlarımıza sokulurken bir kez olsun şüphe duymamış ya da aklımda soru işareti oluşmamıştı. Sıcak. Rahat. Karanlıkta yan yana zar zor sığıyorduk, vücutlarımız birbirine bastırılmış şekilde yatıyorduk, kollarım uyku tulumunun üstündeydi çünkü aniden çok sıcaklıyordum. Bir süre gözlerim açık yattım, neler olduğunu fazla düşünmemeye çalışıyordum. *Onun çadırındayım. Sadece o ve ben. Ben ve Roman. Yalnızız. Uyuyoruz.*

Yani, uyumuyordum. Henüz uyumuyordum. El feneri ışıklarının brandanın üzerinde dans edişini izliyordum. Kamp ateşinin çıtırtısını dinliyordum. Roman’ın nefes alıp verişlerinin ne zaman derinleştiğini anlamaya çalışıyordum ama uykuya dalmışa benzemiyordu.

Bir başka uluma sesi ile soluk soluğa kalmıştım. Engel olmadan elim ona doğru uzandı.

Eli benimkiyle ortada buluştu. Parmaklarımız birbirine doklandı, kenetlendi.

İkimiz de bunun saçmalığına gülmeye başladık. İşte buradaydık, birkaç ay sonra üniversiteye gidecektik ve ikimiz de birdenbire karanlıktan korkmaya mı başlamıştık?

Saçma ya da utanç verici ya da ne dersiniz deyin... Ellerimizi bırakmıyorduk.

Önce ben uyandım. Roman'a bakacak şekilde yan yatmıştım, o da bana bakacak şekilde yan yatıyordu, kolu içimi ürperen bir şekilde kalçama sarılmıştı. Kendime birkaç dakika ona bakma izni verdim. Dudakları biraz çatlamış, yanakları biraz güneş yanığı olmuştu.

Asla hareket etmek istemiyordum.

Ama uyanır ve beni aval aval ona bakarken bulursa, utancım-dan ölürdüm, bu yüzden kolunu nazikçe üzerimden çekip uykutulumundan çıktım. Özgürlüğe giden yolu neredeyse yarılamıştım ki mutsuzca inledi ve kolunu belime dolayarak beni tekrar kendine çekti, sırtım göğsüne değiyordu.

“Henüz değil,” diye mırıldandı.

Donup kaldım, uykusunda mı konuştuğunu anlayamıyordum. Aramızda uyku tulumları olsa bile sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Roman?” diye fısıldadım.

“Mm?”

“Eğer gözetmenler bizi yakalarsa...”

Bir dakika sessiz oldu ve tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. Ama sonra mırıldanmaya başladı, “Ne yapacaklar? Bizi eve mi gönderecekler?”

Bir an için bunu düşündüm. Haklı bir *tespitti*.

Vücudum gevşemeye başladı. Ne de olsa bunu yaşayabileceğim tek an bu olabilirdi. Bunu boşa harcamak istemiyordum. Uyandığında (*gerçekten* uyandığında) ne yaptığını anlayacak ve bu her şeyin sonu olacaktı.

Mutlak mutluluğun sonu.

“Sonunda iyi bir uyku çektim,” dedi esnerken. “Buna gerçekten ihtiyacım vardı.”

Gözlerimi açtım.

Bir dakika. Uyanık *mıydı*? Ve hâlâ bana sarılıyor muydu?

Kasten mi yapmıştı?

Uzun bir sessizlik daha olduktan sonra tam bunun şans eseri olduğuna ve Roman’ın hâlâ derin uykuda olduğuna kendimi ikna edecekken, “Badgers maçında karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu.

Aklım bu soruya takılmıştı ve cevap vermem biraz zaman aldı. “Evet, hatırlıyorum. Ailen benimkinin hemen arkasında oturuyordu.” Tekrar sessizliğe büründü ve ben de bu kadar mı diye merak ediyordum. Sadece hatırlayıp hatırlamadığımı mı merak ediyordu? Ama sonra—

“Seni gördüğümde dedim ki, ‘Tamam. İşte benim şansım. Ondan patlamış mısır almasını isteyeceğim, ya da... Gidip çimenlerin üzerinde faul toplarını yakalamaya çalışacağım,’ ya da her neyse. Kendimi arka arkaya yedi devre için hazırladım. Sonra... Kız kardeşin çığlık atmaya başladı ve sen gittin.”

Dönüp ona bakmak istiyordum ama bana sarılan kolu üzerimdeydi ve hareket etmekten biraz korkuyordum.

Uykulu bir şekilde ekledi, “Hiç arkayı dönmedin. Bir kere bile.”

O maç yıllarca hafızamda yer etmişti. Kime karşı oynadığımız ve kimin kazandığı da dâhil olmak üzere oyunun kendisi

hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama kıpırdamadan oturduğumu, arkamda onun varlığını hissettiğimi, o ve ailesi teza-hürat yaparken dinlediğimi, yaptığım her hareketin bilincinde olduğumu ve çok geç olana kadar arkamı dönüp selam verip vermemeyi sürekli düşündüğümü hatırlıyordum. Ta ki arkamı dönersem bunun garip olacağına ikna olana kadar.

Ayrıca...

“Saçımda pamuk şeker vardı.”

“Hım?”

“Kız kardeşimin pamuk şekeri vardı ve biraz saçıma bulaşmıştı. Utanmıştım. Sen etraftayken hep böyle sakar oluyorum. Her zaman bir şeyler döküyorum ve... Her şeyi berbat ediyorum...”

Sessizliğe gömüldük.

“Eğer bu doğruysa,” dedi Roman sonunda, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyuyordum. “Fark etmedim.”

Homurdandım. “Doğru ya.”

“Misty...”

İlk başta tereddüt ettim, vücudunun ve *benim* her hareketime karşı aşırı hassastım ama kendimi sırtüstü yatmaya ve bakışlarıyla buluşmaya zorluyordum.

Derin bir nefes aldı, yüzünde korku, gerginlik ve iyimserlik karışımı bir ifade vardı. “Misty... Senden hoşlanıyorum. En başından beri hoşlanıyordum.”

Ona öylece bakıyordum.

Beynim sulanmıştı.

Hâlâ uyuduğumdan oldukça emindim.

Asla iyi bir şeyi kabullenemediğim için, “Hayır hoşlanmıyorsun,” dedim aniden.

Kaşları havaya kalktı. Şaşkındı. Belki biraz da eğleniyordu. “Um, evet.” Tek kişilik bir çadırı paylaştığımızı gösteren bir el hareketi yaptı. “Evet.”

“A-Ama yatağı paylaşmadın,” diye kekeledim, bu konuyu açtığım için bile utanıyordum. “Ya da geçen geceki çadırımı.”

“İstemediğim için değil,” dedi küçük bir kıkırdamayla. “Kesinlikle istedim. Ama biraz panikliyor gibiydin. Ben de durumu daha da kötüleştirmek istemedim.”

Dudaklarım aralandı.

Sonunda anlamaya başlamıştım. Sözleri uyku sersemi, arzuya la karışık beynimde netleşmişti.

“Yani...” dedi kararsızca. “Peki sen...?”

Sözünü bitirmemişti, sorduğu sorunun aramızda asılı kalmasına, sessizliğin bizi yutmasına izin verdi.

“Hoşlanıyorum,” dedim sonunda. “Ben de senden hoşlanıyorum... Gibi.”

Sertçe yutkundum. “Yani, çok. Gerçekten çok.”

Muhtemelen tüm zamanların en büyük itirafıydı bu.

Ama Roman’ın sırtışı genişledi. “Tamam, iyi, çünkü ben senin benden hoşlandığından sadece yüzde doksan yedi oranında emindim ve geri kalan yüzde üç beni bütün hafta öldürdü.”

Bir an için utanmam gerektiğini düşündüm; bu kadar belli ettiğim için, elbette ondan hoşlandığımı anlayabileceğini bildiğim için.

Ama ne önemi vardı ki?

O benden hoşlanıyordu.

Roman *benden* hoşlanıyordu.

Elimi yüzüne doğru kaldırdım, önce çekingen davrandım, yedinci sınıftan beri Roman’ın bana eziyet etmekten başka bir şey yapmayan bir tutam saçını kenara itmeye cesaret edebildim.

Bunu bir davet olarak kabul etmişti. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde hâlâ tereddütlüydü, sanki o son yüzde üçlük kısma henüz tam olarak ikna olmamış gibiydi.

Ta ki ben kollarımı boynuna dolayıp onu öpene kadar. Elleri altımdan kaydı ve beni kendine doğru çekti.

“Kahvaltı, uykucular!” diye bağırdı biri. “Kalkın ve canlanın!”

Öpüşmeyi kesmiştik ama birbirimizi bırakmıyorduk. Eminim benim gülümsemem de en az onunki kadar şapşalcaydı.

“Bir gece daha kalmamıza izin vermeleri için onları ikna etme şansımız var mı sence?” diye sordu Roman.

Düşünüyormuş gibi yaparak alt dudağımı ısırdım. “Belki yalan söyleyip bu gece kaçırılmaması gereken bir meteor yağmuru daha olacağını söyleyebiliriz.”

Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. “Belki de yalan olmaz,” diye mırıldandı.

Doğru söylüyordu. Beni tekrar öptüğünde vücudum kayan yıldızlarla doluyordu.

Düzenleme

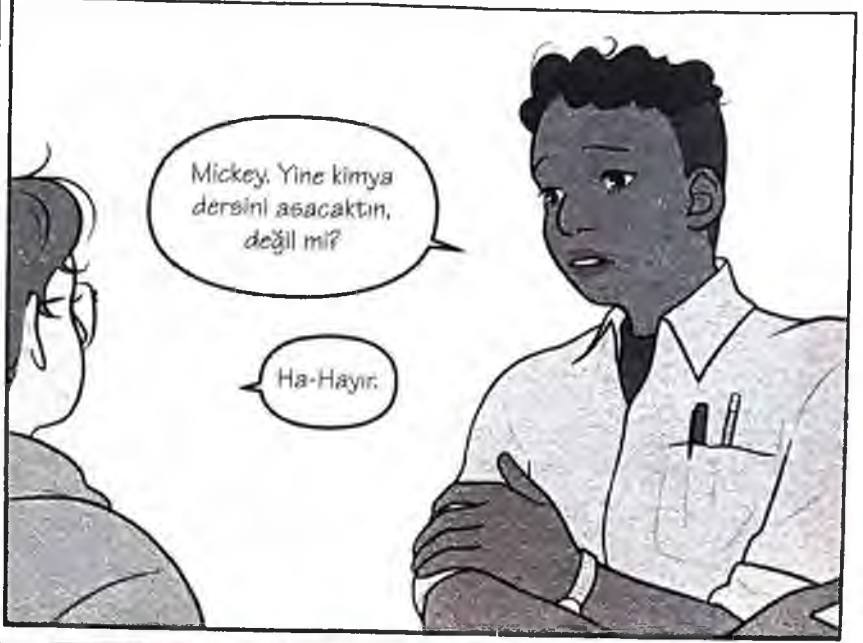
Ny.ozlem

KEAGAN'IN YERYÜZÜNDEKİ CENNETİ

(Gizli bir hayran)
Sarah Winifred Searle

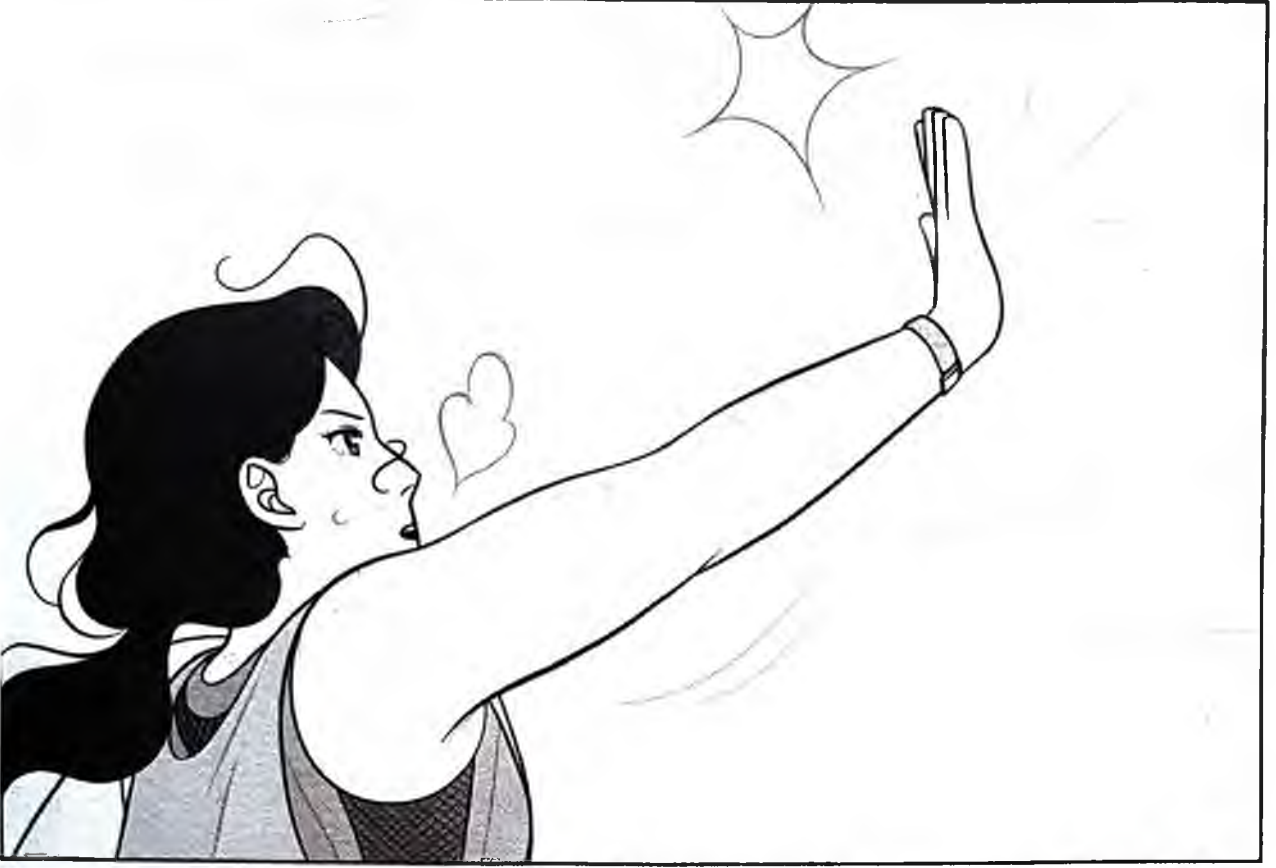

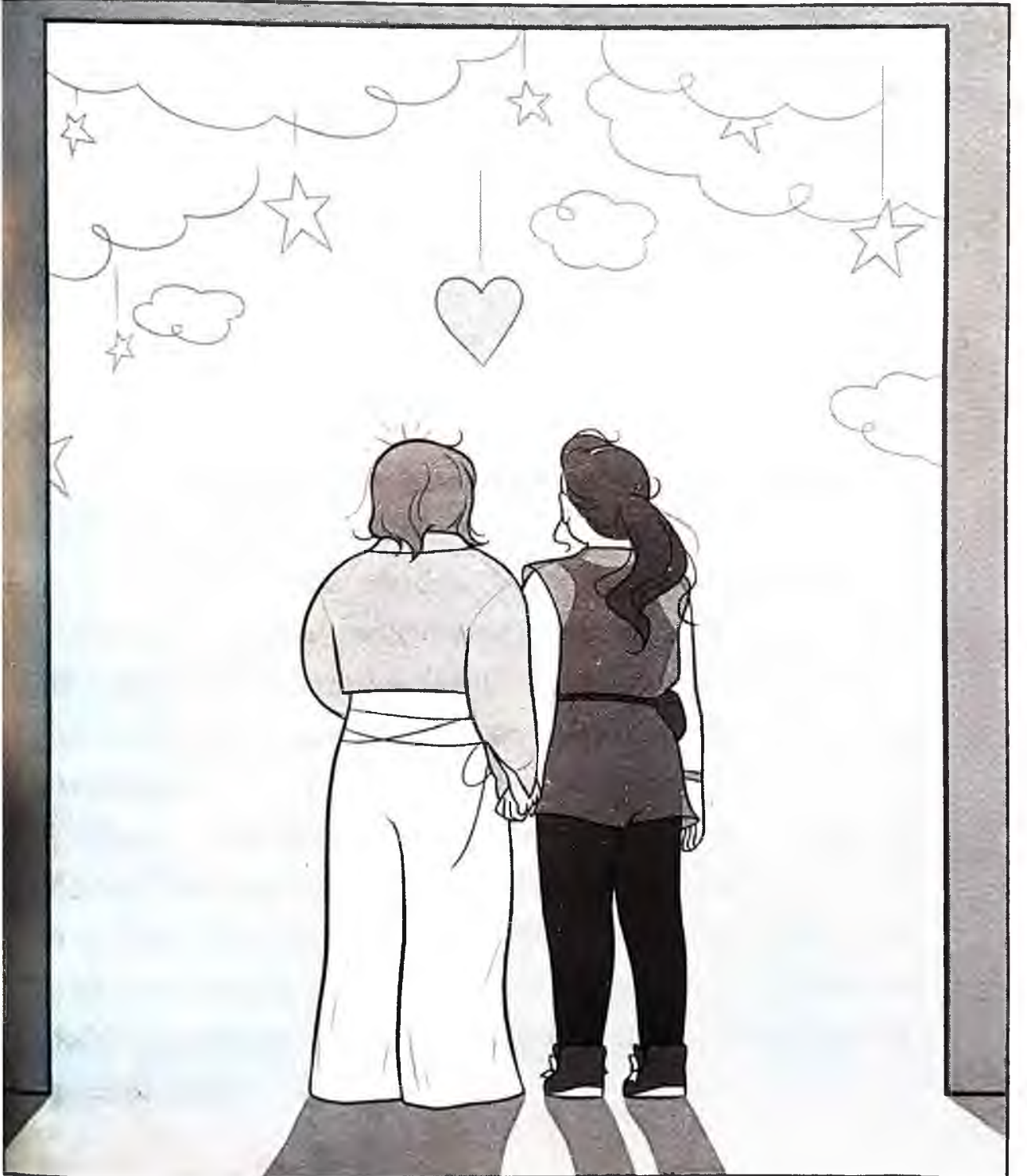
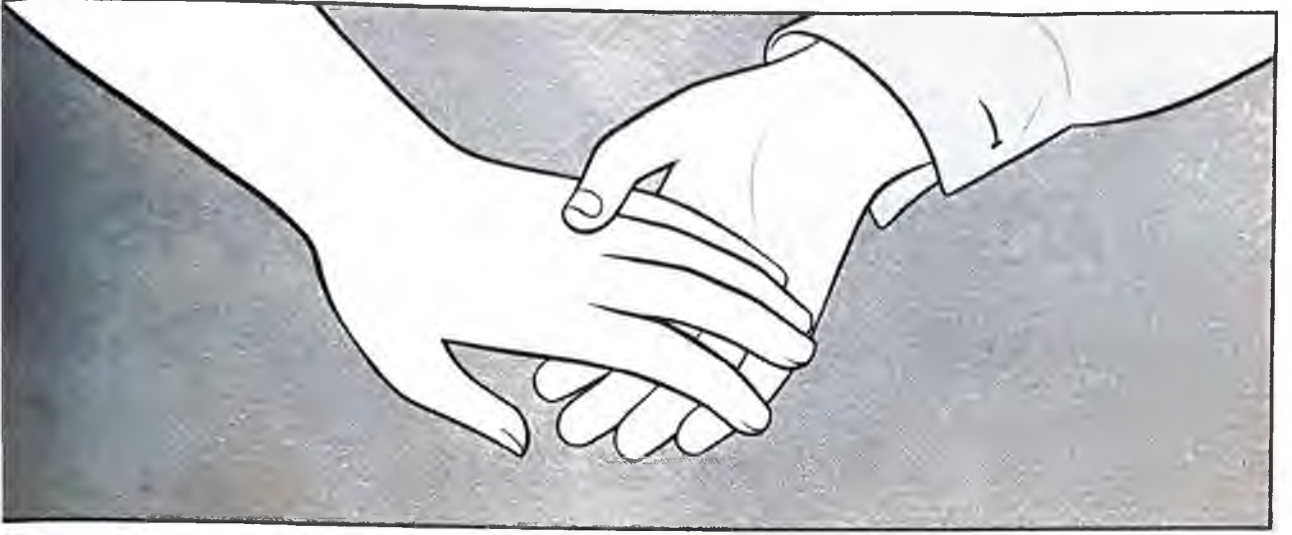

SPOT IŞIKLARI ALTINDA

(Büyük Romantik Test)

ELISE BRYANT

*B*ixby Lisesi'nin kış balosuna iyi niyetle gitmediğimizi anlamaya başlıyordum.

Astrid'in eski kız arkadaşı Alannah'ın, baloya yeni bir kız arkadaşıyla gelmesi bekleniyordu. Ve ben Alannah'ın sıkıcı Instagram hikayelerinden (kendisi sosyal medyada aşırı paylaşımcıdır) ihtiyacımız olan her şeyi alabileceğimizi savunurken Astrid onu şahsen görmek için *ısrar etmişti*.

Bunu anlayabiliyordum. Yarası hâlâ tazeydi ve belki de Alannah'nın hayatına devam ettiğini kabul etmek için son bir defa daha görüşmeye ihtiyacı vardı. Sonunda bir kapanış yapmak içindi veya belki de Astrid bizi bir yere götürdüğünde *Both Sides Now* şarkısını söyleyen o korkunç kadını dinlemekten vazgeçmek içindi.

Jorge ve ben de ona eşlik etmeye karar vermiştik, hemen birkaç kıyafet uydurduk ve biletlerin parasını Astrid'in annesinin kredi kartıyla ödemiştik.

Şimdi spor salonuna doğru yürüyorduk ve Astrid'in yüzünde tanıdık bir ifade vardı; sağ gözü kısık ve sol kaşı doğal olmayan bir şekilde yukarı kalkmıştı. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Üç yaşımdan beri verdiğim neredeyse her kötü karara eşlik eden bir bakıştı bu.

"Yani..." Astrid'in uzun adımlarına ayak uydurmak için seri şekilde ilerleyerek çekingen bir şekilde konuşmaya başladım.

"Sadece hızlıca merhaba mı diyeceksin yoksa..." Sözümü yarıda kesmiştim, diğer seçeneği yüksek sesle söylemek istemiyordum.

"Ah Zora, sen hiç merak etme," dedi Astrid inanılmaz dar olan straplez siyah elbisesinin önünü kıvrıp omuzlarını geriye atarak. Gözleri daha da kısılmıştı ve kaşları neredeyse saç çizgisine değiyordu.

Tıpkı on yaşında yeni vegan olmuşken kafeteryanın dondurulmuş tavuk nugget sevkiyatını sabote edip nuggetları okulun otoparkına, denize çay döker* gibi atmadan önce takındığı yüz ifadesinin aynısıydı. Ya da Billie Jean King Ortaokulu'nun *Hamilton* oyunundaki erkek rolleri için seçmelere girmemize izin vermeyen Bay Thurston'a karşı avukat ailesiyle birlikte yasal işlem başlatmakla tehdit ettiğindeki gibi. (Astrid sonunda Aaron Burr'ü oynamıştı. Ben ölmeden hemen önce Philip Hamilton'la flört eden kızdım. Ve *bundan gayet memnundum.*)

Diğer yanında duran Jorge'ye yan gözle bakıyordum. Önünde smokin şeklinde baskı olan soluk renk bir tişört giyiyordu ve

* Bu ifade, Amerikan tarihindeki *Boston Tea Party*'ye (Boston Çay Partisi) atıfta bulunmaktadır. 1773'te gerçekleşen bu olay, Amerikan kolonilerinin Britanya'nın uyguladığı vergileri protesto etmek amacıyla Boston Limanı'na büyük miktarda çayı dökmesiyle bilinir. -çn.

altına o kadar dar bir kot pantolon giymişti ki günlük üniformasının bir parçası olmasına rağmen normal yürüyebilmesine sürekli şaşıırıyordum. Dalgalı siyah saçlarının yanları tıraşlıydı, üst kısmı uzun bırakılmış ve biraz resmî bir şekilde toplanmıştı.

Ona, *Bunun olmasına gerçekten izin verecek miyiz?* der gibi bir bakış attım. Üç yaşımızdan beri bizimle birlikte olduğu için ne demek istediğimi anlamıştı. Bu kutsal olmayan üçlü, Bayan Bernadette'in anaokulunda bir araya gelmişti, gerçi o zamanlar ittifakımız daha çok kum havuzundaki güneşli yeri korumaya dayanıyordu.

Omuz silkti ve bana, *Peki, ne yapacağız?* der gibi bir bakış attı.

Tamam, bunun olmasına gerçekten izin veriyorduk.

“Ne var? Zavallı küçük Emily için mi endişeleniyorsun?” Astrid elbisesinin önünü tekrar düzeltti. Emily, Alannah'nın yeni ve muhtemelen tehlikede olan kız arkadaşıydı. “Ah, o gayet iyi olacak...”

Son sözleri fısıltıdan öteye geçmemişti ama ses tonu o kadar tehditkârdı ki kaldırımda öpüşen şık giyimli bir çift bir anda durup ona bakmaya başladı. Astrid ise bu durumdan habersizdi, kararlı bir şekilde spor salonuna giden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

“Emily,” dedi Astrid, yüzü sanki tadı kötü bir şey yemiş gibiydi. “Bu nasıl bir isim böyle?”

“Berbat bir isim,” dedim, Astrid'in laf kalabalığı cevap vermemi gerektirecek noktayı çoktan geçmiş olsa da.

Jorge yanıma geldi. “Onu hâlâ durdurabiliriz,” diye fısıldadım.

“Sanki buna gerçekten inanıyormuşsun gibi söylüyorsun,” diye homurdandı ve gözlerini devirdi.

“Yapabiliriz,” diye ısrar ettim her ne kadar söylediğime olan inancım az olsa da. “İkimiz... Birlikte.”

Havayı elinin tersiyle itti. “Yapacağı en kötü şey ne olabilir ki? Onunla kavga edecek falan değil ya.”

Yüz ifadesinden, ikimizin de birinci sınıfta gittiğimiz bir protestoda Astrid’in kendisine sataşan kırmızı şapkalı birini itmesine kadar varan şaşı bakışları düşündüğümüzü anlayabiliyordum. Astrid *barışçıl* mesajını pek anlayamamıştı.

“Tamam, kızla kavga edecek muhtemelen,” diye kabul etti Jorge. “Ama—” *Siyah Giyen Adamlar’ın* hafıza silici aletlerinden birine sahipmiş gibi bir parmağını yüzümün önünde salladı. “Ben öyle bir şey demedim. Astrid... Astrid’lik yaptığında elimizde inkâr edeceğimiz makul bir koz olur.”

Bu noktada Jorge ve benim Astrid’in *Astrid’lik* yapması konusunda uzmanlaşmıştık. O anlardaki rollerimizi bir bilime dönüştürmüştük ve her birimiz çok felaket bir şey olmasını engellemek için mükemmel bir şekilde birlikte hareket ediyorduk. Jorge dikkat dağıtmak ve göz kamaştırmak için her zaman bir şaka ve büyüleyici bir gülümsemeyle hazır ve nazırdı.

Ben ise işleri yoluna koymak, büyük dağınıklıkları toparlamak ve boyumuzdan büyük işlere kalkışırsak Bay ve Bayan Keller’ı arayarak durumu bildirmek için devreye giriyordum. Bazen Astrid olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum: duygularımı özgürce ifade etmek, istediğimi söylemek, sonuçları hakkında endişelenmemek ve herkesin *benimle* ilgilenmesi gibi.

Ama tabii ki üçlümüzde buna yer yoktu. Bir Astrid demek, kontrollü kaos demekti. İki Astrid ise mahşer gibi olurdu.

O yüzden benden bekleneni yaptım. Rolümü biliyordum ve bundan memnundum. *Gerçekten.*

Girişte biletlerimizi vermekte olan Astrid'e yetişmek için son basamakları koşarak çıktık. Sandığımdan daha büyük bir uğraş veriyorduk, kendini beğenmiş ilgi manyağı bir kız, elindeki listede adlarımızı kontrol ediyor ve ince çizgili takım elbiseli başka bir adam biletlerimizi sahte olabilmış gibi inceliyordu. Burası sanki Jorge'nin beden eğitimi dersinden kalmasına ramak kaldığı ve dokuzuncu sınıftayken fiziksel uygunluk testinden sonra hademenin Joshua Sonora'nın neon turuncu renkli kusmuğunun üzerine o sihirli tahta parçalarını fırlattığı spor salonu değil de özel bir kulüpmüş gibiydi.

"Kendinize gelin," diye alay ediyordu Astrid keşke onun her zaman yaptığı gibi benim de söyleyecek cesaretim olsaydı dediğim cümleleri söyleyerek. Boncuklu el çantasını, onu incelemeye çalışan telaşlı ikinci sınıf öğrencisinden geri aldı. Kendime özgü özür dileyen gülümsememi takındım ve Astrid hardal rengi çift kapıdan geçerken tüm özgüvenim ve öfkemle peşinden yürümeye başladım.

Bixby Lisesi'nde geçirdiğim üç buçuk yıl boyunca resmen bir kere bile dansa gitmemiştim ve spor salonuna girdiğimizde bunun nedenini hatırladım. Öncelikle, bu insanların yarısını tanımıyordum ki sanırım bu *onlardan* çok *benimle* ilgili bir sorundu. Ama aynı zamanda bu insanlarla tanışmak da istemiyordum. Spor salonunun ortasında terli vücutlardan oluşan bir yığın vardı; yarısı ciddi bir özveriyle eski TikTok dans figürleri yapıyordu, diğer yarısı ise tüm taklitleri bir kenara bırakıp kendi uzuvlarını başkalarınınkine sürtüyordu. Hava nemliydi (ki aslında bu kelimeyi de pek sevmiyorum) ve Axe Vücut Spreyi, ter ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir demet çiçek karışımı gibi kokuyordu. Mavi ve beyaz ışıklar ve el işi kağıtlarından yapılmış bir Eyfel Kulesi hoş birer dokunuş olmuştu (Paris teması mı?

Gerçekten oldukça orijinal.) ama burada olan kaosu gizlemeye yetmiyordu.

“Biliyor musun, böyle anlarda Thanos’u anlıyorum,” dedi Jorge. “Bana kalırsa, *tüüüüüm* bu karmaşa yok olup gidebilir.” Kalabalığı eliyle savurur gibi yaptı. Astrid spor salonunda etrafına bakınırken bir kahkaha attı.

İlk teklifi ben sundum. “Eğer şu anki ortamımızın berbatlığı konusunda hemfikirsek gidebiliriz, yani. Sanırım Hole Mole hâlâ açık. Astrid, patatesli *tacoları* ne kadar sevdiğini biliyorum.”

“Hayır,” diye sözümü kesti Astrid, gözleriyle odayı incelemeye devam ediyordu. Beyaz-sarı saçları ve Güney Kaliforniya’da korumak için gerçekten çok çabalaması gereken soluk, süt gibi teni mavi ışıktaki adeta parlıyordu ve onu bir melek gibi gösteriyordu. Ya da davranışlarına bakılırsa, ölüm meleği denebilirdi. “Yapmam gereken bir şey var ve onu yapana kadar gitmiyorum.”

“Sadece daha sonra keşke diyeceğin bir seçim yapmanı istemiyorum,” dedim usulca, elimi uzatıp omzuna dokunarak.

“Hiç pişman olduğum şeyler yaptım mı?”

Ona öylece bakıyordum ve buz gibi tavrı sonunda kırılmıştı. “Tamam, evet, her zaman,” dedi kırmızı dudaklarıyla gülümseyerek. “Ama siz yine de beni seviyorsunuz.”

Abartılı bir nefes aldım. “Seviyoruz.”

“Kendi adına konuş!” diye bağırdı Jorge ve Astrid onu itekledi.

“Bana en fazla bir saat ver,” dedi Astrid ellerini birbirine kenetleyerek.

Sanki bize yalvarıyordu. “Kız arkadaşımı geri kazanmama yardım edin, belki yolumuza çıkarsa Emily’nin dikkatini dağıtabilirsiniz, sonra da patatesli *tacolar* benden.”

“Dikkat dağıtmakla tam olarak ne demek istiyorsun—” diye sordu Jorge.

“Kabul!” dedim sözünü keserek. Jorge bana gözlerini devirdi, ben de kendiminkileri devirdim. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorduk, o hâlde neden uzatıyorduk? En az direnç gösterilen yol her zaman daha iyi olan seçenektir.

Astrid küçük bir sevinç çığlığı attıktan sonra kollarını ikimizin de boynuna doladı ve yanaklarımızdan öptü.

“Tamam,” dedi Astrid ellerini birbirine vurarak. O kısık göz, kalkık kaş ifadesine geri döndü. “Birinci aşamayı halletmem gerekiyor. Yakında döneceğim.”

Spor salonunun sağ tarafına doğru yürüdü. Salonun içinde çılginca Alannah ve Emily’yi arıyordum. *Umarım birinci aşama birilerinin postişlerini sökmek değildir*, diye geçirdim içimden. Onun arkasındaydım, evet, ama bunun için kendimi hazırlamam gerekiyordu. Yine de onun iPhone’uyla DJ’lik yapan Bryan Bronson’a doğru gittiğini görünce rahat bir nefes aldım. Şimdilik güvendedik. Sanırım.

Jorge ve ben tribünlere doğru ilerledik. Uzun bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı ve bu geçici rahatlamanın tadını çıkarıyordu. Astrid’in ablasından ödünç aldığım şeftali rengi elbiseyi düzelttim. Elbise, kız öğrenci yurdunun etkinliklerinden birinden kalmıştı; karmaşık boncuklardan herhangi birine takılmaya dikkat ederek nazıkçe oturdum. Bu şimdiye kadar giydiğim en güzel (ve *kesinlikle en* pahalı) elbiseydi. Keşke bunu daha özel bir gün için giyiyor olsaydım.

Jorge yanımda iç geçirdi. “Zora, ona hayır diyebiliriz, biliyorsun.” Dönüp ona baktım, şakacı ifadesi ciddileşmişti. “Her zaman onun kurtarıcı yardımcıları olmak zorunda değiliz, her kötü kararından sonra onu korumak zorunda da.”

Omuz silktim. “Biz olmazsak kim yanında olacak?”

“Bilmiyorum. Belki Astrid bunu kendisi çözer?” dedi güle-
rek. Bu tavrından nefret ediyordum. Sanki bana gülüyormuş
gibi hissediyordum.

“Bize ihtiyacı var.”

“Evet, ama...” Elimi sıkmak için uzandı. “Olman gereken
kişi olmakta utanılacak bir şey yok.”

Ben de onun elini sıkıp gülümsemeye çalışıyordum ama bu-
nun yanlış olduğunu hissediyordum. Haklı olduğunu biliyor-
dum ama bunun bize ne faydası olacaktı? Eğer böyle düşünce-
lerin kök salmasına izin verirsem, bu sadece üçümüzün sahip
olduğu şeyi mahvederdi. Öfkeye ya da değişime gerek yoktu.

Bu konuşmayı yapamazdım. Ayağa kalktım. “Ben bir içecek
alacağım.”

Punch masasına doğru yürüdüm ama tabii ki punch yoktu.
Yıllar önce, Okul Aile Birliği Başkanı ve Bryan’ın annesi Bayan
Bronson, Long Beach’in gençlerini işlenmiş şekerin tehlikelerinin-
den kurtarmak hayatının amacıymış gibi, tipik içeceklere karşı
hararetle mücadele etmişti. Bunun yerine, Bixby Lisesi’nin her
onaylı etkinliğinde olduğu gibi Hindistan cevizi suyu (tadı tut-
kal çubuğunun üstünü yalamak gibiydi) ve LaCroix (tadı sanki
biri *gazoz* içmiş de sonra ağzıma geçirmiş gibiydi) şişeleri vardı.
Harika.

Jorge ile dertleşmek için başımı kaldırdım. Belki bu konuda
gülmek, onun sözlerinin ve benim bu sözleri kabul edemeyişimin
neden olduğu kırıklığı düzeltebilirdi. Ama onunla göz göze gel-
meye çalışırken başka bir şey dikkatimi dağıttı. Başka *biri*.

Spor salonunun köşesinde daha önce hiç görmediğim bir ço-
cuk duruyordu. Onu daha önce hiç görmediğimi biliyordum
çünkü görseydim kesin hatırlardım. Bu çocuk *unutulmayacak*
cinstendi.

Bronz tenli ve parlak siyah saçları arkaya doğru taranmıştı. Koyu renk gözleri odada yanıp sönen tüm ışıkları yakalıyor ve onları daha da parlak bir şekilde geri yansıtıyordu. Siyah kadife bir smokin, beyaz bir gömlek giymiş ve papyon takmıştı. Ama basit görünmüyordu. Özenle hazırlanmış görünüyordu.

Ve sanırım... Evet, öyleydi. Tam da bana bakıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu, bakışlarım yere yöneldi. Üzerimdeki leopar desenli suni kürk bolero aniden oldukça sıcak hatta fazla sıcak hissetmeme neden olmuştu. Tenimin her santimi yanıyormuş gibi hissediyordum.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm. O bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Anlamı: Vay canına, çok güzelsin. Anlamı: Bu odadaki herkes arasından sadece seni görüyorum. Sen özel birisin.

Ama *bu bakışın* bana yöneltildiğini hiç görmemiştim:

Genellikle o bakışlar kızlar ya da erkekler tarafından Astrid'e bir spot ışığı gibi yansırdı. Sonrasında benim *eküri* olarak rolüm Astrid'in o *bakıştan* daha büyük bir şeye geçmesine yardımcı olmaktı. Alannah ve onun için yaptığım da buydu.

Ancak bu sefer Astrid görünürde yoktu ve bu muhteşem çocuk bana sanki parlayan benmişim gibi bakıyordu.

Derin bir nefes aldım, endişelerimden sıyrıldım ve kendimi ona bakmaya zorladım.

Gülümsüyordu. Gülümsemesi tüm yüzünde bir havai fişek gibi patlıyordu. Gözlerinin köşelerinde çizgiler beliriyor, burnu kırışıyordu ve pırıl pırıl beyaz dişlerinin her birini görebiliyordum. Sağ elini kaldırdı ve belli belirsiz el salladı. O kadar mükemmel, nazik bir hareketti ki kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım ve gülümsedim.

Ama...

Güneşli gülümsemesi soldu. Kaşları çatıldı ve dudaklarını büzdü.

Ne olmasını bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

Birden siyah payetli ayakkabılarımla ilgilenmeye başladım. Boğazımın arkasındaki gıcık hissini bastırmaya çalışıyordum ve rimelim akmasın diye gözlerimi sıkıca kapattım. İşte böylece, bu an (bir kez olsun ilgi odağı olduğum bu mükemmel an) yok olmuştu.

İğrenç içecek masasını arkamda bırakıp Jorge'ye doğru ilerledim. Gözlerimi yerden ayırmıyordum çünkü o aptal, güzel çocuğun üzerimdeki etkisini görmesini istemiyordum. Astrid de aynı anda tribünde yeniden belirdi. Gözleri hâlâ kısıktı ama şimdi ifadesine neredeyse aşırı bir gülümseme eklenmişti.

Dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Başka birinin olayına kafa yorduğum için mutluydum.

“İyi misin?” diye sordu Jorge. Benimle konuştuğundan oldukça emindim ama neyse ki soruya Astrid cevap verdi.

“Muhteşem,” dedi ama ses tonu kulağa sadece biraz korkutucu geliyordu, bu yüzden bunu bir zafer olarak sayacaktım. “Şimdi bekleyeceğiz.”

Beklerken oda sıcaklığında Hindistan cevizi suyu içiyorduk ve sınıf arkadaşlarımızın danslarını *utanç vericiden eh işteye* doğru puanlıyorduk.

Beklemek aynı zamanda Astrid'in Alannah hakkında özlediği her şeyi listelemesini dinlemeyi de gerektiriyordu. Alannah

mesajlaşma uygulamasında *görüldü bilgisini* açık tutmasına rağmen *yine* de cevap vermiyordu. Böyle bir canavarı kim özleyebilirdi ki?

Beklemek, az önceki çocukla garip bir şekilde göz teması kurmayı kapsamıyordu. Neyse ki onu arayacak cesareti bulduğumda ortadan kaybolmuştu. Astrid ve Jorge'ye bana *o bakışı* attığı için gözle görülür bir şekilde pişman olduğu o korkunç, utanç verici andan bahsetmemiştim bile. Beni daha iyi hissettirmek ya da daha kötüsü benim için üzülmelerini sağlamak için bunu açıklamaya çalışmalarına ihtiyacım yoktu.

“Zora Giovanni Jones!” Astrid, sivri mor tırnaklarını koluma geçirerek bağırdı

Tam adım onun en sevdiği ünlem ifadesiydi, tıpkı *Allah kah- retsin!* gibi. Ya da *Bum şakalaka!* gibi. “Zora Giovanni Jones, edebiyat ödevimden B eksi aldım!” gibi. Ya da, “Zora Giovanni Jones, şu seksi pembe minibüse bak!”

Diğer sivri tırnağını takip ederek şu anda dikkatini çeken şeye baktım ve vay canına, gerçekten de dediği kadar dikkat çeken bir şeydi.

Yanımızdan geçen Lulu Richardson, bizim gibi son sınıf öğrencisiydi. Beline kadar uzanan koyu renk saçları, gülünç derecede abartılı dudakları ve zengin babaları tarafından finanse edilen sınırsız tasarım gardırobu sayesinde Instagram'da ünlüydü. Ekonomi dersinde gelecekteki meslekleri araştırırken kariyer olarak *influencer*lığı seçmişti ve Bay Gonzalez başka bir şey seçmesini söylediğinde etkileşim sayılarını ve sponsorluk gelirlerini göstererek onunla tartışmaya girmişti. Tam anlamıyla kötünün de kötüsüydü.

Şu anda benimkinin neredeyse aynısı olan bir kıyafet giyiyordu: leopar desenli bir kürk bolero (onunki muhtemelen gerçek

kürktü) ve boncuklu, pembemsi midi boy bir elbise. Yine de onun kıyafetleri benimkilerin bir tık üst versiyonu gibi görünüyordu. Yani, kesinlikle ödünç alınmış ya da salı günü yüzde on indirimle ikinci el mağazasından alınmış eşyalarla bir araya getirilmemiş olduğu belliydi. Saçlarımız aynı model topuz yapılmıştı ama benimki sert bir Eko jöle tabakasıyla tutturulmuş, onunki ise çok daha zahmetsiz görünüyordu.

“Hey, çoklu evrende bir yırtık mı var?” dedi Jorge gülerek.

Astrid başını sallıyordu ve kıkırdarak, “Bu durumda Lulu kesinlikle şeytani ikiz,” dedi.

Gülmeye çalıştım ama anlamsız gelmişti. Umursamamam gerektiğini fark ettim. Bir başkasıyla aynı kıyafetleri giymek hayatımı sona erdirecek, felaketle sonuçlanacak bir olay değildi. Ama sanki ne kadar öne çıkmaya çalışırsam çalışayım ya da ne kadar iyi göründüğümü düşünürsem düşüneyim, bende özel olan hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Boğazım düğümlendi ve kaşındığını hissediyordum.

Bu yüzden Alannah’ı, Lulu’nun solunda gördüğümde minnettardım. Alannah, Emily ile selfie çekiliyor ve ikisi de Astrid’in yüzünü kızartacak şekilde çene çalıyordu. Ama Astrid ne planlamış olursa olsun bu işi bitirmeye hazırdım. En azından bu korkunç gece sona erecek ve ben de eve gidip uyuyana kadar Netflix’te *Sister, Sister*’ın bölümlerini izleyebilecektim.

“Astrid, şuraya ba—”

“FARKINDAYIM!”

Tribünden zıplayıp katlanır masasındaki DJ kabininde duran Bryan’a göz kırpmaya başladı. Birdenbire, daha önce bilmediğim bir şarkı kulak zarımı patlatacak kadar yüksek bir sesle çalmaya başladı ve birkaç temponun ardından hangi şarkı olduğunu anlamıştım.

Jorge ve ben göz göze geldik ve ağızımızdan aynı kelimeler döküldü: “Olamaz.”

Ama biz Astrid’i yakalayamadan ya da onunla mantıklı bir şekilde konuşmadan yanımızdan geçip spor salonunun ortasına koşmuştu ve Ariana Grande’nin *Break Up with Your Girlfriend, I’m Bored* şarkısı eşliğinde prova edildiği çok belli olan figürlerle dans ediyordu.

“Bunun olmasına izin vereceğimizi söylemiştik,” dedi Jorge kıkırdamasını engellemek için ağzını kapatarak.

“Evet ama böyle olacağını bilmiyordum!” Kavga etmek mantıklı olabilirdi ama aşkını ilan etmek için koreografili bir dans yapmak mı? Beklediğim Alannah’ı geri getirme planı bu değildi.

Kalabalığın çoğu Astrid’e yer açmak için geri çekildi, belki de korkudan yapmışlardı ama kesinlikle geri çekilmek zorunda bırakılmışlardı. Zıplıyor, tekme atıyor, twerk yapıyor ve saçlarını savuruyordu. Kollarını yüzünün etrafında dairesel hareketlerle şaklatıp sallıyor ve şaşırtıcı derecede etkileyici şekilde tek ayak üzerinde dönüş yapıyordu. Misty Copeland ile Beyoncé’nin bir karışımı gibiydi ama onların çok *çok* beyaz hâli.

Kötü görünmüyordu. Elbisesinin esnek siyah kumaşı, vücudunun kıvrımlarına tam tamına sıkıca sarılmıştı. Hatta objektif bir şekilde iyi bir dansçı olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama Alannah’ya bir lazer gibi yönelttiği kararlı, şaşı bakışları, sadece filmlerde olan dans savaşlarından birine katılıyormuş gibi (onunkisi tek taraflı bir savaştı) görünmesine neden oluyordu. Ayrıca biraz da agresif görünüyordu.

Alannah’ın yanaklarının kızardığını buradan görebiliyordum. Emily ise kızgın görünüyordu, sanki ringe atlayıp kadını korumak için solucan gibi kıvrılmaya hazırdı. Kalabalıktaki

insanlar kıkırdıyor ve bu güzel faciayı kaydetmek için telefonlarını çıkarıyorlardı.

Astrid bacaklarını iki yana açmak üzere vücudunu alçalttı. O anda elbisesinin esnek olması ve altına kısa şort giymiş olması için dua ederken bir anda müzik kesildi.

“NE YAPIYORSUN BRYAN!” Astrid oturduğu yerden bağıyordu. Ama katlanır masada artık Bryan yoktu. Onun yerine tanımadığım, kahverengi saçları dağılmış ve ince bir kravat takan biri vardı. Mikrofonu alarak, “Bu şarkı özel birine gidiyor,” dedi ve telefonundan bir şeyler yapmaya başladı. Bana baktığına yemin edebilirdim ama bu hiç mantıklı değildi, değil mi? Şimdi de hoparlörlerden Carly Rae Jepsen’in *Call Me Maybe* şarkısı çalıyordu.

Astrid ayağa kalktı, neyse ki kısa şortunu giymişti. O daha dans pistinden inmeden, sanki bir müzik videosundaymışız gibi mükemmel aralıklarla duran ve senkronize hareketler yapan yirmi dansçı pisti ele geçirdi. Büyüleyici gözüküyorlardı.

Astrid bize doğru yaklaştığında, “Bu da planının bir parçası mı?” diye sordum ama yüzündeki kızgın ifadeden öyle olmadığı anlaşılıyordu.

“Tanrım, hayır.” Spor salonunun karşısındaki Alannah’ya bakmaya çalışıyordu ama dansçıların dönüşleri ve hareketleri arasında onu görmek imkânsızdı. Jorge kafasını ritme göre sallıyordu ve onu suçlayamazdım. Bu şarkı çok akılda kalıcıydı.

*Flash mob** döneminin bittiğini sanıyordum. Tıpkı *Mannequin Challenge*** gibi sosyal medyanın modası geçmiş kalıntıları... Bu şarkı kadar eski ve modası geçmişti. Ve yine de...

* Büyük bir grubun kamusal bir alanda aniden toplanıp bir performans sergilemesi ve ardından hızla dağılması olayı. -çn.

** İnsanların video boyunca cansız manken gibi hareketsiz durduğu sosyal medya akımı. -ed.n.

Şu anda burada, gerçekleşiyordu. Sanki bir yetişkinin lise yıllarına dair anılarını anlattığı, gençlerin otuzlu yaşlardaki kişiler tarafından canlandırıldığı ve mesajlarda hâlâ tuhaf kısaltmaların kullanıldığı filmlere veya TV dizilerini izliyorduk. Art arda iki dans eşlikli aşk ilanı. Bu nasıl gerçek olabilirdi?

Ve daha da tuhafı, benim bulunduğum yöne doğru dans ediyor gibi görünüyordlardı. Sanki birden fazla dansçıyla uzun süreli göz teması kuruyordum. Test etmek için sağa doğru hareket ettim ve yemin ederim ki bakışları benimle birlikte hareket ediyordu.

Ama hayır. Bu çok saçmaydı. Kimse *benim için* dans etmiyordu.

Bu büyük jestin gerçekten kimin için yapıldığını anlamak için etrafıma bakınıyordum ama kimse biliyormuş gibi görünmüyordu. Sadece video çeken telefonlar ve kocaman açılmış gözlerle mutlu yüzler kalabalığı vardı ve tabii ki Astrid'den yayınlan saf öfke de salonda bizimleydi. Bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

Şarkı, sondaki o gülünç ve dâhiyane repliği tekrarlıyor ve ses giderek alçalıyordu. Büyük pembe bir cep telefonu, ritimle mükemmel bir zamanlama içinde odaya girdi. *Şaka değil*. Herkes nefes nefese kalıp alkışlamaya başladı. Telefon, sanki dördüncü sınıf öğrencisinin kâğıt hamuruyla yoğun bir şekilde uğraşarak yaptığı sanat ve el işi projesi gibi görünüyordu. Telefon tam önüme gelene kadar hareket etmeye devam etti.

Etrafımda dönüp şanslı kişinin kim olduğuna bakındım. Ama etrafta kimse yoktu. Kaşlarını şaşkınlıkla çatmış olan Jorge ve Astrid dışında herkes geri çekilmişti.

Etrafıma baktığımda, bunu açıklayamıyordum bile: dansçılar açıkça beni işaret ediyordu, sanki *Seni Çok Özledim* cümlesindeki “sen” kelimesi beni anlatıyormuş gibi.

Telefonun neredeyse insan boyutlarında olduğunu fark ettim. Sanki içinde gerçek bir insan olabilirmiş gibiydi.

Lütfen oradan biri çıkmasın, lütfen oradan biri çıkmasın, diye dua eder gibi içimden sayıklıyordum.

Ama tabii ki öyle olmuştu.

Telefonun yan tarafı patlayarak açıldı, etrafıma metalik altın konfetiler yağıyordu ve seçemediğim biri dışarı fırladı. Tam ayağımın üzerine.

“Ah!”

“Bekle... Ne?”

Az önceki mükemmel kadife takım elbiseli ve ışıltılı gözlü muhteşem çocuk karşımda duruyordu. Aslında öyle olmadığını fark edene kadar bakıştığımı sandığım o muhteşem çocuk, kâğıttan bir telefonun içinden fırlamış ve muhtemelen ayak parmağımı kırmıştı.

Bir saat gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniye süren bir an boyunca birbirimize baktık ve aramızda bir umut ışığı belirdi. Her şeyi yanlış mı anlamıştım? Beni daha önce görüp hemen âşık olmuş ve bu abartılı büyük jesti organize etmek için mi çabalamıştı? Ama sonra mükemmel, dolgun dudaklarından tüm o aptalca umutlarımı yerle bir eden kelimeler döküldü. “Sen de kimsin?”

Tabii ki öyle değildi. Elbette bu benim için değildi.

Kaşlarımı çattım, az önce aklımdan geçen düşüncelerin hiçbirini anlamamış olması için dua ettim. “Ne oluyor lan?”

“Sen Lulu değilsin.”

Tabii ya. *Lulu*. Lulu erkeklerin uğruna *flash mob* düzenledikleri türden bir kızdı, ben ise değildim.

“Ne diyorsun be?”

“Lulu’ya ne oldu?”

“Sanırım şu anda benim sorum biraz daha önemli.”

“Bu... Bu şekilde olmaması gerekiyordu...” Koyu kahverengi gözleri benden uzağa bakıyor, odayı tarıyordu. Şüphesiz Lulu’yu arıyordu.

Homurdandım. “Evet, farkındayım.”

Bu onun dikkatini tekrar bana yöneltti. “Bak, üzgünüm, tamam mı?” dedi. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış saçlarını karıştırdı.

“Teşekkürler. Bu gerçekten önemli hissettirdi.” Zonklayan sağ ayağımı incelemek için eğildim. Sağ ayakkabımın önündeki pullar parçalanmış görünüyordu ve göğsümde yükselen öfkenin tüm üzüntüyü bastırdığını hissettim. *Bu pislik yüzünden...* Bunları daha yeni almıştım. Ayakkabımı çıkardım ve sağ ayak parmağım daha da kötü görünüyordu. Şimdiden şişmiş ve endişe verici bir kırmızı tona dönüşmüştü.

Ayağa fırladım, bu çocuğa haddini bildirmeye hazırdım, ama... Orada değildi. Spor salonunun ortasında tek başıma duruyordum.

Bunların hepsi gerçek miydi? Tribünde Astrid’i beklerken uyumuş olabilir miydim? Çünkü bu bir kâbustu.

“Ah!” Sağ taraftan boğuk bir çığlık duydum, ardından bir grup kızın kıkırdaması duyuldu. Dönüp baktığımda ışıltılı elbiseler içindeki bir grup kızın telefonlarına bakarak utanç verici ânımı tekrar tekrar izlediklerini gördüm. Bunlardan biri, saçını çok sıkı bir topuz yapmış olan sarışın bir kızdı, göz göze geldiğimizde tekrar ekrana bakmak için kafasını çevirdi. Hiç utanmaları yoktu. Muhtemelen şimdiden Instagram hikâyesine eklediğinde ne yazacağını düşünüyordu.

Birdenbire, birkaç dakika önce müziklerle dolu bu mekânın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Ayrıca spor salonundaki

herkesin bana baktığının da farkındaydım. Kiralık dansçılar neredeyse komik bir şekilde geri çekiliyorlardı. Derme çatma DJ kabinindeki çocuk gözlerini kısarak bana doğru bakıyordu, muhtemelen nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. En az birkaç yüz çift göz daha benim üzerimdeydi. Ağızları açık, telefonları dışarıda, en başından beri istemediğim bir çocuk tarafından reddedilişimi izliyorlardı.

Ağlamak istiyordum. Ve birini yumruklamak. Sonra da biraz daha ağlamak.

Hayatımda ilk kez spot ışıklarının altındaydım ama pek de iyi sonuçlanmamıştı.

Astrid ve Jorge'yi yanımda hissediyordum, destekleyici elleri belimde ve omuzlarımdaydı.

“Az önce ne oldu öyle?”

“Sana ne olduğunu söyleyeyim. O pislik, Alannah'ya aşkıma dans yoluyla anlatma girişimimi mahvetti.”

“Astrid, Zora az önce yanlışlıkla başka birinin evlenme teklifini aldı. Artık konumuz sen değilsin.”

“Evlenme teklifi mi? Lisedeyiz. Ağır ol bakalım. Gerçi Lulu'ya hak vermemek elde değil. Düğün saçmalığı beğeni topluyor ve tüm o prodüksiyon resmen *insta* için yapılmış—”

“Çocuklar?” Sözünü kestim, sesim normalden daha cızırtılı çıkmıştı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bizi izleyen bu insanlara daha fazla içerik vermeyecektim. “Bunu arabada konuşabilir miyiz?”

“Ah, evet.” Jorge başıyla hızlıca onayladı ve çıkışa doğru yürümeye başladı, gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu.

“Seni buradan çıkaracağız, bebeğim!” dedi Astrid, savaşa giden bir general gibi ilerlerken parmağını havada salladı. “Çekilin yolumuzdan!”

Peşlerinden gitmeye başladım ama ayak parmağım feryat ediyordu ve acı bacağımdan yukarı tırmanıyordu. Düşmemek için tüm gücümü harcıyordum.

“Ah? Biraz yardım eder misiniz?” Yüzüm buruşturarak arkalarından güçsüzce seslendim.

“Tabii ki, tabii ki. Çok özür dilerim,” dedi Jorge alnına bir şaplak atarak ve koşar adımlarla yanıma döndü. Yolda bir şeye tekme attı ve tekmelediği şey kayarak ayaklarımın dibine düştü. Elimi uzattığımda bunun telefonum olduğunu fark ettim, ekranı kırılmıştı ve çatlaklarla kırıklar örümcek ağı gibi görünüyordu.

Midem bulanıyordu. *Harika.*

“O pisliğin sigorta bilgilerini istiyorum!” Astrid kimseye belli etmeden plan yapıyordu. *Call Me Maybe* çocuk çoktan gitmişti. “Saldırının kayıtları elimizde! Avukatlarımdan haber alacaksınız!”

Kollarımdan birini boynuna doladı, Jorge de aynısını yaptı ve kırılan telefonumu cebine soktu. Üçümüz topallaya topallaya dışarı çıkarken Bryan katlanır masasına dönmüş, mırıltılı bir rap şarkısı çalıyordu.

Paparazzilerden kaçan bir ünlü gibi yüzümü agresif bir şekilde bir şemsiye ile gizleyerek bekleyen bir arabaya hızlıca girdiğimi hayal ettim. Ama Astrid paralel park edemediği için arabası birkaç sokak ötedeki mahallede duruyordu, park edebilmesi için dört araba büyüklüğünde bir yer bulması gerekiyordu. Jorge de fikrini değiştirip Alannah'yı bulmaya geri dönmeyeceğinden emin olmak için onunla birlikte gitmişti. Yani, olmayı tercih

ettiğim yerde (yani, kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde) olmak yerine, kaldırımda tek başıma oturuyordum, suç mahalinden sadece birkaç adım ötede, kaynamak üzere olan bir tencere gibi fokurdayan tüm o duygularla birlikte yalnızdım.

Utaniyordum. Neredeyse tüm okul tanımadığım bir çocuk tarafından aşağılandığımı görmüştü ve neredeyse yarısı bunu telefonlarıyla çekmişti.

Ayrıca kızgındım. Yumruğumu sıkıp gözlerimden ateş çıkarak kadar kızgındım. Çünkü bu çocuk kim oluyordu da beni bu duruma sokabiliyordu? Lulu ve ben birbirimize hiç benze miyorduk. Yani, ben açık tenliydim ama *o kadar* da açık tenli değildim. Bu pislik beni, sözde uğruna *flash mob* yapacak kadar ilgi duyduğu bir kızıdan ayırt edememiş miydi? Üstelik ayak kabılarımı mahvetmiş, telefonumun ekranını kırmış hatta ayak parmağımı da kırmıştı ve işleri yoluna koymak yerine çekip gitmişti. Beni, kahkahalarla tek başıma bırakmıştı. İnternete düşmem kaçınılmazdı.

Bir de o umut ışığı ânı var tabii. Bütün bunların benim için olduğunu düşündüğüm o an. Belki de birinin gözünde özel, seçilmiş biri olduğumu düşündüğüm an. İlk kez...

Çenem ağrıyordu ve dişlerimi sıktığımı fark ettim. Gözlerimin kenarları da yanıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve gözlerimden süzülen yaşları sildim. Kızgın olduğumda ağlamaktan nefret ediyordum. *Nefret ediyorum, nefret ediyorum*. Bu beni zayıf ve güçsüz hissettiriyordu. Bu da beni *Call Me Maybe* çocuğuna... Hayır, aşağılık *Call Me Maybe* çocuğuna karşı daha da sinirlendiriyordu. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki...

Hafif bir hırıltı artan öfkemi böldü. Hırıltının benden çıkmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

Kafamı çevirdiğimde kimse yoktu. Kafeteryanın arkasındaki yükleme alanının yakınındaydım ve burası oldukça izole bir yerdi, zaten bu yüzden Jorge ve Astrid'i beklemek için en başından burayı seçmiştim. Spor salonundaki olaya tanık olan biriyle karşılaşma riskini almak istememiştim.

Bu defa bir burun çekme sesi geldi. Ardından yüksek sesle, mendile sümkürme sesi duyuldu. Kesinlikle orada biri vardı. Ve ağlıyordu.

“Merhaba?”

Bir hışırtı duydum ve karanlıkta gözlerimi kısarak rampanın yanındaki saksının kenarına oturmuş, pembe çiçekli bir çalının arkasına yarı gizlenmiş birini gördüm. Kesinlikle bir erkekti, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Takım elbisesinin koluyla yüzünü sildi, görünüşe göre yakalandığı için kendini toparlamaya çalışıyordu.

“Özür dilerim, ben bir şey görmedim,” dedim kendini toparlamasına zaman tanımaya çalışarak. *Bir erkeğin ağlamasında yanlış bir şey yok, bilginiz olsun. Hatta, bir erkeğin normal insani duygularını göstermesi sevimli bile olabilir.* “Sadece arkadaşlarımı bekliyordum. Rahatsız etmek istememiştim.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabiliyordum. Sağa doğru kaydı, loş turuncu ışıklardan birine yaklaştığında daha fazla ayrıntıyı seçebiliyordum. Kadife bir smokin ve boynuna asılı, çözülmüş bir papyon. Sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi koyu renk saçları her yöne doğru dağılmıştı.

Ve... Ah. Onu tanıyordum. Yani, *aslında* onu tanıımıyordum. Ama beni tüm okulun önünde küçük düşüren bu kişiyle olan ilişkiyi başka nasıl tarif edebilirdim?

Aşağılık Call Me Maybe Çocuk.

Ama şey... Ağlıyordu, o yüzden belki de tekrardan onu *Call Me Maybe* çocuk olarak terfi ettirebilirdim. *Yine de o sevimli yorumumu geri alıyorum.* Gözyaşlarında sevimli hiçbir şey yoktu.

Işığa doğru eğildiğimde gözleri kocaman açıldı. “Sen.”

“Evet,” dedim ona en ters bakışımı atarak. “Ama daha önce de fark ettiğimiz gibi aradığın ‘sen’ değilim.”

“Dinle, bunun için gerçekten çok üzgünüm. Sadece... Şaşırdım.” Kızardı. Gerçekten kızarmıştı, hatta o kadar kızarmıştı ki bu kadar uzaktan bile net görebiliyordum. Aslında içimde bir şeylerin ona karşı yumuşadığını hissediyordum çünkü bu onu çok savunmasız ve tatlı gösteriyordu. Sanırım tüm bunlar onun için de utanç vericiydi... Ama hayır. *Hayır.* Kendimi tekrar ciddileşmeye zorladım. Bu adam benim sempatimi hak etmiyordu. Ayakkabılarımı mahvetmişti!

Dudaklarımı büzüp başımı yana eğdim. “*Şaşırdın mı?*”

“Evet, yani sen ve Lulu’nun tamamen aynı kıyafeti giyme olasılığı ne olabilir ki?” dedi ve nedense kalkıp bana doğru yürümeye başlamıştı. “Kendimi aptal gibi hissediyorum. Herkesin önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm.” Sesi titriyordu. Başını salladı ve kaldırımında yanıma oturdu. “Demek istediğim... Onca planlama, onca çalışma, bir hiç uğruna.”

“Hiç uğruna, ha?” Dişlerimi sıktım ve göğsümde öfkenin biriktiğini hissediyordum. Yani, aslında bana “hiç” demediğini biliyordum ama öyle hissettirmişti. Lulu ise, erkeklerin uğruna “onca iş” yapacağı *biriydi.*

Ses tonumu ciddi tutmaya dikkat ederek, “Tam olarak ne olmasını umuyordun?” diye sordum. “O basit, modası geçmiş karmaşayla ona kur yapacağını mı? *Flash mob* mu? Gerçekten mi? Bu konuda on yıl kadar geride kalmışsın.”

Göğsünü tutarak, “Bana gerçekten ne hissettiğini söyle,” dedi. Sanırım ağlarken yakalanmaktan duyduğu utancı örtbas etmek için şakacı olmaya çalışıyordu. Ama bu beni daha da sinirlendiriyordu.

“Tamam, söyleyeceğim. *Call Me Maybe* çok klişe bir şarkı seçimi. Hiçbir kız buna düşmez. Belki Lulu düşer çünkü o da klişe biri.”

Sessizce güldü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Saçları dağınık olmasına rağmen bu kadar güzel görünmesi sinir bozucuydu. “Kahretsin... Peki, ne yapmalıydım o zaman?”

Gözlerinin içine baktım. “Birinci adım: Doğru kızı seç.”

Beni işaret etti ve başını salladı, yüzünde o aşırı neşeli gülümsemelerinden biri belirdiğinde şaşırmıştım. Uzun kirpikleri az önceki gözyaşlarından dolayı hâlâ parlıyordu ama bu gülümseme yapmacık değildi. Bulutları yaran güneş ışığı gibiydi. Böyle bir gülümsemeye ilham olduğum için kendimi iyi hissediyordum. Ama aynı zamanda... Bu gece onu ilk kez gördüğümde olduğu gibi beni etkilemesinden nefret ediyordum.

“Peki ya sonra?” diye sordu.

“Hey, buraya senin kötü romantizm girişimlerini düzeltmeye gelmedim, dostum.” Ona en sert bakışımı attım ve sonra kollarımı kavuşturup Astrid ve Jorge’yi bulmak için sokağa baktım. Gelmeleri neden bu kadar uzun sürmüştü?

“Haklısın,” dedi. “Ama diğer kadınları gelecekteki korkunç *flash mob* saldırılarından korumaya yardım etmek istemiyor musun? Gerçekten, bir toplumsal hizmet yapmış olursun.”

Tüm sağduyuma rağmen ona döndüm. Hâlâ gülümsüyordu ve içimde öfke isteği uyandırıyordu. Ama aynı zamanda gülümsemesinde çok samimi, çok savunmasız bir şey de vardı; savaşta

uzatılmış bir zeytin dalı gibiydi. Onu görmezden gelip uzaklaşmamıştım. Ayrıca, bu ayakla muhtemelen çok uzağa gidemezdim.

“Tamam, eğer bir erkek benim için *flash mob* yapacaksa,” diye lafa girdim. “İyi bir müzik seçse iyi olur. Stevie Wonder, Marvin Gaye, klasik bir şeyler. Zamansız.”

“Evet, ama—”

“Tavsiyemi istiyor musun, istemiyor musun?”

Çabucak onaylarcasına başını salladı.

“Ama *flash mob* yanlış bir hamleydi, nokta. Bütün o dansçılar, o büyük sahne...” Başımı iki yana salladım. “Odaklanmamız gereken şeyden uzaklaştık. Lulu’ya olan hislerinden. Sadece ikinizin olduğu bir şey yapman gerekirdi. Büyük bir gösteriye gerek yok ki hem zaten tüm bunlar kimin için? Bence içten içe çoğu kız karşısındaki kişiyle bir bağ kurmak ister. Kendini özel hissetmek ister.”

Düşünceli bir şekilde tekrar başını aşağı yukarı salladı. Bazı insanların bir sonraki söyleyecekleri cümlelerini düşünürken sizi duymazdan gelen yapmacık tavrı onda yoktu. Gerçekten dinliyor gibi görünüyordu.

Bu, övgü gerektirecek bir şey değil, tabii. Zaten yapması gerekeni yapıyor. Ona bir iyilik yapıyorum burada.

Sonunda, “Haklısın. Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım,” dedi.

“Bir dahaki sefere mi? Lulu’dan vazgeçmeyecek misin?”

“Hayır, kesinlikle Lulu’dan vazgeçtim.” Yine gülümsedi ama o parlak neşeli gülüşü yoktu. Bu gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. “Daha sonra yanıma geldi ve bunun olmayacağını açıkça belirtti.”

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama ilgilendiğimi de göstermek istemiyordum. Neyse ki ben sormadan devam etti.

“Yine de muhtemelen en iyisi bu, çünkü birbirimizi gerçekten tanıımıyorduk. Bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama haklısın, her şey çok fazla.... Düşünülmüştü.”

“Yakın zamanda mı tanıştınız?” İlgisiz ve soğuk görünme niyetime rağmen soru ağzımdan çıkmıştı.

“Hayır, aslında onunla *yeni* tanıştım. Bu gece.”

Umursamadığım izlenimini kesin bir dille yıkarak, “Bekle... Yüz yüze ilk kez mi?” diye sordum. “Ama internetten konuşmuşsunuzdur?”

“Şey...” dedi ve yine kızarmıştı. Sadece beyazların bu kadar kızarabildiğini sanırdım. “Aslında hiç konuşmadık. Onu sadece Instagram’da takip ediyordum.”

Göz bebeklerim irileşmişti ve yanakları daha da kızarıyordu. Yemin ederim oturduğum yerden yanaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Yani, o da beni takip ediyor,” diye kendini açıklamaya çalıştı. “Ya da ediyordu. Artık takip ettiğinden şüpheliyim. Fotoğraflarına yaptığım yorumları her zaman beğenir ve yanıtlardı.”

Yan gözle bakabilmek için ondan uzaklaştım. “Gerçek yanıtlar mı, yoksa emojiiler mi?”

Yüzü şimdi tamamen kıpkırmızı olmuştu. Spor salonunda beni utandırdığında olması gerektiği gibi. Bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim.

“Emojiiler... Ama öpücüklü göz kırpan surat. Hatta bir keresinde şu iki pembe kalpten.” Ellerini savunmak için kaldırdı. “Sadece standart gülen surat değil.”

Kaçmaya çalışan kıkırdamaları engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve etrafıma bakmaya başladım.

“Ne?” diye sordu.

“Burada güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol ettim. Eğer gerçekten tuhaf bir sapık tarafından öldürüleceksem, en azından *Dateline* özel programı sırasında ekranda biraz görünme şansım olur.”

Geri çekildi, yüzü dehşete kapılmıştı. Ama kahkahalarımın yükselmesi için tek gereken buydu. Önce tereddüt etmişti ama sonunda rahatlamış bir şekilde kocaman ve yüksek sesle o da gülmeye başladı.

“Aman Tanrım. Çok haklısın ve sadece— Hayır ya.” Heyecanlanmıştı ve sonra homurdanmaya başladı, bu da beni daha da heyecanlandırmıştı. Kendine gülebilmesi hoşuma gitmişti. Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu hava atmadan kabul edebilmesi.

“Gerçekten ama, bunların hepsi oldukça şüpheli. Yetkililere haber vermem mi gerekir?” Yanaklarım acıyordu ve gözüm-den akan bir damla yaşı sildim. “Dostum... Lulu! Lulu nerede? Onun ininde esir tutulmadığına dair ne kanıtın var? Yaşadığına dair bir işaret için sosyal medya hesaplarını kontrol edeyim mi?”

Telefonumu elime aldım ve çatlak ekranı gördüm ve bu, bekleyen bir sonraki kıkırdamayı durdurdu. Onunla gülmek güzeldi, gerçekten güzeldi ama en başta neden burada onunla oturduğumu hatırladım.

“Biliyor musun, her şeyi yüksek sesle söylemek... Sanırım ne demek istediğini anladım,” dedi. Yakasını çekiştirdi ve yüzünü buruşturdu. Ve vay canına, o kadar sevimliydi ki bakışlarımı yere doğru çevirdim. “Bu arada ben Dean. Dean Bayani.”

“Bunu bir kenara yazacağım. Belki ileride bir suç *podcast*ine konuk olduğumda anlatırım,” dedim, sesim mesafeli ve soğuktu. Böyle devam etmeliydim. Bu sevimli çocuğun sadece yanımda durduğunu, şakalarımı güldüğünü ama *gerçekten* istediği kızla

aynı kıyafeti giymiş olduğumu unutmamam lazımdı. Ne kadar yanlış kişiye yapılmış olsa da başkası için planladığı romantik büyük jesti yarıda kesen kişi olduğumu unutmamam gerekiyordu.

İç çektim. “Ben Zora.”

Dean elimi sıkmak için uzandı ve ben de nedense elini tuttum. Avuç içi pürüzsüzdü ve tutuşu güçlüydü.

Dean alçak bir sesle, “Tanıştığımıza memnun oldum, Zora,” dedi ve omzu omzuma değecek kadar bana yaklaştı. Karnım garip bir şekilde ağrıyor ve tüm vücudum sanki güneşe çıkmışım gibi sıcaklıyordu.

Ne haltlar oluyor burada?

Jorge ve Astrid hemen buraya gelse iyi olur.

Elimi çekip paramparça olmuş telefonumu inceleyerek kendimi gerçekliğe bağlı tutmaya çalışıyordum. Aramızda garip bir sessizlik hâkimdi. Konuşma sırasının bende olduğunu biliyordum ama bir şey söylemeye de korkuyordum.

Bu yüzden, vücudumdaki her hücre onun dizinin benimkine ne kadar yakın olduğunun aşırı farkındayken, orada öylece oturup spor salonundan gelen boğuk sesleri dinliyorduk.

“Biliyor musun,” dedi sonunda. “Bu muhtemelen benim rahatsız bir sapık *olmadığımı* kanıtlamama yardımcı olmaya-caktır ama,” Dönüp ona baktım, yüzünde farklı bir gülümseme vardı. Neşeli gibi de değildi, sahte gibi de... “Aslında kızlarla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Onlar sadece... Bana bakıyorlar. Hep öyle oldu.”

O böyle görünürken bunun nasıl doğru olabileceğini anlayamıyordum ama bu düşünceyi kendime sakladım. Sadece başımı sallayarak devam etmesini bekledim. “Sanırım bu gece bunu bu yüzden yaptım. Bütün bu büyük şovu yani. O kadar da aptal değilim, abartılı olduğunu biliyorum. O aptal telefonu yapmak için

haftalarımı harcadım ve tüm birikimimi okulumun dans takımına ödeme yapmak için kullandım. Ama bilmiyorum. Lulu'nun dikkatini çekmek için abartmam gerektiğini düşünmüştüm. Beni bu şekilde düşünmesini sağlamak için. Konuştuğu diğer erkeklere kıyasla özel bir şey olmadığımı biliyorum. Onların seviyesine gelebilmek için bir *flash mob* yapmam gerektiğini. Belki de sorun Lulu değildi ama onun fikriydi. Çünkü dediğim gibi, birbirimizi gerçekten tanımıyorduk.” Yüksek sesle nefes veriyor ve yere bakıyordu. “Sanırım sonunda birinin beni görmesini istedim. Bu mantıklı geliyor mu?”

İçimdeki öfkenin eriyip gittiğini hissediyordum çünkü evet, çok mantıklıydı. Hiç göze çarpmamanın, göz ardı edilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Sadece onun gibi birinin aynı şekilde hissedeceğini düşünmemiştim.

Ama bunu ona söylemeli miydim? Gülüp, *Şaka yapıyorum*, mu diyecekti? Ya da daha kötüsü, burnunu kırıştırıp *kesinlikle* bana benzemediğini mi söyleyecekti?

Güvenli bir hamle yapmaya karar verdim. “Haklısın. Bu senin rahatsız bir sapık *olmadığını* kanıtlamana yardımcı olmadı.”

Yere baktı ve sahte bir kahkaha attı. Ben de her şeyi yanlış anladığımı fark etmişim.

“Yine de ne demek istediğini anlıyorum,” dediğimde bakışları benimkilerle buluştu. “En iyi arkadaşım Astrid’in oldukça güçlü bir kişiliği var. Göz önünde olmayı seviyor. Her zaman parıldıyor. Muhtemelen bu gece onu eski kız arkadaşını geri kazanmak için büyük bir jest yaparken görmüşsündür. Senden hemen önceki dans hani?”

“Ah, *öyle* miydi?”

“Evet.” Başımı aşağı yukarı salladım. “Keşke sıra dışı bir olay olduğunu söyleyebilseydim ama bu onun için oldukça normal bir

şey. Yani, sürekli Astrid'in peşinde koşuyorum. Bu yüzden ben de kendimi oldukça göz ardı edilmiş hissediyorum. Sanki onun tüm önemli anlarında yalnızca yardımcı bir karaktermişim gibi."

Omzunu benimkine sürttü. "Biri seni nasıl görmezden gelebilir anlamıyorum."

Sözcükleri kafamda evirip çeviriyordum, farklı bir anlam, kaçırduğım küçük bir şey arıyordum. Yüzümden anlamış olmalıydı çünkü hemen açıklamaya koyuldu. "Güzel olduğun için demek istedim."

"Lulu'ya benzediğim için mi?"

Pırıl pırıl parlayan koyu renk gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Hayır, kendin gibi görüldüğün için."

Bu sözleri tüm benliğimde hissetmiştim. Ellerim titriyor, tenim karıncalanıyor, kalbim ağzımda atıyordu. Konuşamıyordum. Bu sessizliğimi alınganlık olarak anlamış olmalıydı çünkü hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Garip olduysa özür dilerim. Tanrım, garip olmadan konuşma konusunda beceriksiz biriyim." Yanakları tekrar kızarmaya başladı. "Ve senle flörtleşmeye çalışmıyorum. Ama senle flört etmeyeceğimden değil. Ayrıca önemli olan tek şey dış görünüşün değil. Yeni tanıştığımızı biliyorum, *gerçekten* yeni tanıştık. Ama şimdiden komik ve hoşgörülü biri olduğunu söyleyebilirim."

"Sorun değil," diye sözünü kestim ve yüzümü kaplayan gülümsemeyi ellerimle kapattım.

"Tamam," dedi önce bir kez, sonra iki kez başını onaylarcasına salladı. "Tamam."

Yere baktım ama ondan yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordum, benimkiyle birebir örtüşüyordu. İkimiz de karanlıkta oturmuş gülümserken olanları anlamaya çalışıyordum. Benle flörtleşmiyor... Yani bu demek oluyor ki...

“Her neyse,” dedi düşüncelerimi bölerek. “Görünüşe göre arkadaşının bazen arka planda kalmaya ihtiyacı var. Seni alkışlarken senin parlamana ve merkezde olmana izin vermeli.”

Astrid’i savunmak, yıllar boyunca benim için yaptığı tüm güzel şeyleri sıralamak istiyordum ama bunun yerine sadece başımı evet anlamında salladım. “Belki de haklısın.”

“Ayrıca benim büyük jestim hakkında söylediklerin tamamen yanlış değildi. Ama aynı zamanda... Sanırım yine de risk aldığım için memnunum. Kendimi aptal yerine koymuş olsam da kendimi ortaya koydum ve görüldüm. Bilirsin, denedim. Denemiş olmak iyi hissettiriyor.”

Ona azıcık daha yaklaştım, sadece bir santim kadar ve omzum onunkine çarptı. “Kâğıt hamuruna bulanmış kişi mi konuşuyor?”

O da yaklaştı. “Bu mümkün.”

Derin bir nefes aldım. Başka bir şakayla devam edebilir, bu konuşmayı tekrar ısıtabilirdim. Ama bunu yapmak istemiyordum. “Yine de senin kadar cesur olduğumdan emin değilim,” diye itiraf ettim. Çünkü Carly Rae Jepsen’a yaptığı saygı duruşu ne kadar aptalca olsa da cesurcaydı. Kendimi hiçbir zaman bu kadar aşırı bir şekilde spot ışıklarının altına girmek isterken göremiyordum.

“Elbette, cesursun,” dediğinde sesi o kadar kendinden emin çıkmıştı ki benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüm. Ama ifadesi samimiydi. “Düşündüğünü söylemekten, sonuçları ne olursa olsun bir yabancıya karşı gerçek olmaktan korkmuyorsun. Bu bana oldukça cesurca geliyor. Bak, daha yeni tanıştığımızı biliyorum. Ve seni henüz tanımıyorum. Ama Zora... Gerçekten daha fazlasını bilmek istiyorum.”

Parmaklarının ucu benimkine değiyordu ve gözlerimiz buluştuğunda, sadece bir an için bile olsa beni gerçekten gördüğünü hissettim. Bu bir *flash mob*, Ariana Grande’ninki gibi

koreografili bir dans ya da filmlerde gördüğüm büyük jestlerden biri olmayabilirdi ama yine de oldukça büyük hissettirmişti.

Otoparkta lastikler gıcırdadığında kafamı kaldırıp Astrid'in arabasının kaldırırma yanaştığını gördüm. Kapılar *Both Sides Now* yerine en yeni Chloe x Halle şarkısıyla titreşiyordu.

Pencere açıldı ve Jorge dirseğini pencereye yasladı.

Astrid arkasından bana seslenerek, "Atla ezik," dedi. "*Taco* almaya gidiyoruz!"

Dean bana bakıyordu, kafası allak bullaktı.

"Bunlar bir sebepten dolayı benim arkadaşlarım," dedim başımı sallayarak. Ayağa kalkmaya çalışıyordum ama acıdan irkil-diğimi görünce Dean, kolunu belime atıp bana yardımcı oldu. Beni bırakır bırakmaz dokunuşunu özlemiştim.

Jorge kaşlarını oynattı ve Astrid başını geriye atıp, "Tamam! Sen onunla git, Zora!"

Bir an için gözlerimi kapatıp utanç dalgasının geçmesine izin verdim. "*Taco*, ha? Alannah'ya ne oldu?"

Astrid omuz silkti, şaşırtıcı derecede sakın görünüyordu. "Hâlâ yeni kız arkadaşıyla birlikte. Ama ben yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Böyle büyük olaylar sadece onları yapan kişi içindir zaten." Dean'ın arkamdan küçük bir kahkaha attığını duydum. "Ayrıca," diye ekledi. "Sizinle takılmayı tercih ederim."

"Tamam o zaman." deyip başımı onaylarcasına salladım. "*Taco*."

Arka koltuğa doğru topallayarak ilerledim. Kapıyı açarken Dean'e bakmak için arkamı döndüm.

"Geliyor musun?"

Neşeli gülümsemesi yüzünde belirdi ve doğrudan bana doğru bakıyordu. Eline uzandım ve yeni bir başlangıç için elini tuttum.

GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR

(Kapalı Alanda Sıkışmak)

ELIZABETH EULBERG

*İ*şin özüne indiğimde, Disney'i suçluyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse hangi küçük kız prenses olmayı hayal etmezdi ki? Etkilenmeye açık olduğum yaşlarımın büyük bir kısmı prensesler ve onların yakışıklı prenslerinin olduğu filmleri izlemekle geçmişti. Bu yüzden elbette peri masallarına, gerçek aşka ve sonsuz mutluluğa inanıyordum. (Lütfen geçmiş zaman ekine dikkat edin. *İnanıyordum*. Şimdi on yedi yaşındayım ama bu başka bir hikâye).

Yine de Cadılar Bayramı'ndan kalma Sindirella kostümümü giyip Prens William ve Kate Middleton'ın düğününü televizyondan izlediğimi hatırlıyordum. Genç bir hanımefendi gerçek prensiyle nikah masasına otururken burnumu ekrana dayayıp seyretmiştim.

Sadece altı yaşındaki bir çocuğun duyabileceği mutlak bir güvenle, “Anne, ben de bir gün prenses olacağım,” demiştim. Gördüğüm kadarıyla Kate, kahverengi saçlı ve ela gözlüydü. Benim de kahverengi saçlarım ve ela gözlerim vardı. Neredeyse aynı kişiydik. O bir prensle evlenebiliyorsa, ben neden evlenemeyecektim?

Annem gülererek, “O zaman İngiltere’de yaşamak zorunda kalacaksın,” demişti.

İkimiz de bu küçük esprinin benim tam anlamıyla Birleşik Krallık’la ilgili bir takıntıya sahip olmama neden olacağını bilmiyorduk. Eğer bir kitabın, filmin ya da dizinin adında “kraliyet”, “İngiliz” ya da “prens” kelimeleri geçiyorsa, onu yalayıp yutuyordum. Bir keresinde bütün bir ayımı çok kötü bir İngiliz aksanıyla konuşarak geçirmiştim ve bunun benim yavan, sıkıcı Orta Batılı aksanıma kıyasla büyüleyici olduğunu düşünmüştüm.

Çocukken çay partilerim, Londra’nın en iyi otellerinde verilen ikinci çaylarına benzerdi. Beyaz kâğıt tabaklar alır ve Claridge marka porselenlerin mavi ve beyaz çizgilerini taklit etmeye çalışırdım. Dürüst olmak gerekirse en önemli şey fıstık ezmesi ve jöleli sandviçti çünkü o zamanlar sınırlı mutfak becerilerim ancak bu kadarına yetiyordu.

Okuldan sonra neredeyse her gün *Mary Poppins*’i izlerdim ve onu ilk kez o zaman görmüştüm. Uzun boyunu, altından hatlarını fark ettiğim anda bunun aşk olduğunu anlamıştım. Benim için biraz yaşlı olsa da. Ayrıca Wisconsin’den binlerce kilometre uzakta yaşıyordu. Ah, evet bir de *yapı* olması sorunu vardı. *Tabii ki yakışıklı şeytan Ben’den bahsediyorum.*

Ve işte buradaydım, Big Ben saat kulesine bakıyordum. Tüm o göz alıcı ihtişamıyla karşımda duruyordu.

Başımı iki yana salladım, hâlâ şoku atlatamamıştım. Prairie Glen Lisesi'ndeki gösteri korosu *Londra*'da, bugüne kadarki en büyük festivalde yarışacaktı. Dünyadaki onca yer varken, burası!

Kraliyet düğününden beri Londra'yı ziyaret etmek hayalimdi. Şimdi ben, Morgan Barfield, Londra'daydım. *Londra*. Hâlâ tam olarak algılayamamıştım.

Westminster Köprüsü'nden geçmeden önce Ben'e içten bir selam verdim.

Ben'i kışkandırmak istemem ama en iyi arkadaşım la London Eye'da çok önemli bir randevum vardı. Thames Nehri üzerinde dört yüz metreden uzun duran dönme dolap benzeri bu büyük mekanizma için rezervasyon yapmıştık. Yarın akşamki performansımızı dört gözle bekliyor olsam da beni en çok heyecanlandıran şey bu değildi. En sevdiğim şehri, benim için en çok şey ifade eden kişiyle birlikte gözlem kapsüllerinden birinden görmek, işte bu beni heyecanlandırıyordu. Dani'nin hayatımda olmadığı tek bir an bile hatırlamıyordum. Sırlarımızı, aşklarımızı ve kalp kırıklıklarımızı paylaşarak büyümüştük. Şimdi *Londra'da* baş başa vakit geçirebiliyorduk.

Dani'ye doğru zıplaya zıplaya ilerliyordum. Londra'da gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı nadir bir nisan günü olmasına rağmen, imzası niteliğindeki parlak kırmızı yağmurluğuyla onu fark etmek çok kolaydı. Beni gördüğünde gözleri parladı. Aptal gibi el sallıyorum ve hatta etrafımızdaki turistleri umursamadan küçük hareketlerle dans bile ettim.

En iyi arkadaşım la Londra'daydım. London Eye, hayalimdeki şehrin üzerinde yavaşça dönerken önümüzdeki otuz dakikayı birlikte geçirecektik.

“Selam bebeğim,” diye bağırdım berbat Cockney aksanıyla. Aksanımın berbat olduğuna dair hep bir şüphem vardı ve iki

gün önce otele giriş yaptığımızda resepsiyonistin kızgın bakışları da bunu doğruluyordu.

“Selam canişko!” Dani, Thames Nehri’nin karşısındaki Big Ben ve Parlamento Binası ile fotoğrafımı çekerken şaşırtıcı derecede kusursuz bir sosyete aksanıyla cevap verdi. “Resmen parlıyorsun, Morgan! Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Londra’dayım!” dedim neşeyle haykırarak.

Dani gülererek başını geriye attı. “Evet, kesinlikle öylesin. Şimdi senin ve manitanın birkaç fotoğrafını daha çekelim.”

“Ah, demek istediğin—” Dönüp Ben’i işaret ediyorum. “*O mu?*”

“Tam olarak kaç tane selfie çektin?”

“Yeterince değil,” diye dürüstçe cevap verdim. Londra’dan sıkılabileceğimi hiç sanmıyordum.

Dani düzinelerce fotoğraf çekerken, “Göster kameralara marifetini!” diye seslendi. “*Manken gibisin.*”

Telefonuna doğru bir öpücük gönderdim, sonra etrafımda döndüm ve garip bir disko pozu verdim. Dani fotoğraflar arasında gezinmeye başlarken histerik bir şekilde güldü. “Harika. Bu senin tarzın. Yarın sırf sen *enerjik* olduğun için kazanacağız.”

“Londra’da kötü bir şey olamaz,” diye cevap verdim.

Dani başını evet anlamında salladı. “Sanırım Sekizinci Henry’nin eşleri seninle aynı fikirde olmazdı.”

“Haklısın.” Sanki İngiltere kraliçesiymiş gibi onu selamladım.

“Bu hâlini gerçekten çok sevdim. Sanırım buna alışabilirim.” Sonra Dani yarışma parçamızın başındaki pozu verdi; elleri yüzünü çerçeveliyordu, kalçası havaya kalkmıştı. “Hazır mısınız?”

“Bunu yapmaya hazır olduğumu biliyorsun! Sen ve ben, bebeğim!” Yarışma sırasında Dani gibi ön planda değil de piyano başında olduğumu gösteren bir caz eli hareketi yaptım.

Dani yüzünü buruşturdu.

“Hadi ama, *o kadar* da kötü değilim.” Oldukça kötüydüm. “*Hey, big spender!*” Bilerek detone şekilde şarkı söylüyordum ve daha etkili olması için sarhoş Rockette taklidi yapıyordum.

Dani bileziğiyle oynamaya başlayınca durdum. Yüzünü buruşturdu. Rahatsız görünüyordu. Normalde bu durumdan rahatsız olmazdı, o ve ben birden fazla kez toplum içinde kendimizi aptal durumuna düşürmüştük. Bunun tek bir anlamı vardı... Dani bana gergin, sert bir gülümsemeyle bakıyordu. Tıpkı kötü bir haber verirken yaptığı gibi.

“Selam.”

Hayır.

Arkamda onun sesini duyduğumda omuzlarım anında gerildi. *O* davet edilene kadar bu gezi bir rüyanın hayata geçirilmesi gibiydi.

Çoğumuz bu fırsatı yakalayabilmek için yıllarca gösteri korusuna girmek ya da benim gibi pit bandosunda müzisyen olmak zorunda kalmıştık. Onlarca saatlik pratik ve prova. Kostüm ve seyahat masraflarını karşılamak için bağış toplamıştık.

Tyler Chen’in tek yapması gereken erkek olmaktı. Sayımızı eşitlemek için seçilen herhangi biriydi.

Böylece en iyi arkadaşımın hayallerimin gezisi, son senemizde aşına olduğum, yancı rolünü oynadığım bir kâbusa dönüşmüştü.

Arkamı döndüğümde Dani’nin erkek arkadaşı yüzünde geniş bir gülümseme ve gamzeleriyle karşımda duruyordu.

Çaresiz gibi görünmek istemezdim ama en iyi arkadaşımın otuz dakika yalnız kalmayı istemek çok fazla olmamalıydı diye düşünüyordum.

Yine de o buradaydı.

Dani kolunu benimkine dolayarak kaçmamı engelledi. “Hey,” dedi küçük kardeşleriyle konuşurken kullandığı o yumuşak ses tonuyla. Ne diyebilirdim ki? Beni iyi tanıyordu. “Bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm.”

Hayır, eğlenceli olmayacaktı. Bir şeyin eğlenceli olacağını söylemek onu otomatik olarak eğlenceli yapmazdı. Özellikle de işin içinde *o* varsa.

“Hey, Morgan, bunu sana aldım.” Tyler bir KitKat uzattı. *Kahretsin.* Tyler bana çikolata vererek yaranmaya çalışıyordu.

Çikolatayı istemeye istemeye aldım. Tyler havaalanından gelirken otobüste birkaç arkadaşına İngiliz KitKat’larının Amerikan KitKat’larından daha üstün olduğunu söylediğimi duymuş olmalıydı. Çikolata daha yumuşaktı ve malzeme olarak zengindi, gofreti ise daha kalındı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım çikolatadan bir parça koparmadan önce.

“Çok tatlısın, Ty!” Dani onun dudaklarına bir öpücük kondururken ben gözlerimi kaçırdım.

“Seni de unutmadım prensesim,” diye ekledi Dani’nin topuzundan çıkan bir saç örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırırken. “Tatlım için tatlı vakti.” Tyler bir dizi Cadbury çikolatası çıkardığında Dani sevinçle alkışladı.

Hepsi o kadar gülünç derecede tatlıydı ki kusmak istiyordum.

Tyler, London Eye’a bakıyordu. “Bayağı büyük bir dönme dolap.”

“*Teknik olarak* konsollu bir gözlem çarkı, dünyadaki en yüksek yapılardan biri,” diye düzelttim onu.

“Harika.” Tyler yutkundu ve şakağında boncuk boncuk ter damlaları oluşmaya başladı. “Sanırım sıraya girmeliyiz.”

“Burada ona *kuyruk** deniyor. *Kuyruğa* giriyoruz.”

“Doğru, evet...” Diğer turistlere doğru yürürken boğazını temizledi.

“Ayrıca, rezervasyon yaptırman gerekiyor. Öyle kafana göre gidemezsin,” dedim en iyi arkadaşım ve benim için aldığım biletleri havaya kaldırırken. Arkadaşımla baş başa vakit geçirmek için. *Onsuz*.

“Şey, b-ben—” diye kekeledi Tyler. Dani’ye bakıyordu. “Ben—”

Dani yumuşak bir sesle, “Ben hallettim,” diye cevap verdi biraz da onu yanında sürüklediği için duyduğu suçluluk duygusuyla. Sonra eğildi ve çenesini omzuma koydu. “Sadece bana güven, tamam mı?”

Onu takip ettim ama kaşlarım çatılmıştı. *Tabii ki* Dani’ye güveniyordum. Ona söylediğim her utanç verici sırrı saklamıştı. Üstelik *çok fazla* sırrım vardı. Hatta geçen yıl beni koruduğu için ceza bile almıştı. Regliyken okulun ortasında kot pantolonum kan lekesi olmuştu. Çıldırılmışım ve Dani de dolabına koşup spor taytını ve benim için bir tampon almıştı. Dani tarih öğretmenine geç kalma nedenini söylemeyince öğretmeni ona ceza vermişti, ben ise öğretmenime “Size neden geç kaldığımı söyleyebilirim ama inanın bana, bunu duymak istemezsiniz,” demiştim ve öğretmenim erkek olduğu için cezadan yırtmışım.

Ama şu anda bu birlikte yapmamız gereken bir şeydi. Söz vermişti. Şimdi ise...

Eye’a binmek istemediğimi fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Çocukken hayalini kurduğum bu gezi Tyler Chen yüzünden mahvoluyordu. Son senem Tyler Chen yüzünden

* Burada İngiliz İngilizcesi’nde kullanılan “queue” ve Amerikan İngilizcesindeki “line” kelimeleri arasındaki farklılığa atıf yapılmıştır. -ed.n

acı dolu geçiyordu. Tyler Chen yüzünden en iyi arkadaşımı kaybediyordum.

Ondan asla kaçamazdım. Dani'nin daha önce erkek arkadaşı olmuştu ama Tyler farklıydı. Diğer erkek arkadaşlarının Dani'nin yanında 7/24 durmasına gerek kalmıyordu. Ona başka insanlarla, örneğin en iyi arkadaşıyla, vakit geçirmesi için zaman tanıyorlardı. Sahte jestleri ve davetsiz gelişleriyle çekilmez değillerdi.

KitKat'tı sevmiştim. Ama rüşvet olarak verilen bir çikolata bana son birkaç ayı unutturamazdı.

"Bunu seninle yapacağım için çok heyecanlıyım, Morgan." Tyler'in gülümsemesi o kadar zorakiydi ki yüzünün bu çabadan dolayı kasılmamasına şaşırıyordum. "Londra'da ayaklı bir Wikipedia gibisin. En çok neyi yapmayı dört gözle bekliyorsun?"

Senin gidişini, diye cevap vermek istiyordum ama onun yerine KitKat'ın kalanını ağızıma tıktım.

Tyler etraftayken bu hâlimden nefret ediyordum. Az önce dans edip gülüyordum ve sonra *BAM!* Tyler ortaya çıkmıştı ve iki buçuk saniye içinde Tinkerbelle'den Cruella'ya dönüşmüştüm.

"Eğer vaktimiz olursa üçümüz daha sonra ikindi çayı içeriz diye düşünmüştüm. Ben ısmarlıyorum?" Simsiyah gözleriyle bana bakıyordu.

"Çok tatlısın," diye mırıldandı Dani.

"Senin yanındayken imkânsız."

Öpüşmeye başladılar ve o anda bir şeyleri kırmak istedim.

Tyler kollarını Dani'ye doladı, sonra bana döndü. "Ee, ikindi çayı? Kulağa hoş geliyor mu? Morgan?"

Ah, Tanrım, ikindi çayı kulağa hoş geliyor muymuş? Bilmiyorum. Parmak sandviçler, çörekler ve hamur işleri kulağa kesinlikle lezzet-

li ve her öğünde yemek isteyeceğim bir şey gibi mi geliyor? Tabii ki! Ama Tyler Chen ile mi? Kesinlikle hayır!

Tyler boğazını temizlerken yüzü düştü. “Ya da isterseniz ben başka bir yere gidebilirim ve siz ikiniz...”

Bunun üzerine canlandım. Dani’yle birlikte baş başa ikindi çayı kulağa harika geliyordu, özellikle de Tyler London Eye planlarımızı bozduğundan beri.

Dani her zamanki iyimserliğiyle, “Hayır, üçümüz birlikte olursak çok daha güzel olur,” dedi. Ama rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanıyordu, bu da buna katılmadığımı bildiğini gösteriyordu.

Şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi ama herkesin iyi yanlarını görmeye çalışan biriyle en iyi arkadaş olduğunuzda, huysuz olmak işin en zor yanıydı. Ki ben sadece bir kişiye karşı böyleydim.

Ne yazık ki o kişi de onun erkek arkadaşıydı.

Keşke üçümüz birlikte rahat olabilseydik. Takılıp eğlenebilseydik. Ama parmaklarımı şıklatıp duygularımı kapatamıyordum.

“Morgan?” Dani bir şeyler söylüyordu ve ben de sırada ilerlerken cevap veriyordum. Bir gözlem bölmesine girmek üzereydik. Nispeten sessizdi, yalnızca bize ait bir bölmede bile olabilirdik, bu yüzden London Eye ilk açıldığında rezervasyon yaptırmıştım, ama şimdi bizi diğer insanlarla birlikte içeri sokmalarını umuyordum, böylece Tyler’ın tur rehberi gibi davranmak ve her şeyi anlatmak zorunda kalmayacaktım. Adam, Londra Kalesi’nin yanındaki ikonik köprünün Londra Köprüsü olduğunu sanıyormuş. Kule köprüsü o, *salak*.

“Hazır mısınız?” dedi görevli kapsüle binmemiz için yardımcı olurken. Eye o kadar yavaş dönüyordu ki insanların inip binmesi için durmuyordu.

Ben bindim, Tyler da beni takip etti. Arkamı döndüğümde Dani'nin biletçiye bir şeyler fısıldadığını ve onun da başını sallayarak cevap verdiğini gördüm. İkisi arasında hoşlanmadığım bir gülüşme oldu.

“Bir fotoğraf çekeyim!” Biz ilerlemeye devam ederken Dani platformda kalmaya devam ediyordu.

“Dani, binsen iyi olur,” dedim, kalbim daha hızlı çarpıyordu.

Biraz güldü. “Sakin ol, sorun yok.” Telefonunu uzattı.

“Birbirinize yaklaşın.”

Tyler kolunu bana dolayınca gerildim. “İngiliz çedarı’ deyin!”

“Dani!” Peronun sonuna doğru yaklaşırken bağırdım. Kapı birazdan kapanacaktı.

Dani kapsülden bir adım *uzaklaştı*. “İkinizi de çok seviyorum ama yan yana olmaya dayanamamanız kalbimi kırıyor. Bunu çözmek için otuz dakikanız var.”

“Ne?” Kapıya doğru ilerledim ama Dani hâlâ platformdayken kapı kapanmıştı.

Tyler ve beni buraya hapsedmişti.

“Dani!” diye seslenip elimi kapıya vurdum.

Bunu yaptığına inanamıyordum. Bir adım uzaklaşıp kapsülü inceledim. Oldukça büyüktü, genellikle burada yirmiden fazla kişi sığabiliyordu bu yüzden Tyler’a yakın durmam gerekmiyordu.

Tyler şu anda şok içinde kapıya bakıyordu. Biz yavaşça yukarı çıkarken Tyler, yerden tavana kadar olan geniş pencereden dışarı baktı.

“Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.” Tyler ellerini başının üzerine koyarak bir adım uzaklaştı. “Olamaz. Bu bir felaket.”

Aynı şeyi düşünmeme rağmen, “Ciddi misin? Benimle birlikte olma düşüncesi gerçekten bu kadar korkunç mu?” diye cevap verdim.

“Hayır, değil...” Tyler pencereden uzaklaştı ve ortadaki tahta banka oturdu. Nefes alıp verışı sıklaşmıştı.

“Ah, iyi olacak mısın?”

Bankta cenin pozisyonunda kıvrılırken cevap olarak inledi.

“Yani bunu hayır olarak mı kabul etmeliyim?”

Önümde olup bitenlerle ne kadar ilgilensem de Londra’nın etrafımı sarması ve Tyler Chen yüzünden dikkatimi verememem biraz can sıkıcıydı.

Her şeyi mahvediyordu.

“İyi olacağım,” diye cevap verdi gergin bir sesle.

“Sen öyle diyorsan.” Ona sırtımı döndüm ve gittikçe yükselişimizi izlemeye koyuldum. Trafalgar Meydanı’nı ve Ulusal Galeri’yi görebiliyordum. “Oldukça muhteşem bir manzara.”

Tyler inliyordu. “Yükseklik korkum var.”

“Ne?” Arkamı döndüm. “O zaman neden London Eye’a binmeyi kabul ettin?” *Özellikle de davet edilmemişken, diye eklemek istiyordum ama akrofobi yarasına tuz basmanın anlamı yoktu.*

“Dani için. Gerçekten sizinle gelmemi istedi.”

“Neden istediğini bilmiyorum—” diye söze başlamıştım ki o anda kafama dank etti. “Bize tuzak kurdu.”

Bizi buraya kapatmanın otomatik olarak Tyler’dan tamamen hoşlanmamı sağlayacağını düşünmesine inanamıyordum. Aslında bu, ondan daha çok nefret etmeme neden oluyordu. Teknik olarak şu anki durumumuz onun suçu olmasa da.

Yüzünü gömdüğü bankın altında konuşarak, “Onun için her şeyi yaparım,” dedi.

“Gerçekten mi? Seni bu hâlde görmesini mi isterdin?” Her ne kadar bu kapsülün her tarafına kusacağından biraz endişelensem de Tyler’ın yanında alaycı tavrıma engel olamıyordum.

Bunun üzerine Tyler kıvrılıp doğruldu ama gözleri hâlâ kapalıydı. “Burada olsaydı iyi olurdu.”

“Dani’yi kendimi bildim bileli tanıyorum, yüksekliğe karşı bir tür panzehiri olduğunu bilmiyordum,” diye cevap verdim onunla konuşurken kullandığım ukala ses tonuyla.

“Hayır, sadece... Boş ver.” Tyler’ın dizi dakikada bir milyon kez titriyordu.

“Anlat bana.” Neden bilmiyordum ama benim yanımdayken çok gergin oluyordu ama Dani onu sakinleştiriyor gibi görünüyordu.

Tyler derin bir nefes aldı. “Çünkü biz birlikteyken tek gördüğüm şey Dani.”

Bu çok, çok tatlı, *ah*. Gerçekten romantikti, Disney peri masalı romantizmi gibi.

Konuşmasına devam etti, “Onun için birkaç korkuyu yenmeye değer. Panik hâlindeyken bile yanımda olursa elini tutup kendimi güvende hissedebileceğimi biliyordum. Başıma olumsuz bir şey gelmesine izin vermezdi. Eğer manzara beni korkutuyorsa ona bakardım ve... Diğer her şey kaybolurdu. Kulağa klişe gelse de bu doğru.”

Boğazımda bir yumru oluştu. Onu gerçekten seviyordu.

“Ama aynı zamanda onun mutlu olmasını da istiyorum ve o mutlu değil, Morgan. Epey mutsuz.”

“Nè?” Bu benim için yeni bir şeydi. Evet, bizim iyi anlaşılan ve garip olmadan takılan harika bir üçlü olmamızı istediğini biliyordum ama arkamızdan iş çevirip *bizi London Eye’a kilitleyecek* kadar vahim olduğunu fark etmemiştim. “Dani’yi benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?”

“Öyle demiyorum. Hadi ama Morgan. Dani benden nefret ettiğini biliyor.”

“Etmiyorum—”

“Bana bakmıyorsun bile. Sadece...” Tyler yavaşça gözlerini açtı, bu noktada yaklaşık yirmi kat yukarıda olduğumuzu fark ettiği için elleriyle bankın kenarını tutuyordu ama bana odaklanmıştı. “Seni seviyor. Ben varken takılmak istememen onu üzüyor ve Dani’yle yalnız kalmaya ihtiyacın olmasına saygı duyuyorum, gerçekten.”

Elimde olmadan homurdandım. “Aynen buna rağmen London Eye’a bindin.”

“Baş başa takılmak istediğinizi bilmiyordum, gerçekten.”

Ona inanmadan edemiyordum. Dani’nin bizi tuzağa düşürmek için bir planı olduğu açıktı. “Gelmek istemedim çünkü benimle aynı odada olmaya katlanamıyorsun, bir bölmede birlikte olma fikrinden nefret edeceğini biliyordum. Sadece bilmek istiyorum, benden nefret etmen için ne yaptım? Lütfen, bilmem gerek ki özür dileyebileyim. Sen gerçekten harikasin, Morgan. Gerçekten öylesin. Komik ve zekisin ve ben sadece senin arkadaşın olmak istiyorum. O yüzden lütfen, her ne ise, bilmem gerek. Benden neden nefret ediyorsun?”

SEKİZ AY ÖNCE

İster inanın ister inanmayın, ben hâlâ ilk görüşte aşka inanıyorum.

Çünkü benim başıma geldi.

Şu yakışıklı saat kulesinden bahsetmiyorum.

Son sınıfın ilk gününde Dünya Tarihi dersine girmişti.

Kapının eşiğinde duruyordu, nereye gideceğinden emin değildi. Programından başını kaldırdı ve koyu kahverengi gözleri

benimkilerle buluştu. Bana tereddütle gülümsedi, işte o zaman o gamzelerini gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Daha önce de birileriyle çıkmıştım ama bu sadece bir iki sinema buluşmasından ibaretti. Çıktığım erkeklerin hiçbiri, daha tek bir kelime bile etmediğimiz hâlde bana onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

“Selam,” dedi yanıma otururken. Parmaklarını hâlâ hafif nemli olan siyah saçlarında gezdirdi. “Ben Tyler. Yeni geldim.” “Morgan,” diye cevap verdim, gözlerimin kocaman açıldığını hissedebiliyordum. Yanıma oturmayı seçtiği gerçeğini de gözümünden kaçırmamıştım. “Hoş geldin! Nerelisin?”

“Lake Forest, geçen hafta taşındık o yüzden burada kimseyi tanımıyorum.” Dudağını ısırды ve işte o anda olan olmuştu. Ona tutulmuştum.

“Artık beni tanıyorsun,” dedim göz kırparak. *Gerçekten göz kırpmıştım*, çok sevdiğim romantik komedilerdeki başrol oyuncularını umutsuzca taklit ederek.

Yanakları kızardı. “Gün şimdiden güzelleşmeye başladı.” Şaka yapmıyordum.

Bana programını uzattı. “Yeni en iyi arkadaşım olduğuna göre lütfen birlikte başka derslerimizin de olduğunu söyle.”

“Şunu bilmelisin, zaten bir en yakın arkadaşım var ama bir kişiye daha yer açabilirim... Tabii Chicago Bears hayranı değilsen.”

“Sanırım *Wisconsin’e Hoş Geldiniz* paketinde Bears taraftarlarına izin verilmediği yazıyordu.” Bana göz kırptı. “Sana futbolla pek ilgilenmediğimi, daha çok çizgi roman meraklısı olduğumu söylesem beni yargılar mısın?”

Durdum, bir an için bu yabancıya tamamen vurulmamışım gibi davrandım. “Buna izin vereceğim.”

“Oh!” Dramatik bir şekilde alnını sildi.

“Sana daha iyi haberlerim var. Bu sabah iki dersimiz daha var ve öğle yemeği yiyeceğiz.”

Tyler, “Evet!” diyerek küçük bir yumruk salladı. “Üzerimde yeni bir okula başlamanın yarattığı bir gerginlik vardı ama asıl gece boyunca beni uyutmayan şey, tepsimle ortada kalıp oturacak bir yer bulamama korkusuydu.”

“Peki, endişelenme. Ben ve en iyi arkadaşım Dani’yle birlikte oturabilirsin. Bu arada onu çok seveceksin, harika biri.”

“Yani eğer o da senin gibiyse...”

Kafamın içinde ciyak ciyak bağıırıyordum. Bunun başıma geldiğine inanamıyordum. O muhteşem, çekici çocuk benimle flört ediyordu.

Bay Knight sınıfa girdi. “Herkese günaydın.” Odayı taradı ve gözleri Tyler’a takıldı. “Bay Chen, Prairie Glen’e hoş geldiniz. Bu tarafa doğru gelin de programınızın üzerinden geçelim.”

Tyler sınıfın önüne doğru ilerlerken ben de çantamdan telefonumu çıkardım ve sıramın altından Dani’ye mesaj attım.

Yeni çocuk alarmı! Öğle yemeğinde bize katılacak!

Duraksadım, zilyon kere Dani’ye, o çocuğa âşık olduğumu söylesem mi diye düşündüm ama söylememeye karar verdim. Dani hâlâ yaz boyunca onu aldatan eski sevgilisinin kalp kırıklığını yaşıyordu.

Dani’den cevap gecikmedi.

DANI: !!! Gerçi erkekleri çoktan geride bıraktım.

Dani, “Pislik Olayı” dediğimiz olaydan sonra doğal olarak erkeklerden uzak durmaya karar vermiş ve rahibe manastırlarını araştırmaya başlamıştı. Aynı zamanda en sevdiğimiz romantik komedi filmlerini izlerken en iyi arkadaşınızın kalp kırıklığını atlatmasına yardım etmenin bir gereği olarak, kutu kutu Ben & Jerry’s Chubby Hubby dondurması yemiştik.

Onlar aşağılık türler, En azından bu seferki, kötü kokusunu ucuz parfümle bastırmaya çalışmamış.

Eski sevgilisini kastediyordum.,

DANI: İşte bu yüzden seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Dani’nin Tyler’la buluşması için saatleri sayıyordum, bizden yayılan kıvılcımları görüp göremeyeceğini merak ediyordum. Sabah dayanılmaz derecede uzun gelmişti. Tek tesellim Tyler’la ders aralarında yürümekti. Kızların (ve hatta birkaç erkeğin) onu nasıl süzdüğünü fark etmiştim.

Nihayet öğle yemeği vakti geldiğinde, “Sana Prairie Glen’de vereceğin en önemli kararlardan biri hakkında bilgi vereyim. Tabii ki öğle yemeği sırasından bahsediyorum,” dedim Tyler’a. Onu daha yakından tanımak için yirmi beş dakikam olacaktı. Şakalaşmamıza devam etmek için. Kafamda zaten yazmakta olduğum aşk hikâyesini devam ettirmek için.

“Yemek benim en sevdiğim *konudur*,” diye cevap verdi Tyler kaslı karnını sıvazlarken.

Sırada onun önüne geçmem için eliyle işaret etti. “Salatalar güzel ama sadece ranch sosuyla. Pizza güvenli bir seçim ama sosisli değil çünkü o et yığınının içinde ne tür et kullanıldığını bilmek bile istemiyorum. Tavuk nuggetlar da kayda değer ve garip bir şekilde sebzele şeyler da oldukça lezzetli. Ayrıca bir brownie asla kötü olamaz.” Tepsime bir tane koydum. Tyler da aynı şeyi yaptı.

“Daha yeni tanıştığımızı biliyorum, Morgan ama sen çok bilge bir kızsın.”

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpmaya başlamıştı, başım dönüyordu. Böyle bir şey başıma geldiği için nasıl bu kadar şanslı olabilmişim?

“Dur, teşekkür olarak bunu almama izin ver,” dedi Tyler öğle yemeğimin parasını öderken.

Aman Tanrım, bu bir randevu mu? diye düşündüm. Ian Douglas beni sinemadan sonra Pizza Hut’a götürdüğünde, kendi pizzamın parasını ödemek zorunda kalmıştım. O da bir randevu olarak sayılırdı. Kötü bir randevuydu ama olsun.

“Teşekkürler,” deyip en içten gülümsememi takındım ve hatta kirpiklerimi kırptırıyordum. Bütün o bayıltıcı filmleri izlerken bir iki şey öğrenmişim.

Shawna Banks zaten neşeli olan amigo kız adımlarıyla biraz daha zıplayarak yaklaşp, “Hey, Tyler!” dedi. Kelvin Olvio da her zamanki gibi hemen ardından bitiverdi. Normal bir insan gibi işaret etmek yerine, kalçasını diğer Shawna klonlarının onlara el salladığı köşedeki masaya doğru sallayarak, “Şurada oturuyoruz,” dedi.

Tyler’ı tepeden tırnağa süzdüğünü belli etmeden, “Evet, yanımıza gel,” diye cevap verdi Kelvin.

Onu suçlayamazdım.

Shawna ve Kelvin, Tyler'ın önünde durdular ve bir kez bile onun yanında olduğumu fark etmediler. Midemde bir düğüm oluşmuştu. Popüler grupla rekabet edemezdim.

“Çok havalısınız çocuklar,” diye cevap verdi Tyler. “Ama ben Morgan’la takılıyorum.”

İkisi de Tyler’a yabancı bir dil konuşuyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktılar.

Tyler uzaklaşmadan önce, “Sonra görüşürüz, tamam mı?” dedi. O kadar şaşırmıştım ki fark etmem birkaç saniyemi aldı. “Şimdi, nerede kalmıştık?”

“Ah evet...” *Gerçekten Shawna Banks yerine beni mi seçmişti?* “Diğer en iyi arkadaşım ile tanışma vaktin geldi.”

“Ah evet, rakibim.”

Karmakarışık yemek salonuna girdik ve Dani beni görünce neşelendi. Okuldan sonra eve yürüyüşümüzü Tyler hakkındaki her şeyi ve onun benim için nasıl mükemmel bir erkek olduğunu inceleyerek geçireceğimizi zaten biliyordum.

Dani’ye yaklaştıkça dikkati benden Tyler’a doğru kaydı. Tyler yaklaşıncaya gözleri büyüdü, saç örgülerini düzeltti.

“Tyler, bu Dani. Dani, Tyler.” diye tanıştırdım onları.

“Selam, Dani.” Tyler’ın sesi farklıydı. Ağzı hafifçe açık bir şekilde Dani’ye bakıyordu.

Midem bulanıyordu. Dani’ye bakarken diğer erkeklerin de böyle baktığını fark etmiştim. Koyu kahverengi teni, ışıltılı göz farıyla vurguladığı geniş kahverengi gözleri ve yıllarca aldığı dans eğitiminden gelen zarif duruşuyla çok güzeldi.

“Merhaba,” diye cevap verdi Dani. Transa geçmiş gibi başını salladı ve otomatik olarak defterinin ön yüzüne bir şeyler karalamaya başladı.

“Resim mi çiziyorsun?” diye sordu Tyler otururken.

“Dani okuldaki en yetenekli sanatçılardan biri *ve* şarkı söyleyip dans da edebiliyor...” Neden en iyi arkadaşımı aşkıma övüyordum ki?

“Birçok yeteneği olan bir kız,” diye cevap verdi Tyler, yanakları bu sabah konuştuğumuz zamankinden milyonlarca ton daha koyu kırmızıya dönüşürken.

Ben ise yavaş yavaş içten içe ölüyordum.

Dani, “Lütfen, Morgan inanılmaz bir kız,” dedi. “Sınıfımızın en iyi öğrencilerinden biri *ayrıca* bandoda, caz grubunda, moral grubunda*... Piyanoda ve klarnette her soloyu o çalıyor. O ikili ya da üçlü bir tehdit değil, o... Amansız bir tehlike.”

Belki de Dani, ben tek kelime etmeden Tyler hakkında ne hissettiğimi anlayabilmişti. Bu ilk kez olmazdı. Daha önce telefonuma bakarken kaşlarımı çatmamdan SAT** puanımın istediğim gibi olmadığını anlamıştı. Zaten solgun olan yanaklarımın beyazlaşmasından soğuk algınlığına yakalandığımı anlayabilirdi. Evime zencefilli içecek ve tavuklu şehriye çorbasıyla gelirdi. Dani benim hakkımda bir şeyler biliyordu. Dikkatleri kendi üzerinden çekip bana vermesi gerektiğini fark etmiş olmalıydı.

Bu yüzden benim en iyi arkadaşımdı.

“Morgan’la ilgili bir şey daha: Mükemmel bir arkadaş zevki var.” Dani çapkınca saç örgülerini omzunun arkasına attı. “Belli ki.”

“Bu konuda haklısın.” Tyler ikisinin arasını işaret etti. “Açıkça.”

Midemin bulandığını hissediyordum.

* Kalabalığı eğlendirmek ve coşku yaratmak amacıyla genellikle atletik etkinliklerde çalan enstrümantalistlerden oluşan bir topluluk. -ed.n.

** Amerika’da üniversiteye giriş sınavı. -ed.n.

Dani uzun kirpiklerinin arasından Tyler’a baktı. “Prairie Glen’i şu âna kadar nasıl buldun?”

“Şikâyet edemem.”

Tabii ki Tyler’ın şikâyeti yoktu. Öğrencilerin yarısı yeni çocuğa yaltaklanıyordu. Neden bir an için bile özel olduğumu düşünmüştüm ki?

Özellikle de Tyler ve benim aramdaki elektrik değiştiğinden beri. Göz göze geldiklerinde Tyler ve Dani arasında sanki gerçek bir elektrik yayılıyordu, bense... Davetsiz bir misafirmişim gibi hissediyordum. Dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırmak için ağzımı açtım ama Dani, Pislik Çuvalı Olayı’ndan bu yana ilk kez mutluydu. Âşık olmuş gibi görünüyordu.

Kendimi araya sokmak yerine, Cobb salatamı aldım ve Tyler ile Dani’nin çizgi romanlar hakkında konuşmalarını izledim. Dani, Tyler için birkaç karakter çizdi, Tyler da karalanmış kâğıt parçasını Kutsal Kâse’ymiş gibi eline aldı.

Ama belki de Tyler tam da böyle bir adamdı: çapkın. Önce ben, sonra Dani. Muhtemelen yarın Shawna klonlarıyla oturacaktı.

“Vay canına, gitme zamanımızın geldiğine inanamıyorum,” diye haykırdı Tyler telefonuna baktığında. “Ön büroya uğramam gerek ama sonra görüşürüz, tamam mı?” Sadece Dani’ye bakıyordu.

Dani saç örgülerinden birini parmaklarına dolayarak, “Bu çok hoşuma gider. Hem de çok,” dedi.

“Benim de.” Tyler çantasını karıştırdı ve gözlerini Dani’den ayırmadan arkasını dönüp uzaklaştı.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Dani. “Az önce ne oldu Morgan?” O da benim gibi şok olmuş görünüyordu. “Neden bana onun çok güzel ve tatlı olduğunu söylemedin ve...”

Mükemmel bir erkek olduğunu, neredeyse onun yerine cümleyi ben tamamlayacaktım.

“Ah, ben...”

Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Ama Tyler’ı Dani’nin etrafında gördükten sonra bunun bir önemi olmadığını biliyordum.

Bunun yerine, çenemi kapalı tuttum. İlk randevusuna hazırlanırken ona destek oldum, her ne kadar Tyler’ın tıpkı bana yaptığı gibi çabucak başka birine geçeceğinden emin olsam da. Ve sonra ikinci bir randevu oldu. Ve üçüncüsü. Birinci ay dönümü dönümü. İki... Onların aşk hikâyesini en ön sıradan izliyordum.

Canım yanıyordu. Benimle ilgilenmeyen birine karşı hisler beslemem saçmaydı ama Tyler’ın tipik bir çapkın olmaması işleri daha da zorlaştırıyordu. O tam anlamıyla rüya gibi bir sevgiliydi. Hep doğru şeyleri söyleyen, Dani’ye sırf canı istediği için çiçeklerle sürpriz yapan ve müzik grubu performanslarımızın hepsine gelip Dani’yi destekleyen biriydi.

Dani’ye yapılan her nazik jestte kendimi Tyler’a olan ilgim daha da artmış olarak buluyordum. Etraflarında olmak çok zorlaşmıştı. Sonunda hayallerimin erkeğiyle tanışmıştım ama o en yakın arkadaşşıma âşık olmuştu.

Ben de her şeyi kalbime gömmeye karar verdim. Ders programımı değiştirdim, böylece artık derslerimiz ve öğle yemeklerimiz birlikte olmayacaktı. Onlara yakın olmamaya çalışıyordum. Dani, Tyler hakkında konuştukça hissizleşiyordum. En yakın arkadaşşımdan adım adım uzaklaştım.

Eğer parmaklarımı şıklatattıktan sonra Tyler’a karşı bir şey hissetmeseydim, yapardım. Bu sevgiyi nefrete dönüştürmek için elimden geleni yapıyordum. Tyler benim düşmanım olmuştu. Ona kriptonitmiş gibi davranıyordum. Ne zaman ortaya çıksa

kaçıyordum. Ne zaman etrafımda olsa mutsuz oluyordum. Bana karşı herhangi bir çaba gösterdiğinde kaşlarımı çatıyor ya da gözlerimi deviriyordum ki bunu çok yapıyordu.

Yolculuğumuz için başka birine ihtiyaçları olduğu için gösteri korosuna katıldığını duyduğumda midem bulanmaya başlamıştı. Bir an için (küçük bir an için) gitmemeyi düşündüm. Ama Tyler Chen'in beni *Londra*'ya gitmekten alıkoymasına izin veremezdim.

Tyler yüzünden zaten çok şey kaybetmiştim.

En iyi arkadaşımı kaybediyordum.

Belki daha da kötüsü, eskiden olduğum kişiyi...

“Özür dilerim,” diye fısıldadım Tyler’a usulca ama beni duymuyordu.

“Anlamıyorum,” diye devam etti.

“İlk tanıştığımızda bana karşı çok iyiydin ve sonra sanki, bilmiyorum bana sanki köpek yavrusu katiliymişim gibi bakmaya başladın. Dani’nin hayatındaki en önemli iki insanın aynı odada olamaması onu kahrediyor. Aramızda kalıyor. Onu mutsuz etmenin bir parçası olmak istemiyorum, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü bazen bunu düzeltmenin, kendini kapana kısılmış hissetmemesini sağlamanın tek yolunun senin kazanmana izin vermek olduğunu düşünüyorum.”

“Kazanmama izin vermek mi?”

Gözleri ıslaktı. “Dani’nin tamamen senin olması ve benim ortadan kaybolmam için her şeyi bitirmem gibi.”

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Aylardır tek istediğim Tyler ve Dani'nin ayrılmasıydı. Dani'yi geri almak ve... Ve ne? Tyler'ı elde edebileceğimi sanmıyordum. Ya da onun benimle bir şey yapmak isteyeceğini.

Tyler hiçbir zaman benim olmamıştı.

Şu anda ne kadar yıkılmış olduğunu görmek, titremesi (muhtemelen teslimiyetine ek olarak yükseklikten dolayı) Dani'yi gerçekten ne kadar sevdiğini anlamamı sağlıyordu. Önceden de belliydi ama şimdi her şeyi mahveden canavarın *ben* olduğumu anlamıştım.

“Yapma.” Göz göze gelebilmek için diz çöktüm. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Hepsi benim suçum ve üzgünüm Tyler, inanılmaz derecede üzgünüm.” Bu sözleri söylerken omuzlarımda aylardır hissetmediğim bir hafiflik hissediyordum. O kadar uzun zamandır ulaşılamaz bir fikre tutunmuştum ki bunun kimseye, özellikle de bana bir faydası yoktu.

Tyler özrüm karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu.

“İşleri gerçekten berbat ettim,” diye inleyerek itiraf ettim. Tyler başını iki yana sallıyordu. “Anlamıyorum.”

Onun yanına oturdum. “Muhtemelen buna inanmayacaksın ama ilk tanıştığımızda sana âşık olmuştum.”

Tyler'ın daha önce şokta olduğunu düşündüysem de bu şimdiyle kıyaslanamazdı. Çenesi neredeyse yere düşecekti.

“Evet ve dürüst olmak gerekirse bir süre. Epey bir süre, uzun bir süre.”

“Sen... Ne?”

“Evet, ama sen gittin ve en iyi arkadaşıma âşık oldun.”

Tyler gözleri fal taşı gibi açılmadan önce, “Ah,” diye cevap verdi. “*Ah.*”

Utanmam gerekirdi ama onun yerine gülmeye başladım. “Yani, dürüst olmak gerekirse, ne düşünüyordum bilmiyorum. Sınıfa girdin ve ben, ‘*Aman Tanrım, taze kan,*’ dedim. Çok tatlısın ve sana vurulmuştum, sen gerçekten harika bir erkeksin Tyler. Ama şimdi düşünüyorum da korkunç bir çift olurduk. Mesela sen çizgi romanlar konusunda çok ineksin ve ne zaman bir manga hakkında konuşmaya başlasan gözlerim doluyor çünkü Dani de dâhil kimsenin neden bahsettiğine dair bir fikri yok.”

Tyler yumuşak bir sesle, “Evet, bazen kendimi kaptırabiliyorum,” diye cevap verdi.

Şiddetle başımı salladım. “Ama Dani kendi dünyanda yaşamının çok hoş olduğunu düşünüyor. *Gerçi—*” Kafamda bir anı canlanmıştı. “Asla sosyal ipuçlarını dikkate almıyorsun. Tiffany’nin evinde olduğumuz ve herkesin, ama *herkesin* kimya dersindeki o çılgın sınav hakkında konuştuğu zamanı hatırlıyor musun? Zavallı Sydney mükemmel not ortalamasını mahvettiği için neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu ve sen tost yapan garip bir mekanizma hakkında bir YouTube videosundan bahsetmeye başlamıştın.”

“Ah evet!” diye heyecanlandı Tyler. “Bir Rube Goldberg makinesi.”

“Evet, o her neyse,” deyip başımı öne eğdim. Neden bunu daha önce düşünmemiştim? Tyler’ın beni seçmemesine odaklanmak yerine, asla birlikte olamayacağımızı fark etmeliydim.

“Peki şu konu hakkında konuşalım—”

Tyler ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, anladım! Hoşlantı bitti. Bu mesaj açık ve net.”

İkimiz de gülmeden önce bir süre birbirimize baktık.

“Özür dilerim! Sadece...” Eye’ın tepesinde olduğumuzu fark edince durdum. Londra dört bir yanımızı sarmıştı. Pek çok ola-

sılık ve insanla dolu koca bir şehir... *İngiliz aksanlı sevimli öğrencilerden bahsetmiyorum bile.* “Sanırım bu benim senden beni affetmeni istemek için uzun soluklu bir yol.”

Tyler’ın yüzü aydınlandı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Tek istediğim aramızın iyi olmasıydı, her ne kadar benim şüpheli sosyal becerilerim hakkında bazı fikirlerin olduğu açık olsa da.”

“Özür dilerim!”

İnledi. “Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Bir pislik olduğum mu?” Çünkü öyleydim, özellikle de Tyler’a karşı.

Çekici ve harika olmaktan başka yanlış bir şey yapmamıştı.

Bu ne cüret!

“Hayır, Dani bizi bu bölmeye birlikte kapatmakta haklıydı.”

“Ah dostum, bunu sürekli dinleyeceğiz.” Dani’yi tüm kalbimle seviyor olsam da haklı olduğu zaman bunu yüzüme vurmayı seviyordu.

“Şaka yapmıyorum,” diye üsteledi Tyler.

Tyler ve ben birbirimize baktık ve ikimiz de, “Şimdi bir *de sen söyle*,” dedik. Dani’nin demeyi çok sevdiği bir cümleydi.

“Bu durumda, onun haklı olmasından daha mutlu olamazdım,” diye itiraf etti Tyler. “Ayrıca, Londra’yı ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden işimiz bittiğinde Dani’yle ikindi çayı içmelisiniz.”

“Teşekkürler ama siz ikiniz gitmelisiniz. Ben etrafta dolaşmaktan mutluyum ve...” Dani’nin bilmediği bir şeyi Tyler’a söylemek üzere olduğuma inanamıyordum. “Tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğunu görmem gerekiyor çünkü burada üniversiteye başlayabilirim.”

“Ne?” Tyler’ın nefesi kesildi. “Dani bana söylemedi.”

“Sadece ailem biliyor,” diye itiraf ettim. “Yurt dışına başvurduğumu kimseye söylemek istemedim çünkü kabul edilmeseydim çok utanırdım.”

“Nereye gidiyorsun? Oxford’a mı?” diye sordu Tyler. “Ah, diğer büyük olan neydi?”

“Cambridge. Ama ikisi de değil. University College London’a kabul edildim. Yarın bir tura çıkacağım ve internetten gördüğüm kadar sevip sevmediğimi bizzat göreceğim.”

“Off, vay be. Bu gerçekten harika, tebrikler!” dedi ve benim için gerçekten mutlu olduğunu anlayabiliyordum. “Kendinle gerçekten gurur duymalısın. Hayalini yaşıyorsun.”

“Teşekkürler.” Londra’da yaşama hayalimi gerçeğe dönüştürdüğüm için oldukça mutluydum.

Şimdi sanırım prensimi bulmam gerekiyordu.

Ve artık bir şeye ya da birine tutunmadığıma göre, sonunda onu bulabilirdim.

Tyler’ın odağı uzaklara kaydı. “Aman Tanrım, ne kadar yüksekteyiz?” Gözleri panikle kaplıydı.

Thames Nehri’ne bakan pencereye doğru yürüdüm. Hava açıktı ve gözlerimi kısarak baktığımda uzaktaki Windsor Kalesi’ni zar zor seçebiliyordum. “Manzara çok güzel.” Ama sonra ikimizden birinin yükseklik korkusu olduğunu hatırladım. “Sen iyi misin?”

Tyler başını onaylarcasına salladı. “Eee, evet... Dışarı bakmak istiyorum, ama ah... Aynı zamanda çok korkuyorum.”

Yılanlara karşı olan hislerimi düşündüm. Televizyon izlerken bir tanesi ekranda belirdiğinde nasıl irkildiğimi. Ama burası *Londra’ydı*. Isırmazdı.

“Sana ne gördüğümü anlatsam ve sonra bakmak isteyip istemediğine karar versen nasıl olur?”

Tyler çekingen bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

“Tamam, burası Londra. Çok yardımcı oldu, değil mi? Hemen altımızda Big Ben ve Parlamento binası var, Westminster

Abbey var ama dışarı bakarsan Pall Alışveriş Merkezini görebilirsin, Buckingham Sarayı'na giden yol, sonra Hyde Park ve sonra göz alabildiğine uzanan tüm bu muhteşem binalar ve parklar. Hatta uzaktan Wembley Stadyumu'nu bile görebiliyorsun. Oldukça güzel ve bu sadece bir kısmı. Buralar en aşina olduğumuz yerler. Bir göz atmak ister misin?"

Tyler yine başını onaylarcasına salladı ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmadı. Yanına gidip elimi uzattım. "Yanıdayım. Kötü bir şey olmayacak," dedim elini sıkarken. "Huh."

Elinin benim elimde olduğunu görmek için aşağı baktım.

"Ne oldu?"

"Ah, sadece..." Birbirine dolanmış ellerimizi işaret ettim. "Sıfır kıvılcım."

"Aman Tanrım, anlıyorum, Morgan. Şu anda benden fiziksel olarak iğreniyorsun."

"Yani, *sanırım* senin yanında olmaya katlanabilirim. Arkadaş olarak. Hey baksana dostum, ne düşünüyorsun?" Çenemle pencereyi işaret edtim.

Tyler cama doğru küçük bir adım attı. "Aman Tanrım!"

"Sen iyi misin?"

"Evet, bu gerçekten harika... Ve çok korkutucu."

"O zaman, izin ver de muhteşem zekamla dikkatini dağıtayım."

"Kırılgan egomu hırpalamadan bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

Bir süreliğine düşünüyormuş gibi yaptım. "Sanırım deneyebilirim."

Bölmede geçirdiğimiz süre zarfında Tyler'ın elini tuttum ve Londra'nın en sevdiğim yerlerini gösterdim. Özel olan biriyle özel bir şey paylaşmak. Bir arkadaş olarak. Tek istediğim buydu. Onu kendimden uzaklaştırdığım için kendimi azarlamaya devam etsem de geçmiş bir kenara bırakıp geleceğe odaklanmalıyım.

İtiraf etmeliyim ki gelecek oldukça iyi görünüyordu.

Çıkmaya hazırlanırken Tyler’a kocaman sarıldım. “Dani’ye harika bir erkek arkadaş olduğun ve beni affettiğin için teşekkürler.”

“İltifatın için teşekkür ederim. Harika bir erkek arkadaş olduğumu söylediğin için senden alıntı yapabilir miyim? Belki bir tişört ya da kupa üzerine yazdırabilirim: ‘Dünyanın En İyi Erkek Arkadaşı.’”

“Vay canına, ben *dünyanın en iyisi* falan demedim,” diye cevap verdim abartılı bir göz devirmeyle. “Bir Amerikalı için... *İşinin ehli* diyebiliriz.”

“Tamam bu da olur!”

İndiğimizde Dani gergin bir şekilde tırnaklarını kemi-riyordu. İkimiz de hayatta olduğumuz ve birbirimize *Açlık Oyunları*’ndaki gibi davranmadığımız için bir an rahatladık.

“Siz iyi misiniz?” Dani’nin gözleri Tyler ve benim aramda gidip geliyordu.

“Hey!” Tyler ona seslendi. “Harikayız. Manzara çok güzeldi, değil mi?”

“Evvvet!” diye cevap verdim Cockney aksanıyla. “Korkunu yendiğin için sen bir efsanesin, dostum.”

Tamam, Tyler’a biraz İngiliz argosu da öğretmiş olabilirdim.

Dani bize şüpheyle bakıyordu. “İkinizin arasında neler oluyor?”

Tyler kolunu bana doladı ve ben de ona başımı salladım. “Haklıydın!” dedik hep bir ağızdan. “Haklıydın, haklıydın!”

“Bekle, ne?” Dani’nin ağzı açık kalmıştı. “Yani bu... İşe yaradı mı?”

Tyler’ın sırtını sıvazladım. “Ben bir fincan çay ve çörek bulurken sen de onun böbürlenmesiyle uğraş. Bayss!” Tyler’ın önünde eğildim ve o da aynısını yaptı, olan biten her şeyi anlatması için onu yalnız bıraktım.

“Bekle!” Dani arkamdan seslendi. “Yaptığım şey konusunda gerçekten kızgın değil misin? Benden nefret etmiyor musun?”

“Elbette, senden nefret etmiyorum.”

Rahatlamış görünüyordu. “Çok üzgünüm ama itiraf etmem gerek eğer rol yapmıyorsanız iyi geçindiğinizi görmek beni mutlu ediyor.”

Ona sarıldım. “Rol yapmıyorum, yüzde yüz gerçek. Tyler sana her şeyi anlatabilir.”

“Tamam, ama bu akşam balık ve patates kızartması yerken senin versiyonunu dinlemek istiyorum. Sadece ikimiz.”

“Kulağa harika geliyor,” diye cevap verdim, sonra da gitmek için arkamı döndüm.

Görmem gereken bir şey vardı.

Westminster Köprüsü’ne doğru yürüdüm, Big Ben denen iri cüsseye hayranlıkla bakmak için biraz daha zaman harcadım.

“Dikkat et!” diye bağırdı bir kadın sesi ve ne olduğunu anlamadan yere yığıldım. Acı bacağımdan yayılmaya başladı. Kafamı kaldırdığımda bir bisikletlinin hızla uzaklaştığını gördüm. Bisiklete binmek yasaktır tabelasının yanından geçerken el salladı. “Üzgünüm!”

Harika. Belki de *bu*, Londra’da tek başıma olmanın kafamdaki fanteziye uymayacağının bir işaretiydi.

“İyi misin?” Bir el kalkmama yardım etmek için uzandı.

Başımı evet anlamında salladım, egom bedenimden daha fazla yara bere içindeydi. Bir el tarafından ayağa kaldırılmadan önce kot pantolonumdaki kiri temizledim.

Sonra başımı kaldırdığımda karşımda çok sevimli bir çocuğun durduğunu gördüm. Uzun boyluydu, kıvrıkcık saçları turuncu renkteydi ve dağınık bir şekilde farklı yönlere doğru uzanıyordu. Ve...

Hayır, *hayır*. Hayır, hayır. Böyle bir şeyin başıma gelmesi mümkün değildi. Düşerken kafamı gerçekten çok sert vurmuş olmalıydım çünkü bu gerçek olamazdı. O gerçek olamazdı.

Sonra yüksek bir çınlama sesi duyduğumda düşerken beyin sarsıntısı geçirdiğimi doğruladım.

“Bunu duyuyor musun?” dedim kafamda herhangi bir yumru olup olmadığını kontrol ederken. Etrafına bakındı. “Çanları mı kastediyorsun?”

“Yani kafamın içinde değil mi?”

“Hayır.” Çocuk elini dağınık saçlarına sürterek kendisini daha da sevimli hâle getirdi. “Şu Big Ben’den geliyor.”

Aman Tanrım, Big Ben *ötüyor*. *University College London* ti-şörtü giymiş bu İngiliz çocuğu karşımda gördüğümde kalbim hızlı çan seslerine eşlik ediyordu.

“*Sen* gerçek misin?” sorusu kaçtı ağızımdan. Çünkü bunun olma olasılığı neydi ki?

Lütfen gerçek ol, lütfen gerçek ol. Bir çan sesi duymayı bekledim.

Tüm yüzü aydınlandı. “Ben gerçeğim. Anladığım kadarıyla Amerikalısın?” Aksanının, Londra’da duyduklarımdan biraz farklı olduğunu fark ettim.

“Evet. Liverpool’dan mısın?”

“Evet, Liverpool aksanını iyi biliyorsun.” Bana göz kırptı ve sanırım hemen burada bir su birikintisi içinde eriyip gideceğimi düşündüm.

“Yani Beatles,” diye cevap verdim sanki bu bir çeşit cevapmış gibi.

“Efsane onlar.” Gülümsedi ve yanaklarında Tyler’inkileri utandıracak kadar sevimli gamzeleri olduğunu fark ettim.

Hangi Tyler?

“UCL’ye mi gidiyorsun?” Kendimi nefesimi tutarken buldum. Harika olmaz mıydı? Benimle aynı üniversiteye gidiyor olabilecek biriyle (ki bu *gerçekten* çok tatlı bir İngiliz çocuktu) tanışmak.

“Evet, daha yeni geldim.”

Ah, tatlı Prens George, ne zaman bu kadar şanslı oldum?

“Bu harika! Ben de oraya gidiyor olabilirim!” Biraz fazla yüksek sesle haykırmıştım. Amerikanların gürültücülük konusunda üne sahip olması normaldi.

“Olabilir mi?” Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

“Evet, kabul edildim ve yarın tura çıkıyorum ve muhtemelen gideceğim, sadece... Henüz... onaylamadım.”

“Bu nasıl olur?” diye yanıtladı başını iki yana sallayarak. “Bir fincan çay ister misin, sana burada üniversiteye gitmen için tüm nedenleri sıralayabilirim?”

Sevimli İngiliz bir çocukla bir fincan çay içmek ister miyim? Kim beni onunla aynı okula gitmeye ikna etmek ister?

Bu tam bir romantik komedi efsanesi gibiydi.

“Muhteşem olur,” diye cevap verdim yanaklarımdan vücuduma doğru sıcaklık yayılırken. Westminster Köprüsü’ne ve çan seslerine doğru yürüdük, yan yana adım atıyorduk. Aramızda bir vızıltı olduğunu hissedebiliyordum. “Bu arada ben Morgan.”

“Ben,” diye cevap verdi.

Görünüşe göre Disney haklıydı: Bazen rüyalar gerçek olabilirdi.

ÖZGÜRLÜK

(Beni Baştan Yarat)

ANNA-MARIE MCLEMORE

TİK TAK:

isim – Bir akrobatik uçucunun, sağ ayağını sol ayağıyla değiştirdiği, düşme ihtimalini aklının ucundan bile geçirmedeği bir akrobasi hareketi.

isim – Havada yapılan hızlı bir dönüş. O kadar hızlıdır ki izleyenler gerçekten bunun yapılıp yapılmadığını merak eder.

*W*ren Miller son dakika ayrılmasaydı, büyük ihtimalle bu yıl takıma giremezdim. Kulüp takımında yer açılınca okul takımımız Wren'i ve bir uçucusunu kaybetmişti. Bana ihtiyaçları vardı. Bunu biliyordum, onlar da biliyordu.

Seçmelere ilk katıldığım zamankinden farklı olarak, bu sefer ne aradıklarını biliyordum.

O zamanlar hazır olduğumu sanıyordum. Aşırı geniş sıçrayışlarım (genetiğim sağ olsun) ve akrep hareketini yapabilecek kadar esnektim(çok çalışmam sayesinde).

Bu yüzden en şirin şortumu ve çimen lekesi olmayan (henüz) göbeği açık tişörtümü giymiştim. Ardından, favori (ve büyük ölçüde değeri bilinmeyen) güzellik uzmanımın kanalındaki son videoyu açtım.

Camila Sanchez benimle yaşıttı ve benimki gibi kahverengi bir teni vardı. Saçma sapan bir düzine fildişi ve yanık ten renginden biraz daha koyu olan fondötenleri ya da pamuk şekeri pembesi varyasyonları olan ve yanaklarımızda görünmeyen allık çeşitleri olan markalara karşı acımasızdı. Ama izleyicilerine en iyi arkadaşınızmış gibi cesaret verirdi.

Aydınlatıcı sürmeyi anlatırken, “*Işığı yakalamak istiyorsunuz, onu parıltıya dönüştürmeyi değil,*” derdi.

Gerçek dudak şeklinizi nasıl bulacağınızı anlatırken, “*Hermanas*, üzgünüm ama muhtemelen dudaklarınızı, gördüğünüz beyaz kızların yaptığı gibi kötü bir şekilde çerçeveleyorsunuz,*” demişti.

Bize konturun neden düşündüğümüzden daha yukarıya yapılması gerektiğini anlatırken, “*Öğreneceksiniz, sadece pratik yapmak gerekiyor,*” demişti.

Seçmelerin yapılacağı sabah, ince bir likit eyeliner çekerken (kuyruk yapmamıştım sadece gözlerimi ortaya çıkaracak kadar sürmüştüm) onun tavsiyelerini dinlemiştim. Hafif bir bronzlaştırıcı. Yanaklarıma iki parça hafif bir allık. Su geçirmez

* *İsp.* Kız kardeşlerim. -ed.n.

(terlemeye dayanıklı) maskara. Ahududulu lolipop yemişim gibi görünecek kadar ince bir kat ruj. Üzerine renkli dudak kremi (antrenman sırasında saçınızın ve diğer herkesin saçının ağzınıza yapışmasını istemiyorsanız dudak parlatıcısı sürmeyin).

Saç spreyli at kuyruğumu düzelttim, aynaya bir öpücük attım ve Camila Sanchez'in gurur duyacağını düşündüm.

Ama başaramamıştım.

Listeyi yayınlamalarından önce biliyordum.

Seçmeler daha bitmeden biliyordum.

Ve nedenini de biliyordum.

Bunun ne kadar iyi dans edebildiğimle ya da akrobatik hareketlerimdeki duruşumla hiçbir ilgisi yoktu.

O gün Camila Sanchez'in kanalını izlemeyi bıraktığım gün olmuştu.

O gün başka biri olmaya, değişmeye başlamıştım. Ximena yerine Mena adını kullanmaya ve listeyi belirleyen beyaz kızlara amigo kız gibi görünen biri olmaya başlamıştım. Bu bir yılını almıştı ve düzinelerce güzellik kanalı izlememi gerektirmişti. Ama bir sonraki seçmeler yaklaştığında, bu sefer gerçekten hazırdım.

Popomu, fiziğimin izin verdiği ölçüde düzleştiren bir şort ve fiziğimi öne çıkarmayan daha bol bir tişört giydim. Saçlarımı düz durana ve ıslıl ıslıl parlayana kadar düzleştirdim. Elimden geldiğince hafif fondöten ve pudra sürdüm.

Ve bu sefer, bu beni takıma almalarına yetmişti. Şey, tüm bunların dışında aşırı derecede yüksek sıçramalarım ve gerçekten bir uçucuya ihtiyaçları olduğu gerçeği de vardı.

CESET:

1. isim – *Bir gösterideki planlı düşüş.*
2. fiil – *Bir akrobatik hareket sırasında düşmek ve Tanrı'dan sizi yakalaması gereken kişilerin gerçekten yakalamasını dilemek.*

Ellerimi ayakkabılarımın etrafında kenetledim ve diz kapaklarımdaki gerginliği atmaya çalıştım.

“Esneme hareketlerinize devam edin bir yandan da dinleyin,” dedi Emmie.

“Beni çekebilir misin?” diye fısıldayarak Leah ellerini uzattı. Esneme hareketini daha da derinleştirmesine yardım ettim. O da takımda yeniydi ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi akrobatlardan biriydi. İnsan piramidinin en altında durur ve asla kıpırdamazdı.

Zoe, “Heyecan verici haberlerrr,” dedi son kelimeyi uzatarak.

İki kaptanımızın sesleri birbirine hiç benzemiyordu. Emmie'nin sesi saçlarının buz sarısı rengi kadar soğuktu. Zoe'ninki ise bana tezahürat yapmak için doğduğunu düşündüren bir ışıltıya ve canlılığa sahipti. Ama ikisi de antrenman sahasındaki köşemize hükmedecek kadar gürültülüydü.

“Amigo ailemize yeni katılan bir transfer öğrencimiz var,” dedi Zoe.

Emmie, “O da neredeyse yürümeye başladığından beri amigoluk yapıyormuş,” dedi. “Bu yüzden onu da bizi dinlediğiniz gibi dinlemenizi istiyorum.”

Brooke ve Jenna ayaklarını uzatmaya odaklanmış görünmeye çalıştılar ama endişeli bakışlar fırlatıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Duyduğuma göre, geçen yılın yardımcı kaptanları eşi benzeri görülmemiş derecede korkutucuymuş, meşhur Simit Yasağını (yanlarında rafine karbonhidrat yemek yasakmış) baş-

latmışlar ve (doğrulanmamış söylentiye göre) kaşlarını aldırma-
yan çaylakları antrenmandan geri çevirmişler.

Darcy, Cassidy ve birkaç üst sınıftan kız, özellikle Zoe ve Emmie'ye kaptanlığı kaptıran son sınıf öğrencileri, neredeyse alaycı bir tavırla bakıyorlardı.

Zoe çimlerin üzerinde esneme hareketleri yapan grubumuza göz gezdirdi. "Cammie, neredesin?"

Daha önce hiç görmediğim bir kız, koyu renk kıvrıcık at kuyruğunu savurarak gerinip oturduğu yerden kalktı. O an, arabesk pozundayken birdenbire dengemi kaybetmiş gibi hissettim.

Bu kızda, son bir yıl boyunca saklamaya ya da değiştirmeye çalıştığım her şeyi görebiliyordum. Benimkiyle aynı tonda ten rengi vardı. Dudakları, kapatıcıyla küçültülmemiş, doğal hâliyle bırakılmıştı ve dolgundu. Saçları jöleyle geriye doğru taranmıştı ama at kuyruğu dalgalı ve kıvrıcıktı, düzleştirilmemişti. Antrenmana eyeliner çekerek gelmişti. Kıyafeti ise o kadar özenle seçilmişti ki spor sütyeninin neon pembe kenarı, ayakkabı bağcıklarıyla birebir uyumluydu.

Ben yaptığımda çok uğraşmışım gibi görünen her şey onda kusursuz görünüyordu.

"Cammie değil," dedi kız, sadece bilgisayar hoparlöründen duyduğum bir sesle. "Camila."

TEKMELİ TEK DÖNÜŞ:

1. isim – Aşağı inerken tam bir dönüşle yüksekten iniş.

2. *fiil* – *Vücudunuzu döndürmek için tekme atan bacağınızın ivmesini kullanmak.*

3. *isim* – *Sizi yakalayana ya da düşmenize izin verene kadar partnerinizin sizi yakalayıp yakalamadığını göremeyeceğiniz kadar hızlı bir dönüş.*

“Akrobasi grupları!” diye bağırdı Emmie.

Bir zamanlar en sevdiğim güzellik kanalının sahibini gerçek hayatta görmenin şaşkınlığıyla grubumuzun bulunduğu yere doğru sürüklendim.

“Şimdi majesteleri,” dedi Zoe Cassidy ve Darcy’ye, onlar da istemeye istemeye alçak *lunge** ve yarım bacak açma hareketlerinden kalkmışlardı.

Grup görev dağılımlarından bu yana, Darcy ve Cassidy beni taşımaktan hoşlanmadıklarını hiç saklamamışlardı. Emmie’nin henüz akrebi beceremeyen ama güneşe atabilecekleri kadar hafif olan küçük kuzeni Kaitlyn yerine beni fırlatıyor olmalarına içerlemişlerdi.

Vücudumu ısıtmak için zıpladım, her kasımı sıkmaya hazırdım. Şu anda Zoe ve Emmie bizi akrobasi grubu olarak en önde ve ortada deniyorlardı. Cassidy ve Darcy birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki tek bir vücut hâlinde hareket edebiliyorlardı, o kadar iyi bir şekilde senkronize hareket edebiliyorlardı ki sanki bir çift ciğeri paylaşıyorlardı. Arka gözcü olan Erin beni o kadar kuvvetli fırlatabiliyordu ki Darcy ve Cassidy benim ağırlığımı ancak tam yüksekliğe çıkarken alabiliyorlardı.

* Bir bacağın öne doğru atılması ve dizin bükülmesi ile yapılan bir hareket. -çn.

Yani benden hoşlanıp hoşlanmamaları önemli değildi. Sevmeleri de gerekmiyordu. Önemli olan tek şey havada kalmaktı.

Erin hazırlanmamız için saymaya başladı. Vücudumu dik tutmaya odaklanmıştım ama yine de benim sınıfımdaki diğer kızların Camila'ya baktıklarını, onu ölçüp biçtiklerini, onun son sınıfta kaptanlık için ana rakipleri olacağını fark ettiklerini söyleyebilirdim.

Darcy ve Cassidy beni hazırlık aşamasına getirirken bile Camila'nın her akrobasi grubunu izlediğini görebiliyordum. O sırada takla çalışıyordu ama her iki geçişin arasında bizi gözlemliyordu. Bir taklayı tamamladı ve bir saniyeden kısa bir süre içinde gözleri tekrar bizim üzerimizdeydi. Yatış, çıkış ve ardından Bethanne'a dirseklerini kilitlemesini söylüyordu. Yuvarlanma, ters takla ve bizi öyle bir dikkatle izliyordu ki içimde bir titreme hissettim, gerçi bu hissin vücuduma yansımaya izin vermedim.

Dirseklerimi düz tuttum, karnımı çalıştırdım, takım arkadaşlarıma gerekenden fazla ağırlık vermedim. Önde duran bacağımı kilitledim, Camila Sanchez hâlâ görüş alanımdaydı. En iyi rutinlerimizi başlatan orta taklacımız olacağını belirtircesine korkusuz bir şekilde parendeden geriye takla atıyordu.

“Bilekler,” diye seslendi Erin bana.

Bileklerimi düzelttim. Camila'nın başka bir çalışmasını görmek için arabesk pozu için parmak ucuna tam zamanında kalktım.

Gözlerini grubumuza diktiğinde hâlâ takla serisine devam ediyordu. Bu, bir kaptanın bakışıydı, tıpkı Zoe ve Emmie'nin dikkatli bakışları gibi.

Genelde uçucular kaptan olmazdı, en azından tanıdığım ekiplerde. Belki de bunun nedeni, uçucuların gövdelerinin sıklığını korumaya odaklanıp yakalanacaklarına güvenmek zorun-

da olmalarıydı. O anda her şeyi dışarıda bırakmalı, önemli olmayanları görmezden gelmeliydik. Çünkü güvenliğimiz ve bizi tutanların güvenliği buna bağlıydı.

Ama kaptanlar hiçbir şeyi görmezden gelemezdi. Her şeye aynı anda dikkat etmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden, bacağımı döndürmek için yukarı attığımda, Camila'nın yüzünde bir şeylerin ters gittiğine dair o ifadeyi gördüm.

Yanlış yapıyordum. Bunu hissedebiliyordum. Dönüşüm biraz fazla hızlıydı. Bir atışta maksimum yüksekliğe ulaştığımda hızımın sıfıra inip havada kısa bir an durmam gerekiyordu. Ama bu sefer, o durma anının heyecanı yerine, dengesizleştiğimi ve dönüş hızımda bir hata olduğunu net bir şekilde hissediyordum.

Erin beni kurtarmaya çalıştı. Çabaladığını hissettim. Ama bir arka gözcü, Erin gibi iyi bir arka gözcü bile, eğer en alttakiler ortaya toparlanmazsa benim kadar hızlı dönen birini yakalayamazdı. Ve Darcy ile Cassidy birbirlerinden uzaklaştı.

Uçucu olmak, bazı hayatta kalma içgüdülerini bastırmayı gerektiriyordu. Beni olabildiğince sert havaya fırlatan ellere karşı koyamazdım. Dengemi sağlamak için dizlerimi kırarak ağırlık merkezimi düşüremezdim; çünkü bu, düşme riskini azaltmazdı. Bir şeyler ters gittiğinde, bir destekçinin dişini kırmamak ya da bir diğerrinin gözünü morartmamak için kollarımı içeri çekmeyi öğrenmiştim. Uçucular kadar en altta duranlar da beyin sarsıntısı geçirebilir ve kaburgaları kırılabilirdi, ayrıca onların beni kollaması kadar benim de onları kollamam gerekiyordu. Bu yüzden kendimi koruma içgüdülerim kayboldu ve Erin'in kafasına ya da göğsüne çarpmamak için tüm ağırlığımla vücudumu geriye doğru döndürdüm. Özellikle de Darcy ve Cassidy yardım etmediği için bunu yapmalıydım.

En alttakilerin seni yakalamaktan vazgeçtiğini hissettiğinde gelen o yalnızlık hissi...

ÖZGÜRLÜK:

1. isim – Neredeyse partnerinizin sizi taşıyabileceği her seviyede yapılabilen bir duruş.
2. isim – Görüldüğünden çok daha zor bir duruştur. Özellikle de bunun iki kişilik bir gösteri olduğu izlenimine kapılmış bir eşlikçiyle.

Düşmüştüm, Erin'in düşüşümü sadece biraz hafifletebilmişti. Ağırlığımın çoğu bir anda yere çarpmıştı.

Erin benimle konuşurken, iyi olup olmadığımı, hangi yılda olduğumuzu sorarken acı vücudumda dalgalanıyordu.

Sonra Camila'nın sesi duyuldu. İlk başta bana pes etmememi, likit eyeliner sürmeyi öğrenmenin bir dakika aldığını, bazen farın dökülmesinin senin değil farın suçu olduğunu söylediğini sandım.

Ama benimle konuşmuyordu.

Darcy ve Cassidy'ye söyleniyordu.

"Bunu yapamazsınız." Çimlerin üzerinde yattığım yerden sesi tüm alana yayılıyordu. "Bunun olmasına izin veremezsiniz. Onun yere düşmesine izin veremezsiniz."

"Bu bizim hatamız değil," dedi Cassidy. "Seçmelerden bu yana kilo aldı."

Utanç, vücudumdaki ağrıyı daha da yakıcı hâle getirmişti. Annem ve benim tartımız yoktu. Giysilerimin nasıl oturduğuna

ve kendimi ne kadar güçlü hissettiğime bakardım. Bu yüzden Cassidy'yi yalanlayacak bir kanıtım yoktu.

Vücudumdan bir akımın geçtiğini hayal ettim. Acının enerjiye dönüştüğünü, utanç sıcaklığının bir ateşe dönüştüğünü düşündüm. Kaburgalarımda acı ve göğsümde bir baskı varken kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Zoe ve Emmie koşarak yanıma geldiler.

“Bunu yaparsan...” Camila hâlâ Cassidy ve Darcy'ye bağıyordu. “Sana asla güvenemez, hatta fırlatmaya çalıştığın hiç kimse sana güvenmez, anladın mı?”

“Tekrar yapabilirim,” dedim. Sesim zayıftı ama ayağa kalkmış ve konuşuyor olmam Camila'yı durdurmaya yetmişti.

“Emin misin?” diye sordu Zoe.

Bacaklarımdaki otları silkeledim ve yere çarptığım yerlerdeki kırmızı lekeleri görmezden geldim. “Ben hazırım,” dedim ve başımı salladım.

Erin pozisyon almak için hareketlendi ama Darcy ve Cassidy geride kaldı.

“Onu duydunuz,” dedi Camila.

“Seni kim kaptan yaptı?” diye sordu Cassidy.

Emmie iç çekerek, “Cassidy,” dedi.

“Temel olup en altta durabiliyor musun ki?” diye sordu Darcy.

Camila onlara alaycı bir şekilde gülümsedi. Sonra gözleri bana takıldı.

Bana bir adım yaklaşarak, “Gerçekten hazır mısın?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“İyi olduğuna emin misin?”

“Evet,” dedim, artık temkinliydim.

“O zaman seni yukarı kaldırıyorum.” Camila’nın sesi o kadar kısıktı ki tüm ekip toplanmış bizi izliyor olsa da onu duyabilen tek kişi bendim. “Özgürlük. Tam boy.”

“Bizden başka kimler olacak?” diye sordum. Darcy’yi mi yoksa Cassidy’yi mi alacaktı? Gerçekten herhangi biriyle senkronize olmaya çalışacak mıydı? Yoksa arka gözcü mü olacaktı?

“Hiç kimse.” Güneş, Camila’nın göz kalemindeki ince ışıltıyı ortaya çıkarmıştı. “Sen ve ben.”

Boğazım düğümlenmişti.

Tam boyda yapılacak bir özgürlük duruşu teke tek bir gösteri değildi, tabii takımda erkek yoksa ki yoktu. Camila Sanchez beni havaya fırlatmak üzereydi ve ben de bu kez eski favori makyaj kanalımın yıldızı tarafından düşürülmek üzereydim.

Bir tartıya sahip olmayabilirdim ama görüldüğümünden daha ağır olacak kadar yeterince kasım olduğunu biliyordum. Kuzenler bana şöyle bir baktılar ve beni bir hiçmişim gibi fırlatıp atabileceklerini düşündüler. Sonra beni kaldırmaya çalıştılar ve sanki çelikten yapıldığımı fark etmişler gibi şok olmuş gibi görünüyordlardı. Ağırılığımı onlardan almak için her zaman yaptığım gibi tam olarak tutunmazsam, kolay lokma değildim.

Kulaklığımdan defalarca işittiğim bu sesi her duyduğumda kalbim daha da hızlı atarken nasıl tutunacağımı bilmiyordum.

“Ne kadar ağır olduğumun farkında değilsin sanırım,” dedim derin bir nefesle.

Camila sanki onu aynı anda hem aşağılamış hem eğlendirmiş hem de meydan okumuşum gibi ağzı açık bir şekilde gülümsedi. “Ne kadar güçlü olduğumun farkında değilsin sanırım.”

Belki de küçük düşürücü bir şekilde karşımda ünlü gördüğüm için aptallaşmıştım, tüm takımın düşüşümü görmesine sinirlenmiştim ya da hâlâ düşmenin acısıyla sarsılıyordum. Ama

Camila Sanchez bana öyle baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu ve ne derse yapmaya hazırdım. Sanki tekrar onun kanalını izliyormuşum ve bana dudak kalemimi nasıl düzelteceğimi anlatıyormuş gibiydi.

“Bunu evde denemeyin çocuklar,” dedi Camila ve bir an için yine güzellik kanalındaki o sesini duydum. Ama bu kez tüm ekiple konuşuyordu. “Ya da herhangi bir yaştaki ölümlülerle.”

Çömelip bana ellerini uzatırken bile bunun Camila Sanchez’in beni ikna etmeye çalıştığı kötü bir fikir olduğunu biliyordum, tıpkı Camila Sanchez’in beni neon göz farının kötü bir fikir olduğuna ikna etmesi gibi.

Aradaki fark, neon göz farını annem dışında kimsenin görmemesiydi. Şimdi antrenmanı bırakmış olan tüm takım bunu görecekti.

Camila saydı. Onun sayması uçucu içgüdülerimi harekete geçirdi ve ona uyum sağladım. Bir ayağımı onun avuçlarının içine koydum. Ben omuzlarını iterken o da çömeldiği yerden doğrulmanın ivmesini kullanarak beni yukarı kaldırdı. O beni havada döndürürken sarsılmaya başladım.

Düşmek için hazırdım. Dünyaya çakılmak için hazırlanmışım.

Ama o dönmemi engelledi. Diğer ayağımı yakaladı. Beni yakalamıştı, sadece erkeklerin yapabileceğini düşündüğüm gibi bir kız beni o kadar yüksekte tutuyordu.

“Hadi,” dedi.

Her şeyi devreye soktum, sonra özgürlük duruşunu yaptım, kollarımı uzattım ve düz tuttum, bir bacağımı yukarı doğru bükтім. Bacağımı yukarı çektiğim anda, iki elini de ayakta duran ayağımın altına soktu.

Camila'nın beni orada tuttuğu dakika boyunca bir tanrıça gibiydim, daha önce dudaklarımda altın renkli aydınlatıcı ya da sim kullanmayı öğrendiğimde bana hissettirdiği gibi.

Gökyüzünde süzülen bir kuyruklu yıldızdım. Bunu herkes görmüştü. Güneşin altın rengi benim aydınlatıcım, simim, allığım, içimi dolduran ışıltıydı.

Camila geriye doğru saymaya başladı. Kaldırdığım bacağımı onun eline doğru indirdim. Beni yukarı kaldırdı ve sonra belimden tutup aşağı indirecek kadar ileri götürdü. Düşmenin acısı geçmişti ve Camila'nın bana dokunduğu her yer aydınlanmıştı.

Zoe kollarını kavuşturmuş, yüzünde düşünceli bir gülümsemeyle geride duruyordu.

“Güzel,” dedi ikimize de sonra başıyla beni işaret etti. “Yarın Camila’yla birlikte olmanı istiyorum.”

“Ne?” diye sordum.

“Siz ikiniz eşleşiyorsunuz,” dedi Emmie.

Benim orada olduğum süre zarfında bu konuda kaptanlar toplantısı mı yapmışlardı?

Zoe, “Grup olarak da siz ikiniz Leah ve Morgan’la birlikte olacaksınız,” dedi.

Şimdi kendimi yine bir numara sırasında düşüp yere çakılıyormuşum gibi hissediyordum.

“Ne?” diye sordum.

Ama Zoe ve Emmie çoktan bizi atlayışlara doğru çağırmaya başlamışlardı. Bir anda akrobasi grubunun dışında kalmıştım.

Camila Sanchez tek bir antrenmanla beni tanrıça yapmış, sonra da seviyemi düşürmüştü.

AKREP:

1. isim – Bacağınızı arkanızda yukarı çekerek ve ayağınızı mümkün olduğunca yükseğe kaldırarak yapılan gerçekten zor bir hareket.

Bacağımı yukarı doğru çekerken annemin o an izlediği realite programının sesinin arasından kısık sesle küfrettim.

“Dikkat et,” dedi annem mutfaktan.

Ama gerinirken hissettiğim acıyı bile görmezden gelebilecek kadar öfkeliydim.

Bu bizim suçumuz değildi.

Kilo almış.

Hangi yükseklikte olursa olsun amigoluk, doğuştan gelen anatominizin temel mi yoksa uçucu mu olduğunuza dair genel bir fikir birliğiydi. Ama bu kilomu korumam için üzerimde büyük bir baskı olmadığı anlamına gelmiyordu, bu yüzden en sevdiğim vişneli Hindistan cevizli granola barlarımı eve gidene kadar asla yemezdim.

“En serio*,” dedi annem dört bardak getirerek. Diyet kolalarımız için ikisinde su, ikisinde buz vardı. “Kendini sakatlama.”

Bacağımın yere inmesine izin verdim. “Kilo almış gibi mi görünüyorum?”

“Ne?” Annem neredeyse buz kalıbını düşürüyordu.

Sertçe nefes aldım, kaslarımı titrettim.

“Bu da nereden çıktı?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Omzumun üzerinden baktım. “Belki de egzersiz yaptıkça kıcımın genişlemeye devam etmesinden? Sanki yağlar bir yere gitmeyi reddediyor.” Ona tekrar baktım. “Kas sadece bir katman ekliyor.”

* İsp. “Ciddiyim.” -ed.n.

“Bu bir süper güç,” dedi annem bir bardak suyu kadeh kaldırı-
rır gibi kaldırarak. “Kıçınla gurur duy.”

Kollarımdaki kasları gerdim, birini diğeriyle çekiştirdim.

Mesele sadece ağırlık değildi, bunu fark etmiştim. Daha uzun
boyly kızları, kiloları ne olursa olsun, fırlatmak her zaman daha
zordu. Uzun kolları, çoğu kıyafetin üzerlerinde düzgün durmasını
sağlasa da hareketi tamamladıktan sonra kol uzunluğunu kontrol
etmeleri gerekiyordu. Uzun boyly oldukları için ağırlık merkezleri
daha yukarıdaydı ki bunu her zaman kıskanmışımdır; bu da bir
hareketi tam anlamıyla yapmayı, sabit tutmayı ve havada tutmayı
zorlaştırıyordu.

Ama yine de bu takıma ait olduğumu kanıtlamak için du-
ruşlarım üzerinde çalışmalıyım; akrebim daha temiz olmalıydı,
sonra iğnemi, okumu ve yayımı yapmalıyım. Beni buraya ge-
tiren şeyin sadece anatomi olmadığını kanıtlamam gerekiyordu.
Ya da Wren Miller’ın ani yokluğunun.

Annem buzdolabını açtı. “Kızarmış peynir ister misin?”

Kolumu germeyi bitirdim. “Sen dünyanın en kötü amigo
annesisin.”

“Özür dilerim.” Sert bir ifade takındı ve birkaç saniye düşün-
dü. “Kereviz ve elektrolit suyu ister misin?”

İç çektim. “Tabii ki kızarmış peynir istiyorum. Kıçım hep
büyük kalacak. En azından tadını çıkarabilirim.”

Annem bana bardağı uzattı ve hemen kendi bardağıyla to-
kuşturdu. “İşte budur.”

YAKALAMA BEŞİĞİ:

*1. isim – Akrobasi grubunuzun yere düşmenizi
engellebilmesi için planlanmış bir yol.*

2. isim – Bir şeyler ters gittiğinde sizi yere çakılmaktan kurtarmanın planlanmamış bir yolu.

Akrobasi grubunun dışında kaldığım için Darcy ve Cassidy'den, Emmie ve Zoe'den ya da Camila'dan nefret etmek istiyordum. Ama ayakta kalmak için takım arkadaşlarınızla savaşmak zorunda kalmadan uçmanın nasıl bir his olduğunu fark etmemiştim. Camila akrobatik hareketler yaparken Leah ve Morgan'ı çağırdı ve onlar da ritim tuttular. Kolları düz ve kenetlenmişti. Tutuşlarını sabitlediler, elleri sadece parmak uçlarımı ve topuklarımı değil, tüm ayakkabımı tutuyordu. Senkronize oldular, zamanında attılar. Hareketimiz yalpaladığında, geri adım atmadılar. Birlikte çekildiler.

Altımda bu kadar sağlam bir temel varken şekillerime, bükülmeye, dönmeye, kaptanların her zaman istediği türden büyük bir gülümseme vermeye daha fazla odaklanabiliyordum. Kontrol ile her şeyi akışına bırakmak arasındaki boşluğa uyum sağlayabiliyordum. Düşüyormuş gibi değil de uçuyormuş gibi hareket ettim, her ne kadar uçmanın yarısı sizin düşündüğünüz gibi düşmek olsa da.

Arabeskten döndüm, bu sefer çift saltolu bir dönüş yaptım. Düştüm. Beni yakaladılar, vücudumdaki her şeyi devreye soktuğum anda darbemi hafiflettiler.

“Güzel,” diye bağırdı Camila.

Bir kez daha sıçrayıp ayağa fırladım.

Camila, Leah ve Morgan'a baktı. “İyi iş çıkardınız. Birbirinizle anlaşıyorsunuz.”

Camila gülümsediğinde güneş elmacık kemiğindeki ışıltıyı ortaya çıkardı. Sim. Antrenmanda sim sürüyordu. Tabii ki sürüyordu. Emmie bizi çiftler hâlinde çağırdığında kalbim hızlandı.

Camila'nın yanındayken ne hissediyorsam, grup hâlindeyken onu bastırabiliyordum. Bu, küpelerimdeki altın kaplama kadar sığ, aptalca bir tür yıldız hayranlığıydı ve bunu biliyordum. Ama sadece o ve ben olduğumuzda, bu his göğsümde alevleniyordu.

“Sandalye millet,” diye duyurdu Zoe.

Camila inledi.

Başımı çevirdim. “Bir sorun mu var?”

“Senlik bir şey değil,” dedi Camila. “Pek sevdiğim bir hareket değil.”

Huh? demekten kendimi alıkoysam da Yüzümün bunu söylediğine emindim. Camila beni sadece ellerinin ayaklarımın altında olduğu bir akrobatik hareket yaparak kaldırmıştı. Onun yanında sandalye hiçbir şeydi.

Ama sonrasında Camila beni yukarı kaldırdığında, beni orada tutamadı. Eli sürekli yer değiştiriyordu. Sandalyeyi olması gereken yere, bacaklarımın arasına koymak yerine uyluğumu tutmaya çalışıyordu.

“Elini oynatmayı bırakmalısın,” dedim.

“Deniyorum,” dedi Camila, sesi kanalında ya da gerçek hayatta hiç duymadığım kadar tereddütlüydü.

Üst baldırımı kavramaya çalışarak tekrar yer değiştirdi.

Beni öne çıkarması için çok hızlı ve çok sert bir şekilde ondan kurtuldum.

İçgüdüsel olarak vücudumu katladım, bacaklarımı bir araya getirdim, dizlerimi düzleştirdim, göbeğimi gerdim, vücudumu geniş bir V şekline getirdim.

“Özür dilerim,” dedi zar zor nefes alarak.

Vücudum terden ve güneş kreminden mi kayganlaşmıştı yoksa elleri mi nemliydi anlayamamıştım ama kaymamı engellemek için parmaklarını içime soktu.

Bana tutundu, nabzım boynumda ve parmak uçlarımda atıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim ve başımı sallayarak beni yere bırakabileceğini işaret ettim. Bıraktığında bile hâlâ vücudundaki kokuyu alabilecek kadar ona yakındım.

“*Bu da neydi?*” diye sormamı engelleyen tek şey nefes nefese kalmamdı. Amigoluk, takım arkadaşlarınızın kıcınızı ve göğüslerinizi tutmasına alışmayı içeriyordu. Eğer bir uçucu iseniz ve temeldekiler sizi kurtarmaya çalışıyorsa bu oluyordu. Amigoluk, ya elinizin bir kızın vajinasının altında olmasına (eğer temelde yer alıyorsanız) ya da bir kızın elinin sizin altınızda olmasına (eğer bir uçucu iseniz) alışmak anlamına geliyordu.

Camila için bu tereddüt anlamsızdı. Yaptığı takla ve temelci hareketlerinin ardından bir sandalyenin üzerinde ağırlık merkezini kaybetmek, çikolatalı sufleyi mükemmelleştirdikten sonra Pop-Tarts* yapma zamanı geldiğinde paniğe kapılmak gibiydi.

Darcy geçerken, “Sorun mu var Sanchez?” diye sordu.

“Bu hareketi sevmiyorsun herhâlde,” dedi Cassidy. “Elini bir kızın vajinasına sokmak sana göre değil sanırım?”

Vücudumdaki heyecan kaybolmuştu. Onun yerine öfke düzeyim arttı.

Camila’nın gözleri bir an için gergin bir şekilde bana kaydı, sonra Cassidy ve Darcy’ye baktı.

“Bakın ne diyeceğim,” dedi onlara. Yerden su şişesini aldı ve devam etmeden önce uzun bir yudum aldı. “Siz ikiniz tam dö-nüşlü bir düzen yapmayı öğrenin, sonra da siktirin gidin, belki o zaman bana laf söyleyebilirsiniz.”

* Amerika’da yaygın olarak tüketilen, genellikle kahvaltıda yenen, içi meyve veya şekerleme dolgulu bir hazır gıdadır. -çn.

Hangisinin onları daha çok rahatsız ettiğini bilemiyordum, yanlarından geçerken at kuyruğunu savurması mı yoksa alandan ayrılmadan hemen önce ikisinin de yapamayacağını bildiği tam dönüşlü düzeni yapması mı?

GÜZEL KIZ:

1. isim – Amigolukta belki de diğer tüm hareketlerden daha fazla gülümsemeyi gerektiren bir basket hareketi.
2. isim – Sizi gülünç hissettiren ama uzaktan iyi görünen bir hareket.
3. isim – Kendinizi tamamen kaptırmanızı gerektiren bir hareket.

Camila Sanchez'in makyaj derslerini izlemeyi bırakmamın bir nedeni vardı. Ayrıca bu, lise takımına ilk kez seçildiğimde başlamıştı.

O sahaya çıkana kadar formumun, gücümün, esnekliğimin, kalçamın tuhaf bir şekilde açık olmasının bir önemi olmadığını fark etmemiştim. Mükemmel parıltılı, sıfır makyaj makyajı yapıp yapmadığımın bile bir önemi yoktu.

Büyük kızlar, ortaokul takımımdaki en iyi taklacılar gibi kas yığını değildi, onların göbekleri, karın kaslarının gücü ve kuvvetiyle kalındı. Bu takımı yöneten kızlar söğüt gibi ve ince belliydi, hatta temelde duran kızlar bile. Çoğu sarışındı ve sarışın olmayanların çoğunda da aynı bal sarısı röfleler vardı. Hâlihazırda

takımda olan iki siyahi kızın saçları da mükemmel bir şekilde düzleştirilmişti, benimkilerden bile daha düzdü.

Takımda olmayan siyahi kızların saçları da benimkilerle aynıydı; saç spreyi ya da jöleyle kafalarımıza doğru tutturulmuş, kuyrukları dalgalı ya da kıvrıkcık, her zaman sevimli olduğunu düşündüğüm ama şimdi bu takıma uymadığını fark ettiğim bir saç modeliydi.

Diğer kızlar da bunu biliyordu. Onlar da en az benim kadar rahatsız görünüyorlardı. Doğal olarak düz ya da özenle düzleştirilmiş ince at kuyruklarımız yoktu. Hepimiz temiz, ütülü kıyafetler giyyorduk ve bu da bizi büyük kızların pijama şortları ve kesilmiş tişörtlerinin yanında acı verici derecede ciddi gösteriyordu.

Büyük kızların makyajı rastgele yapılmış gelişigüzel bir şeydi. Biraz aydınlatıcı sürüyorlardı ama allık yoktu. Ya da saatler önce sürülmüş dudak parlaticısının solmuş rengi. Umurlarında değildi. Umursamak zorunda da değillerdi. Amaç, zorunda olmadıklarını göstermekti.

Çok fazla çabalamanın timsaliydim. Ancak, Latin hatlarımı tüm yanlış yönleriyle vurgulayan makyajım için yeterince çaba göstermemiştim.

Dudaklarımı çerçevelemem gerekirdi.

Camila Sanchez'in bize yapmamamızı söylediği gibi daha açık tonda bir pudra tercih etmeliydim. *Fondöten seçmenize yardımcı olan o beyaz kız iyi niyetli olabilir ama muhtemelen sizi çok solgun gösterecektir. Bu onun hatası değil. Beyaz güzellik endüstrisi kompleksinin suçu.*

Kendimin en parlak, en neşeli versiyonu olmaya çalışmamalıydım.

Daha solgun, daha rahat ve gelişigüzel olmaya çalışmalıyım. Herhangi biri olmaya çalışmalıyım.

O gece, antrenmandan sonra, bir yıl sonra ilk kez Camila Sanchez'in kanalını izlemeye geri döndüm. Kontür ve kaş şekillendirmeye ilgili videolarının yanı sıra, eş cinsel olabileceğini düşündüğüne dair kameraya konuştuğu birkaç gönderi vardı. Sonra eş cinsel olduğundan emin olduğunu söylediği; daha sonra *lezbiyen* kelimesini kullandığı ve ardından lezbiyen bayrağının renklerini kullandığı bir video paylaşmıştı. Herkes internette gerçek görünmek isterdi. Ama Camila'da gerçekliği aşan bir şeyler vardı. Ağladığında, makyajının akmasını engellemek için ellerini yüzüne götürmüyordu. Makyajı akıyordu. Rimeli akıyordu. Makyajının bozulması ona güzelliğinden bir şey kaybettirmiyordu. Lezbiyen bayrağı hakkında konuşurken, gözleri dolduğunda ve makyajı berbat olduğunda durup baştan başlamak zorunda kalıp bu konuda şaka yapıyordu. Yüksek sesle ve özür dilemeden gülüyordu.

Şimdiye kadar kendimi hiç etiketlendirmemiştim, en azından eş cinsel olduğumu düşünmek gibi spesifik bir etiketle. Ama olduğu şeyi sahiplenmesi, gergin ama tereddütsüz bir şekilde kameraya bakıp, "*Ben lezbiyenim,*" demesi, en kusursuz dumanlı göz makyajından bile daha güzeldi.

"Ximena?" Annem gözlerini kısarak ekran ışığının aydınlatığı odama girdi. "Yatacak mısın artık?"

"Evet," dedim. "Birazdan."

Hepsini izlemiştim. Göz kapaklarına onur bayrağı yaptığı videoları. Annesine açılmaktan bahsederken bir allık paletini denediği videosunu. Eski okulundaki maçlarda amigoluk yaparken giydiği kıyafetleri ve makyajsız olduğu izlenimi veren makyaj rutinini anlattığı gönderilerini...

Eskiden onun videolarını izlerken hissettiğim o yoğun duygu her ne ise şimdi bana sarılışının ısıltılı hissi ve aramızdaki mesafenin acı duygusuyla karışmıştı.

Camila, lise takımına uygun bir kız olabilmek için kendimle ilgili geri almam gereken her şeyi simgeliyordu. O tam da buraya uygun bir kızdı.

Onu sarsılmaz bir temel akrobatı hâline getiren kasları ve antrenmanda bile sürdüğü göz kalemiyle Camila buraya aitti.

Görünüşe göre, buraya ait olmayan sadece bendim.

Her zaman sorunun makyaj yapmayı seven, kıvrımları olan kahverengi bir kız olmam olduğunu düşünmüştüm.

Ama asıl sorun benim yanlış türde biri olmamdı.

Camila çarpıcı ve küstahtı ayrıca bunu destekleyecek beceri ve güce sahipti.

Bense etrafa savrulmak dışında pek bir işe yaramıyordum.

İĞNE:

1. isim – Akrepten sonra yapabilmek için çabaladığınız duruş.

2. isim – Beyaz olmayan bir kız olarak sahip olduğunuz hareket alanının yaklaşık genişliği.

Güneş batmaya başladığında hâlâ antrenman sahasında iğne hareketini yapmaya çalışıyordum. Ancak sürekli sallanıp duruyordum. Eğer bir hareketi gerçekleştirmek için yükselmiş olsaydım muhtemelen düşerdim.

“Hâlâ burada mısın?” diye sordu Camila. Çantası omzundaydı, unuttuğu bir şey için geri dönmüştü.

Arkamda bacağımı düzeltmekle meşgul olduğum için hiçbir şey duymamış gibi davrandım.

Camila, “Bu kadar uğraşmana gerek yok, biliyorsun,” dedi.

Bunun üzerine bacağımı indirdim. “Çok uğraştığımı hâlde böyle düşünüyorum diye mi?” diye sordum.

“Amigoluğu kastetmedim,” dedi. “Amigolukta çok çalışmak zorundasın.” Yüzümü ve vücudumu işaret ederek, “Şu an yaptığın şeyi kastettim. Onlara benzemeye çalışmanı yani.” Sanki takım hâlâ oradaymış gibi omzunun üzerinden baktı.

Gülmemeye çalışarak hazırlanmak için ağırlığımı bir kez daha dengelemeye çalıştım.

Antrenman sırasında terleyecekken ruj sürmek beni çok çabalıyormuşum gibi gösteriyordu. Camila Sanchez’de ise ter, parıltısına daha fazla parıltı katıyordu.

Benim belirgin, sert elmacık kemiklerim daha sert görünüyordu; tam da bu yüzden yüz hatlarımı kontür ve aydınlatıcı ile yumuşatıyordum. Onun belirgin elmacık kemikleri güzel duruyordu.

Benim koca kığım amigo eteğimi arkaya doğru o kadar kaldırıyordu ki bazı beyaz kızlar müstehcen bir şey yapıyormuşum gibi yan gözle bakıyordu. *Size ne diyeceğimi bilemiyorum, bu bir etek ve bu da benim kığım*, demek istiyordum.

Ama Camila Sanchez’in poposu vücudundaki bir başka mükemmel hattı, kalçalarındaki kasların doğal bir devamıydı.

Kalçalarının genişliği ve her bir baldırının abartılı kavisi, kıvrımlı ve dolgun hatlarını mükemmel bir şekilde dengeliyordu. Kimsenin hareket ettiremeyeceği bir temel gibiydi.

Baldırımı arkamdan kavradım.

“Nefes almıyorsun,” dedi Camila.

Nefes almaya çalıştım ama nefesime odaklandığımı belli etmek istemiyordum.

Tekrar dengemi kaybettim.

“Bak ne diyeceğim.” Camila çantasının askısını düzeltti. “Sezonun ilk maçından önce sana makyaj yapmama izin ver, bende iğne hareketi yapmana yardım edeyim.”

Kalbim tekliyormuş gibi atıyordu. Bir zamanlar, eline allık fırçası almış en şanslı kız olduğumu düşünürdüm.

Ama şimdi Camila sadece ekrandaki bir yüz ve ses değildi. O ve benim çok farklı türde eş cinsel kahverengi amigo kız olduğumuzu hatırlatıyordu.

Darcy ve Cassidy kızlardan hoşlandığımı bilselerdi, ilan etmeye hazır olduğum bir etiketim olsaydı, sandalye hareketi yapmaktan ne kadar hoşlandığım hakkında yorumlar yaparlardı. Camila’nın elleri belime değdiğinde hissettiğim baş döndürücü duyguyu bilselerdi, tenindeki terin bana milyonlarca küçük kristal gibi görüldüğünü bilselerdi, Zoe ve Emmie’nin duyamayacağı bir yerde ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Camila’ya ne söyledilerse, bana daha kötüsünü yaparlardı. Ben onun gibi ayakları yere sağlam basabilen biri değildim. Boyun eğmeye, savrulmaya alışmıştım. Bir uçucu olarak işim buydu, başkalarının elleri beni nereye gönderirse oraya gitmek.

“Yardıma ihtiyacım yok.” Tekrar hazırlandım. “Neredeyse yaptım zaten.”

“O zaman ok ve yay yapmana yardım edeyim,” dedi Camila.

Durdum ve onu puslu turuncu ışıktan ayırt edebilmek için gözlerimi kısıtım.

“İlk maçtan önce,” dedi.

Rimel çizgileri içinde çarpıcı görünen ve metalik göz kalemiyle benimle konuşan ekrandaki kızın görüntüsü aklıma geldi. *Lezbiyen* kelimesini sanki gelmiş geçmiş en güçlü büyüymüş gibi kullanıyordu.

Onun beni bir kuyruklu yıldıza, bir havai fişeğe dönüştürdüğünü, kalbimin havada patladığını düşündüm.

Ekipteki Darcylerin ve Cassidylerin benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmeye devam edersem o kıvılcımı, o ışığı kaybedecektim.

O kıvılcımdan sakladığım her ne varsa bana bir fikir vermişti. “Ancak sana bir konuda yardım etmeme izin verirsen,” dedim. “Ne konuda?” diye sordu Camila.

Ona bir bakış attım.

Gözleri büyüdü. “Hayır.”

SANDALYE:

1. isim – muhtemelen diğer kızlardan hoşlanan bir amigo kız için en korkulan kaldırma hareketi.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Camila.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü ben lezbiyen bir amigo kızım, çünkü homofobik insanlar var ve bu da beni bir kızın vajinasına elimi sokma konusunda biraz tedirgin ediyor,” dedi.

“Tamam, bu hevesli rızanın ötesinde bir şey. Beni düşürmeni istemiyorum.”

“Ben lezbiyen bir amigo kızım,” dedi tekrar ve yavaşça. “Elimi bir kızın vajinasına sokuyorum.”

“Amigoluk bu,” dedim. “Arka gözcüler beni havaya kaldırmak için sürekli kıcıma bastırıyorlar. Spor salonunun zeminine çarpmamı engellemek için göğüslerimi avuçladılar ve ben de teşekkür ettim.”

“Ama dalga geçilmesinin kaçınılmaz olduğunu nasıl hissettiğimi anlıyor musun?” diye sordu.

“Kaptan olduğunda, homofobik şakalar yapanlara elli sınav çektireceksin.”

“Ben kaptan olmayacağım,” dedi Camila. “Beşimiz bu işin peşinden gideceğiz.”

“Dört,” dedim. “Ben istemiyorum. Güven bana, olacaksın.” Ona yaklaştım. “Şimdi oyalanmayı bırak. Eğer şortumu kıcımın arasına sokmadıysan, başarısız oldun demektir.”

“Biliyorum, biliyorum.” İç çekti. “Hadi şu işi bitirelim.” Eğildik ve sonra beni yukarı itti. Bir dizimi destekledim ama o hâlâ elini oynatmaya devam ediyordu.

“Tamam, hayır,” dedim. “Gerçekten vajinama koy.”

“Emin misin—”

“Vajina, Sanchez!” diye bağırdım.

Belki de benim bağırdığımı hiç duymamıştı. Belki de bağırdığımı duyduğu ilk şey *vajina* kelimesiydi. Elini kaydırdığında sallanmayı bırakmıştım.

Kol duruşumu kilitleyerek, “Gördün mü?” diye sordum. “Beni havada tutmak böyle daha kolay, değil mi?”

Ellerini belime koyarak beni aşağı indirdi. Yanlış bir adım attım ve onun üzerine düştüm.

Beni yakaladı, kollarını göğüs kafesime doladı.

“Özür dilerim,” dedim. Eğer bu bir rutin sırasında olmuş olsaydı, kimse fark etmeden toparlanabilirdik.

Ama ben hareket etmedim.

O da beni hareket ettirmedi. Bırakmadı. Beni tekrar dik durmam için kaldırmadı, sanki bedenlerimiz birer balonmuş gibi sürekli içinde bulunduğumuz dalgalı ritmi devam ettirdi.

Ona bakıyordum. Rimelli kirpikleri yanağıma değdi. Şakaklarındaki parıltılar, saç çizgisi boyunca uzanan terin içinden kırılarak paramparça elmaslara dönüşüyordu.

Aslında dudaklarıma kilitlenmişti. Ben de işini kolaylaştırdım, ahududulu dudak kremim onun doğum günü pastası taidındaki rujuyla buluştu.

Yanağımlı okşayan parmakları bir rölle fırçası kadar yumuşaktı. Elmacık kemiğimin ve kaş kıvrımlarını takip ederek beni öperken sanki bana yüzümün en güzel yerlerini hatırlatıyordu.

Ama o anda, en sevdiğim makyaj videolarını çeken Camila değildi ve ben de elinde göz farı fırçasıyla onu taklit eden kız değildim.

Ben başka bir kızı öpen bir kızdım.

Amigoluk yaparken kasıklarınızdan tutan bir temelini elini görmezden gelmeyi öğrenirsiniz. Uçmanıza yardım eden ya da yere çakılmanızı engelleyen göğüs ve kalça tutuşlarını görmezden gelmeyi öğrenirsiniz. Camila beni havaya kaldırdığında, elini içime bastırıldığını neredeyse hiç hissetmemiştim. Kaldırmanın bir parçasıydı sadece.

Ama şimdi, ona yaslanmışken bacaklarımla arasında bir sıcaklık hissediyordum, sanki o bölge bana dokunduğunu daha yeni fark ediyordu.

O birkaç saniye boyunca Camila hepimizin gözünü korkutan taklacı ya da sayılarını takip ettiğim arka gözcü değildi. Ben de sadece bir uçucu değildim, kalbim de bedenim gibi sanki kendini küçültmek için içeri çekiliyordu.

Ben Ximena'ydım ve Camila'yı öpmüştüm.

YAY VE OK:

1. isim – Vücudunuzun kıvrımlarının ve hatlarının en güçlü silahınız hâline geldiği bir pozisyon.

Camila Sanchez bana her şeyi doğru yapmayı öğretmişti.

Her yeni harekette ağırlık merkezine alışmak zorundasın, yoksa onu havada yakalayamazsın.

Kalçanı çıkartma.

Cidden, nefes al.

Ayağını ortasından tut, parmağından değil.

Göğsünü dik tut.

Camila Sanchez bana her şeyi yanlış yapmayı da öğretmişti.

Yine.

Saçımı düzleştirmeyi bıraktım. Geriye doğru jöleledim ama eskiden yaptığım gibi kuyruk kısmını kıvrıcık bıraktım. Mena yerine Ximena olmaya geri döndüm. Camila uzun antrenmanlar sırasında ekmek yiyordu ve ben henüz o kadar ilerlememiştim ama son sınıf kızların gözü önünde granola barlarımı çıkardım.

Dudaklarımın altını çizmeyi bıraktım. Yüzümün hatlarını gizlemek için elmacık kemiklerimi yuvarlaklaştırmaya çalışmayı

bıraktım. Camila bana *keskin hatlara sahip olmanın sert olmak* anlamına geldiğini söylemişti. *Bunu asla unutmalarına izin verme*

Kıçımın şeklini değiştirmek için antrenman şortlarımın altına lastikli şort giymeyi bıraktım. Gururla giy, demişti annem. Bir zamanlar uçmanın; yüzünüzü rahat, mutlu, enerjik, heyecanlı gösterirken vücudunuzdaki her kası kilitleme sanatı olduğunu öğrenmiştim. Şimdi bunu tekrar nasıl yapacağımı, vücudumu akrebin kıvrımına göre şekillendirirken yüzümü (yanlış fondötenle solmuş ya da kontürle yuvarlaklaştırılmış bir yüzü değil, kendi yüzümü) nasıl göstereceğimi öğrenmiştim. İğnenin duruşunu. Üzerinde aylarca çalıştığım ok ve yayın gergin güzelliğini.

Bu duruşları uyguladıkça, Camila'yı yavaş yavaş birbirimizin bedenlerini garip bir şekilde ellememizin ikimizin de zevk aldığı sporun normal bir yönü olduğuna ikna ettim. Sanki sahada ve dışarıda bana dokunmak iki farklı şeymiş gibi, beni kaldırmak için kullandığı kasıklarındaki eli ile odamda eteğimin üstündeki eli arasındaki farkı göstererek onu buna alıştırmıştım.

Onu sahada ilk görüşümden çok daha önce tanıdığımı ve kanalındaki izleyicilerden biri olduğumu söyleyecek cesareti hâlâ toplayamamıştım.

Evet, söyleyecektim. Eninde sonunda. Belki de söylemeyecektim. Artık o parıltılı duyguya kapılmadan ona bakabiliyordum.

İlk maç gecesi aynaya baktığımda kendim gibi görünüyordum. Ruj. En sevdiğim göz kalemi. Allık. Kat kat maskara. Diğer kızların çoğunun asla yapmadığı ama Camila'nın dilinde *lezbiyen* kelimesinin kulağa geldiği kadar güzel hissettiren her şey.

Bu konuda, birinci sınıfta takıma giremeyen türden bir kız olduğum için tip tip bakışlara maruz kalıyordum.

Ama atlayışlarımı yaptığımda yerdeki yerimi alıyordum.

Akrebimi ve iğnemi yaptığımda, havadaki yerimi alıyordum.

Yayımı ve okumu gösterdiğimde burada olmayı hak ettiğimi, hem bu dünyaya ait bir kız hem de gerçek bir yıldız olduğumu kanıtlıyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

SÜRPRİZ EŞLEŞME

(Çöpçatan)

SANDHYA MENON

Acaba bu, mahallemizin yakınındaki mega atari salonu Game and Fortune'un otoparkında ilk kez birinin gerçekten *dans edişi* miydi? Ellerimi havaya kaldırmıştım, hafif terli yüzüm bahar gecesinin ılık esintisiyle adeta yıkanıyordu, gülümsemem bana ve en iyi arkadaşım Easton'a vuran turuncu sokak lambalarından daha parlaktı.

"Aman Tanrım, Rosie." Gözlerini devirdi ve beni hafifçe itti. "İnsanların seni görebildiğini *biliyorsun*, değil mi? Gözleriyle?" Güldüm ve sesim gecenin ıssızlığında gürledi. Babasıyla yürüyen genç bir çocuk dönüp bana bakıyordu ve ben de ona kocaman bir gülümsemeyle baktım. "*Tekken*'de seni yine yendiğim için kızgınsın, kanka." Kolumu Easton'ın beline doladım. Eskiden

ellerimi omuzlarına da dolayabiliyordum ama arkadaş olduğumuzdan beri çok uzamıştı.

Ve ben... Pek uzamamıştım.

Bana alaycı bir şekilde bakıyordu, sarı saçları gözlerinin önüne düştü. “Tamam, ama seni Dance Dance Revolution’da yendim.”

Arabamın, eski püskü küçük beyaz Camry’nin yanına geldiğimizde öfkeyle bağırdım. “Şaka yapıyor olmalısın, Easton Cooper.” Kapıların kilidini açtım. İkimiz de arabaya binip yüzümüzü birbirimize döndük. Easton’ın açık kahverengi gözlerinde alaycı bir ifade aradım. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Benimle dalga geçiyorsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum Rosie Gupta.” Ses tonu rahat ve sakindi ama dört yıllık arkadaşlığımız düşünüldüğünde benimle alay ettiğini biliyordum. Tepemi attırmaya çalışıyordu. Ve işe de yarıyordu. “Seni yaklaşık on bin puan farkla yendim.”

Easton’ın herhangi bir oyunda *beni* yenebileceği düşüncesinin saçmalığı karşısında bir kahkaha patlattım.

Duraksadı, “Tamam, tamam, belki de seni yenmemişimdir,” dedi. “Garip olan ne biliyor musun? En sevdiğin DDR şarkısını bilmiyorum.” Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti. “Sanırım senin hakkında bilmediğim *tek* şey bu.”

Haklı olduğunu fark ederek kahkahalarımı ara verdim. Easton’ın ruh hâli ne olursa olsun (mutlu, üzgün ya da varoluşsal kriz) dinlemeyi en sevdiği şarkıları, en sevdiği filmleri, en sevdiği animeleri, en sevdiği iç çamaşırlarını (bu şu anda vaktimiz olmayan uzun bir hikâye) biliyordum. Ama en sevdiği DDR şarkısını bilmiyordum. “Ben de seninkini bilmiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Aynen, çok garip, değil mi?” Başını onaylarcasına salladı. “Belli ki arkadaşlığımız düşündüğümüz kadar sağlam değilmiş.”

“Belli ki.” Gözlerimi devirdim. “Hey. Üçe kadar sayınca en sevdiklerimizi söyleyelim mi?”

Gülümsedi, dişleri loş ışıktaki bembeyaz parlıyordu. “Elbette. Bir...”

“İki...”

“Üç.”

Bir nefes aldık ve sonra ikimiz de *Paranoia KCET*, diye bağırdık. Bu sefer ikimiz de gülüyorduk. Easton vurmak için yumruğunu uzattı ve ben de vurdum. “Peki, sanırım arkadaş olmaya devam edebiliriz,” dedi.

Homurdandım. “Sanırım öyle. Benden o kadar kolay kurulamazsın.” Arabayı çalıştırdım, kemerlerimizi bağladık ve eve dönmek için yola çıktık.

“Game and Fortune’da sen ısmarladığın için teşekkürler,” dedi arabayı sürüp biraz BTS dinledikten sonra. “Belki bir dahaki sefere alışveriş merkezinin oradaki karaokeye gideriz.”

Elimin tersiyle göğsüne vurdum. “O kelimeyi bana asla söyleme.”

“‘Alışveriş merkezi’ mi?”

Yola geri dönmeden önce gözlerimi kısarak ona doğru baktım. “Karaoke.”

Easton güldü. “Neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum! *Sesin o kadar da* kötü değil.”

“Vay canına, teşekkürler,” dedim alaycı bir tavırla. “Yeteneklerimi ne kadar da övdün öyle. Yargılayıcı insanlarla dolu bir odada kalkıp bir melodi mırıldanmak beni *neden* heyecanlandırmıyor bilmiyorum.”

Sırıttı. “Seni bir karaoke delisi yapmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bunu biliyorsun.”

Easton karaokeye *bayılıyordu*. Sesinin Nick Jonas gibi çıkmasının da etkisi vardı tabii. “Evet, biliyorum.”

“Bence *Can't Take My Eyes Off You*'yu heyecan verici bir şekilde yorumlayabilirsin.”

“*Can't Take My Eyes Off You* mu? Karaoke şarkımın *bu* olması gerektiğini mi düşünüyorsun? Kaç yaşındayım, seksen mi?”

Easton alay ederek, “*Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*'ni otuz sekiz kez izlememiş gibi davranmayı bırak. Heath Ledger'ın Julia Stiles'a o şarkıyı söylediği bölümün seni her seferinde ağlattığını biliyorum,” dedi.

Koluna bir yumruk attım. “Bu konu hakkında konuşmamlısın! Asla!”

Gülmeyi bıraktığında Easton kolumu sıktı. “Ama cidden, yol paramı ödediğin için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz.”

Ona bakarak, “Bunun için *bana* teşekkür etme,” dedim. “Müşterilerime teşekkür et.”

“Şu anda ne kadar kazanıyorsun, bu arada?”

“Bu hafta üç yüz dolar kazandım. Bence Shore Creek Lisesi tüm gezegendeki en uyumlu okul olabilir.”

Kıkırdadı ve başını salladı. “Sosyal medya profillerinden topladığın bilgilerle insanların en iyi romantik eşleşmelerini bulacak bir program yazdığına inanamıyorum. Böyle bir fikir nasıl aklına geldi ki? Ayrıca bunu nasıl yürütüyorsun?”

Kırmızı ışıktaki durduğumda, iltifatlarından gizliden gizliye memnun bir şekilde elimi havada salladım. “Ah, para kazanmak için bir fırsat buldum. Hepsi bu.”

“Milyar dolarlık şirketin halka açıldığında beni unutma yeter.” Easton bir an beni inceledi. “Peki... Uygun *eşini* bulmak için programı kendi üzerinde denedin mi?”

“Hah! Ne demezsin. Yürüyen bir romantik felaket olduğumu zaten biliyorum. Kendi kodumun bana bunu söylemesine gerek yok.”

Beni incelemeye devam ederek, “Doğru...” dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve “Ne?” dedim. “Bu bakış da neyin nesi? Çıkar ağzındaki baklayı, Cooper.”

Yeşil ışık yandığında arabayı sürmeye devam ettim.

“Benim üzerimde dener misin diye soracaktım.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Bekle, ne? *Senin* üzerinde mi? Bu yıl kız arkadaşı aramadığını sanıyordum.”

Easton pantolonundaki görünmez bir iplikle oynuyordu. “Evet. Bunun iyi bir fikir olmayacağını düşünüyorum.” Gözlerini bana dikti ve kafasında bir şeyi tartıyormuş gibi uzunca bir süre durdu. Sonra iç geçirdi. “Kızlara çıkma teklif etmek çok korkutucu.”

Parmaklarımı direksiyona vuruyordum. “Peki... Özellikle eşleşmeyi umduğun biri var mı?”

Ben daha soruyu sormayı bitirmeden cevap vermeye başlamıştı. “Ro... Ronan Chang.” Easton boğazını temizledi. “Evet, Ronan.” Oturmuş, kararlı bir şekilde önüne bakıyordu.

Göğsümde tanımlayamadığım bir duygunun güçlü bir hissi vardı. Çabucak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun kızgınlık olduğuna karar verdim. “Ronan Chang? Onun hakkında iki kelime ettiğini bile duymadım.”

Easton omuz silkti. “Hadi ama Rosie. Marie’yle iki yıl önce ayrıldığımızdan beri bir çöküş içinde olduğumu biliyorsun. Kız arkadaşsız kalmak konusunda yanılmışım.” Gözlerini tekrar bana dikmişti ve sesli bir şekilde yutkundu. *Gergin* miydi? Neden? Buna hayır diyeceğimden mi korkuyordu? Ona hiçbir zaman hayır diyemediğimi bilmesi gerekirdi.

İkimizi de eve götürecek caddeye dönerken iç çektim. “Peki.”

Easton uzanıp omuzlarımdan sarıldı, bu da benim öfkeli bir şekilde ciyaklamama neden olmuştu (her zaman çiğnediği

naneli sakız ve iyice yıpranmış deri ceket gibi yumuşak ama güçlü kokusuyla güzel kokuyordu). “Teşekkürler, fıstık. Seviyorum seni.”

Beni küçük parmağında oynatıyordu ve ben buna kızmıyordum bile. İç çektim.

Ertesi sabah, cumartesi günü, polar pijamalarım ve rahat çoraplarımla yatağıma oturdum ve dizüstü bilgisayarımdaki programı çalıştırdım. Henüz ne isim vereceğime karar vermemiştim ama zamanla mükemmel ismin aklıma geleceğini biliyordum. Program yüklenirken komodinin üzerindeki dumanı tüten kahve fincanını elime alıp bir yudum aldım ve yatağımın karşısındaki aynadaki yansıma baktım.

Kendimi her zaman Lady Gaga ile Lilly Singh’in karışımı gibi hissedirdim; savaş botları, renkli peruk koleksiyonu, göbeği açık tişört üzerine giyilen neon blazer ceketler ve mini etekler falan. Ama burada sadece ailemin ve Easton’ın bildiği bir sır vardı: Pijama söz konusu olduğunda, aşırı kızsalsan, neredeyse çocuksu şeylerden hoşlanıyordum. Mesela şu anda üzerinde Hello Kitty olan polar bir pijama (kapayın çenenizi) giyiyordum ve Hello Kitty elinde, içinde kalp şeklinde *marshmallow* olan bir kupa sıcak kakao tutuyordu. Eğer okuldaki herhangi biri (Easton hariç, doğal olarak) beni bu hâlde görseydi, *ölürdüm*.

Programda ping oluşuyordu, birilerinin sosyal medya profillerini yüklemem için hazırды, böylece taramaya başlayabilirdim. Easton’ın Instagram, TikTok, Snapchat, Tumblr ve Twitter hesaplarının bağlantılarını kopyalayıp yapıştırdım. Easton heteroseksüel olduğu için programa onu sadece kızlarla eşleştirmesini

söyledim. Ronan Chang de dâhil olmak üzere okulun %98'i zaten buraya yüklenmiş durumdaydı, bu yüzden onu eşleştirecek birini bulacağından emindim. Sonra arkama yaslanıp kahvemi yudumlamaya devam ettim.

Programın profilini analiz etmesi ve ardından eşleştirmesi sadece birkaç dakika sürdü. "Sonuç bulundu" zili çaldığında kahvemi bir kenara bırakıp ekranı kontrol ettim.

EASTON COOPER...

ROSIE GUPTA ile eşleşti.

Bilgisayara bakıyordum, beynim nihayet neye tanık olduğumu idrak edince boş bir kahkaha attım.

Ne? Ne?!

Başımı iki yana sallayarak sonucu tekrar tekrar okudum. Sonra bozuk olduğu belli olan programa kendini tekrar başlatması komutunu verdim.

Programı test etmek ve hataları bulmak istediğimde, geliştiririnin ilk aşamalarında kendi profilimi yüklemiştim. Ayrıca ebeveynlerimin profillerini de yüklemiştim. Ancak bunların üçü de sadece Ar-Ge amaçlıydı. Aslında bizi biriyle eşleştirmemesi gerekirdi.

En azından beni Easton'la. Sonuç zili tekrar çaldı.

EASTON COOPER...

ROSIE GUPTA ile eşleşti.

Harbiden... Bu... Ne... Lan... Böyle.

Tuşlara basıp kodu ve sonuçları tekrar kontrol ederken, "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandım kendi kendime. Her şey doğru görünüyordu; program yapması gerekeni, her zaman yaptığını yapmıştı.

Ayrı bir pencerede, beni Easton’la eşleştirmesinin nedenlerini yazmıştı.

1. 22 Şubat 2018’de Rosie ve Easton birlikte okudukları Kargaların Altısı kitabından aynı alıntıyı paylaştılar. (“Bana ya zırhını çıkarıp sahip olursun... Ya da hiç, sahip olamazsın.”)
2. 2018 yazında Easton ve Rosie, yirmi beş şarkıdan on altısının eşleştiği bir Spotify çalma listesi hazırladı.
3. 2019 kışında, Easton ve Rosie Noel’in ticarileşmesinden duydukları dehşeti dile getirirken Noel’i gizliden gizliye sevdiklerini de belirttiler. Ülkenin “parlayan bir Noel ağacına” dönüşmesi (Rosie Gupta’nın Twitter’ından alıntı).

Önemliden önemsiz, politikadan mizaha ve diğer pek çok konuda sebepler uzayıp gidiyordu.

Ekrana baktım. Easton ve ben mi? Ben ve *Easton* mı? Yani, uyumlu olduğumuzu biliyordum. Bu yüzden en iyi arkadaştık. Ama *romantik* bir eşleşme mi?

Cep telefonum cınladı.

EASTON: Selam Rosie. Nasıl gidiyor? Hava güzel, değil mi?

Gözlerimi telefonuma dikmişim. Tekrar cınladı.

EASTON: Öylesine merak ettim, uygulamayı denedin mi?

Ve işte asıl konuya gelmişti. Aman Tanrım. Avuçlarım anında terlemişti, ellerimi yumuşak pijamalarımaya silip panik yapmama çalıştım.

Evet! Deniyorum!

EASTON: Tamam, harika! Bir saat sonra parkta buluşup bu konu hakkında konuşmak ister misin? Belki biraz basket oynarız?

Cevabımı beklerken bir o yana bir bu yana zıpladığını hayal edebiliyordum. Çünkü eşleştiği kişinin Ronan Chang olup olmadığını bilmek istiyordu.

Konuşmaya evet, baskete hayır.

EASTON: Tamamdır, üstad!

Bana taktığın lakaplara bir son vermelisin.

EASTON: Maalesef veremeyeceğim.

EASTON: Bu benim hakkımda sevdiğin birçok şeyden sadece biri.

Belli belirsiz gülümsedim ve ona bir başparmak emoji gönderdim ki bunu alaycılık olarak yorumlayacağından emindim, oysa aslında hayatımda ilk kez dilim tutulmuştu.

Hassiktir. Şimdi ona ne söyleyeceğim?

Bir saat çooooook hızlı geçmişti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi Holt Park'ta göl kenarında güneşin altında beklerken buldum. Bahar güneşinin altında yüzen sakın bir ördek ailesini izlemeye çalışıyordum ama tek düşünebildiğim, tıpkı kafatasımın altında beynimin çalkalandığı gibi, ördeklerin suyun altında çalkalanan küçük turuncu ayaklarıydı.

Ne? Şair olduğumu hiçbir zaman söylemedim.

Kendime olan güvenimi artırmak için özgüven bombası kombinimi bile giymiştim: Soluk pembe bir peruk, kireç yeşili bir üst ve yüksek bel şortun üzerine siyah deri bir motorcu ceketini giymiştim ve bunları en sevdiğim Doc Martens botlarımla kombinlemiştim. Ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Avuçlarım ter içindeydi. Offf.

“Bu acayip büyüleyici, Rosie!”

Mavi bir tişört ve siyah bir şort giymiş, güneş ışığının altında parlayan sarı saçları ile Easton'ın koşarak yanıma gelişini görmek için döndüm. Bana hızlıca sarılmak için eğildi ve sonra bir o yana bir bu yana zıplamaya başladı. *Gördünüz mü? Size söylemiştim.*

“Ee? Kiminle eşleştim?” Yutkunurken âdem elması sallanıyordu.

Bir an için dudağımı ısırdım. “Hadi yürüyelim.” Gölün etrafında büyük bir döngü oluşturan patikadan aşağı inmeye başladık; ailelerin, çiftlerin ve yaşlı insanların yanından geçiyorduk, hepsi bize gülümsüyordu. “Program hâlâ çalışıyor. Eminim ya-

kında birini bulacaktır.” Telefonumu kaldırdım. “Bana e-postayla gönderecek. Ama tüm bunlardan önce sana bir şey soracağım. Sonuç beklediğin gibi çıkmazsa ne olacak?”

Easton kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şeey... Bilirsin işte. Ya kendini daha önce hiç *bu* şekilde düşünmediğin biriyle eşleştirirse?”

Tepemizde bir mavi alakarga uçuyordu, güneş ışığından sarhoş olmuş bir hâlde bize doğru ötüyordu. İkimiz de onu görmezden geldik.

“Bilmiyorum.” Easton’ın gözleri benimkilere kilitlendi. “Bunu neden soruyorsun?”

Ona baktım; geniş omuzlarına, rahat gülümsemesine... Onu kendim kadar iyi tanıyordum, her şeyini ezbere biliyordum. Eğer ona gerçeği söylersem... Arkadaşlığımıza ne olacaktı? Bir daha bana karşı bu kadar samimi, bu kadar rahat olabilecek miydi? “Sadece soruya cevap ver.”

Omuz silkti ve ensesini ovuşturdu. “Bilmiyorum, Rosie. Cevap vermesi zor bir soru. Sanırım kim olduğuna bağlı.”

Yani cevap: Evet, arkadaşlığımız mahvolabilir. Nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorsa, bunu riske atamazdım. Asla olamazdı. Kafamı önüme çevirip, “Doğru,” dedim. Bir saniye sonra telefonumun ekranına bakar gibi yaptım. “Ah, işte o e-posta. Görünüşe göre Ronan’la eşleşmişsin.” Ona gülümsedim.

Uzun bir duraksama oldu ve yüz ifadesinden tam olarak ne düşündüğünü anlayamamıştım.

“Gerçekten mi? Ronan’la eşleştim yani. Dün gece arabada tam olarak adını verdiğim kişiyle mi?” Sesi çok şüpheli geliyordu, açık renkli gözleri kısılmıştı. “Bir bakayım.”

Telefonumu aceleyle arka cebime soktum. “Bana güvenmiyor musun?” Göğüs kafesimin içinde kalbim sıkışmış gibi

hissetmeme rağmen tüm bunlar benim için bir şakaymış gibi güldüm. Ne kadar sinir bozucu bir histi bu. Easton'ın Ronan'la eşleşmek istemesinden bana neydi ki? *Hadi bakalım*. “Her neyse, istediğin her şey tamam. Ona programın birlikte olmanız gerektiğini düşündüğünü söyleyebilirsin, ben de sana destek çıkarım.”

Uzun bir duraksama oldu ve ben onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken Easton yüzümü incelemeye devam ediyordu. Sonra boğazını temizledi.

“Tamam, o zaman... Harika. Teşekkürler. Parayı sana Venmo ile gönderirim.” Emin değildi ya da mutsuz gibi görünüyordu ki bu hiç mantıklı değildi. İsteddiği buydu, değil mi? Tabii ki öyleydi. Ronan'la eşleştirilmek istediğini söyleyen oydu.

Ama sanki bir şey sormak istiyormuş da nasıl soracağını bilmiyormuş gibi bana bakıp duruyordu. Belki de davranışlarımla onun moralini bozan bendim, diye düşündüm.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve dirseğini sıktım. “Hey, senin adına gerçekten çok sevindim. Bu harika bir şey. Artık Ronan'ı önümüzdeki hafta sonu baloya götürebilirsin. Kavalyesi olduğunu sanmıyorum, bir grup arkadaşıyla gideceğini duymuştum.”

“Balo, doğru.” Easton bana gönülsüz bir şekilde gülümsüyordu.

Muhtemelen açılması gerektiği için gergindi. “Bunu düşünmemiştim bile.” Duraksadı, sonra yüzünü bana döndü. “Yani gerçekten Ronan'a sormamı mı istiyorsun? Balo için?”

“Tabii ki istiyorum. Neden istemeyeyim ki?” Donuk bir şekilde gülümsemeye devam ederek en iyi dostumdan uzaklaştım ve konuyu değiştirdim. “Dondurma yemeye gidelim mi? Yeni aromaları olduğunu gördüm. Siyah ve güllü dondurma çıkmış.”

Neredeyse kendi kendine mırıldanarak cevap verdi.
“Kesinlikle evet. Biraz şekere ihtiyacım var.”

Easton’la dondurma yedikten sonra arkadaşım Charlotte’ın evine uğradım. Kapıyı eşofmanıyla açtı, elinde bir konsol kolu tutuyordu, uzun kahverengi dağınık örgüleri kemikli omzunun üzerinden sarkıyordu. “Selam!” Charlotte kenara çekildi, böylece içeri girebildim.

Birbirimizin evine o kadar sık gidiyorduk ki ben içeri girdiğimde kardeşleri oyunlarından başlarını kaldırıp bakmıyorlardı bile. Oturma odası Cheetos ve kola kokuyordu ve anne babası her zamanki gibi aileye ait hobi ve el sanatları mağazasında çalışıyordu. Charlotte ve kardeşleri muhtemelen daha sonra oraya geçeceklerdi.

En küçük erkek kardeşinin yanındaki kanepeye oturdum ve bir an için oynadıkları oyunu izledim. Favorilerimden biri olan *Children of Morta*’yı oynuyorlardı.

“Sana bir kol getirmemi ister misin?” diye sordu Charlotte.

“Yok, ben böyle iyiyim.”

Bir dakika daha beni izledi ve sonra ayakkabısıyla botuma bir tekme attı. “Tamam. Ne oldu?”

Ona baktım. “Ne?”

“Az önce buraya *yığıldın* ve daha önce *Children of Morta* oynamayı reddettiğini hiç duymamıştım. Dökül bakalım neyin var?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bana bir şey olduğu yok. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” İç çektim ve başımı arkaya yaslayıp tavana bakmaya başladım. Telefonum

çınladığında Easton'ın program, Ronan ya da balo hakkında tereddüt edip etmediğini merak ederek telefona koştum. Ama gelen bildirim Duolingo'dandı, dört gündür İspanyolca çalışmadığım için beni tehdit ediyordu.

Tekrar iç çektim ve Charlotte'in tavanını incelemeye devam ettim. "Sence herkesin bir ruh eşi var mıdır?"

"Ne?"

"Küçüklüğümüzden beri bize söylenen bu, değil mi? Mesela benim çöpçatanlık programımı ele alalım. Herkes için mükemmel bir eş olduğu teorisine dayanıyor, değil mi? Ama ya bu doğru değilse? Ya ben yani bazılarımız sonsuza kadar yalnız kalmak istiyorsak?"

Charlotte sorularıma cevap vermiyordu. Onun yerine bir dakika daha sessizce beni izlemeye devam etti. "Yani seni tanımasan aşk acısı çektiğini düşünürdüm."

Yerimden o kadar hızlı doğruldum ki dişlerim birbirine çarptı. "Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Aşk acısı mı? Bunun neye benzediğini nereden biliyorsun ki?" Charlotte'ta da benim gibi A vitamini eksikliği vardı. *Aşk vitamini.*

Başparmağıyla on altı yaşındaki kardeşi Leo'yu işaret ediyordu. "Bu çocuk, Jenny Bowles onu terk ettiğinde aynen senin davrandığın gibi davranmıştı. İç çekmeler, boşluğa bakmalar, bir yerden diğerine sendelemeler, video oyunlarına karşı azalan ilgiler, aşkla ilgili varoluşsal sorular. Hepsi aynı."

Leo oyununa bakmadan "Doğru," dedi. "Üç hafta boyunca tam bir baş belasıydım."

Önce Leo'ya baktım ve sonra Charlotte'a döndüm. Sonra da televizyonun yanındaki aynadaki yansımama baktım. Solgun yüzüme, gözlerimin altındaki koyu halkalara, çökmüş ağzıma.

Aman Tanrım.

Tamamen haklıydılar, bir anda fark etmiştim.

Aşk hastalığına yakalanmıştım. Easton'ı mide bulandırıcı bir şekilde kıskanıyordum. Hem de Ronan Chang'den.

Elimi ağzıma kapatıp Charlotte'a baktım. "Hassiktir."

Sırıttı ve bilerek başını salladı. "Hı hıı. Ben de öyle düşünmüştüm. Eee. Kim bu çocuk?"

Charlotte ile iki gün boyunca Easton'a olan hislerimi, arkadaşlığımızı ve durumu defalarca analiz ettik, inceledik. Ne kadar düşünürsek düşünelim, tek bir mantıklı sonuca varabiliyordum: Hislerimi Easton'a söyleyerek arkadaşlığımızı riske atmak istemiyordum. Son dört yılda kurduğumuz ilişkiyi dumanı *tüten* bir kül ve moloz yığınının çeviren kişi olmak istemiyordum. Hayatta olmazdı. Olamaz.

Bana, Easton'a olan hislerimi itiraf etmem gerektiğini söylüyordu. Ronan'ı baloya götürmeden önce, tren kalkmadan önce bunu yapmamı istiyordu.

Ama ona anlatmaya çalıştığım şey de buydu zaten. Ortada kalkacak bir tren *yoktu*. Biz arkadaşlık, her zaman arkadaş kalacaktık. Çünkü Easton beni başka bir şey olarak göremezdi. Ronan'dan hoşlanıyordu, bunu bana kendisi söylemişti. Ayrıca benim hissettiklerimin zerresini bile hissetseydi, ne bileyim, Ronan'dan *hoşlanmıyor* olmaz mıydı?

Bu iki gün boyunca, Easton'la okulda da mesajla da pek konuşmamıştık. Dürüst olmak gerekirse, bu tuhaf duygularıyla başa çıkmaya çalışırken ondan biraz uzak durmuştum. Sanırım o da mesafesini korumuştur çünkü artık yeni bir sevgilisi vardı.

Elbette o sevgili ben değildim.

İç çektim ve amaçsızca Instagram'da gezinmeye devam ettim. Parlak güneşin altında iskeleye yakın bir bankta oturmuş; kısa etek, Doc Martens ve neon renkli bir üstten (bu seferki fuşya) oluşan her zamanki kombinimi giymiş Easton'ın gelmesini bekliyordum.

O ve ben haftada birkaç kez buluşup etrafta dolaşır ya da Instagram'a koymak için ördek fotoğrafları çekerdik. Bu da o günlerden biriydi. İptal etmeyi düşünmüştüm ama bunun çok fazla soruya yol açacağını fark ettim. Sindirim sistemimde asimile olup beni hasta etmeyi bırakana kadar duygularımı yutmam gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

Başımı kaldırdığımda bol kot pantolon ve *Dragon Ball Z* tişörtüyle bana doğru yürüyen Easton'la göz göze geldim. Kalbim anında eriyip bir su birikintisine dönüştü. Birlikte anime izleyebileceğim bir erkek arkadaş. Atari oyunları oynayabileceğim bir erkek arkadaş. Hakkımdaki her sinir bozucu ve tuhaf şeyi zaten bilen ve yine de yanımda olan bir erkek arkadaş. Kulağa harika geliyor, değil mi?

Easton el salladı. "Selam."

Soruları zihnimden uzaklaştırdım. *Kes şunu.* O benim erkek arkadaşım değildi. Asla erkek arkadaşım olmayacaktı. Ayağa kalktım ve telefonumu cebime attım. "Asıl sana selam."

Easton her zaman yaptığı gibi beni kucakladı ama bu sefer burnumu göğsüne dayayarak derin derin nefes alma hatasına düştüm. Bahar güneşi ve hafif bir çiçek tozu gibi kokuyordu. *Mmmm.*

Güldü. "Rosie, sanırım tişörtümü burun deliklerine çekiyorsun."

Geri çekildim; yanaklarım patates kızartmaya hazır olan önceden ısıtılmış bir fırının sıcaklığına ulaşmıştı. "Ah, özür di-

lerim. Burnum falan tıkalı da. Alerjiler. Polen.” Tedbir amaçlı birkaç kez burnumu çektim.

Ayakkabılarımız tahta çıtalarda takırdarken iskele boyunca yürümeye başladığımızda Easton endişeyle kaşlarını çatarak bana baktı. “Gerçekten mi? Takılmak istiyor musun yoksa eve mi gitmen gerekiyor?”

Güneş ışığında gözlerimi kısarak ona baktım. Ilık hava etrafımızda dolaşıyordu. “Eve gitmek mi? Ne için?”

“Dinlenmeye ya da alerji ilacı almaya falan ihtiyacın yok mu?”

Onun sıkıntılı ifadesi karşısında yumuşayarak güldüm. “Çok iyiyim, merak etme,” dedim.

Easton rahatlamıştı, ikimiz de güneşin batışının ve dönemin bitişinin tadını çıkarıyorduk. Havada umut vardı.

Bir an için tamamen rahatlamıştım, gerçekten mutlu hissediyordum. Okul neredeyse bitmişti! Yaz neredeyse gelmişti! Ama bir saniye sonra, içinde bulunduğum durumu tekrar hatırladım. Hoşlandığım çocuk (en iyi arkadaşım) başka birinden hoşlanıyordu.

İskelede balık tutan bir adamın birkaç metre ötesinde suyu seyretmek için durduğumuzda sesimin normal çıkması için çaba liyordum. “Eee. Ronan’a baloya beraber gitmeyi teklif ettin mi?”

Esinti Easton’ın sarı saçlarını yüzüne doğru savurdu ve başını birçok kez gördüğüm o tanıdık, yürek burkan şekilde iki yana salladı. “Henüz değil, hayır.” Sesi durgundu, söyleyemediği bir şeyler vardı sanki.

İlgiyle ona baktım. “Neden? Şimdiye kadar her şey bitmiştir sanıyordum.” Ondan kaçmamın bir nedeni de buydu; hâlâ kendi yaralarımı sararken bunu duymak istemiyordum. Belki de bu beni boktan bir arkadaş yapıyordu.

Alt dudağını ısırdı, kahverengi gözleri suyun üzerinde öylesine geziniyordu. Sonra bana dönerek, “Sence Ronan ve benden olur mu?” diye sordu.

Ah. Ne olduğunu anlamıştım. Çekingen davranıyordu. Gergindi çünkü Ronan havalı ve güzel bir kızdı, Hong Kong ve Belize’de yazlık evleri vardı ve *hâlâ* okuldaki en iyi insanlardan biriydi.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve söylerken bana gerçekten acı veren şeyi söyledim. Çünkü Easton mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyordu. “Dostum, evet. Ona sormalısın. Senin gibi inek sporculardan çok hoşlanıyor. Sekizinci sınıfta Graham’la çıktığı zamanı hatırlıyor musun?”

Bakışları uzun bir süre üzerimdeydi ve sonra başını onaylarcasına salladı. “Evet. Süper. Tamam.” Söylemediği bir şey vardı. Sesi üzgün çıkmıştı, bahar yağmuruna yakalanmış bir nergis gibiydi.

Merakla diyeceği şeyi söylemesini beklemeye başladım ama o köpüklü suya bakmaya devam ediyordu. Sonra uzaktaki bir şeyi işaret etti. “Bak. Bir yunus.”

İşaret parmağını gözlerimle takip ettim ve gerçekten de dalgaların üzerinde tek başına yüzen bir yunus vardı, sivri gri burnu bulutsuz gökyüzüne doğru uzanıyordu. “Harika.”

“Yunusların umudun işareti olduğunu söylerler.”

Elimden gelen en parlak gülümsemeyi takındım. “Harika. Belki de sen ve Ronan için iyi şeyler ifade ediyordur.”

Easton cevap vermedi.

Birkaç gün sonra balo gecesi gelip çatmıştı, sıcak, frezya ve hormon kokusuyla dolu bir hava vardı. Ama ne kadar istesem de

buna burun kıvıramamış ya da Charlotte'ın yatağında eşofmanlarım ile yayılmış olmaktan ne kadar memnun olduğumu yüksek sesle dile getirememiştim. Asıl plan buydu ama şimdi tek düşünebildiğim Ronan Chang'ın ne giydiği, muhtemelen ne kadar seksi ve zarif görüldüğü ve Easton'ın tüm gece ona nasıl sarılıp öpeceği ve...

“Offf.” Ellerimle yüzümü kapattım, patlamış mısıрім kucaklarındaki kâsede dokunulmamış şekilde duruyordu.

Charlotte, ağzı patlamış mısıрla dolu bir şekilde yatağın kendi tarafından bana bakıyordu. Planladığımız gibi *How I Met Your Mother*'ı izliyorduk. Televizyonu durdurup iç geçirdi. “Kendine işkence ediyorsun, değil mi?”

“Birazcık,” dedim, sesim ellerimin arasından boğuk çıkmıştı. “Çok *iyi* görüneceğini biliyorum, Char. Bu geceden sonra Ronan'la aralarında bir şey olmamasına imkân yok. Bana smokininin fotoğraflarını gönderdi ve giymesi gereken ayakkabılar ve diğer her şey hakkında fikrimi sordu. Özellikle Ronan'la ilgili bir şey söylemedi ama cuma günü deplasmandaki maçta ona balo için teklif ettiğini duydum, çok romantikmiş ve Ronan da hemen kabul etmiş.” Ellerimi indirdim ve Charlotte'a baktım.

“Bunu nereden biliyorsun?” Charlotte kaşlarını çatı. “Ben duymadım.”

“Sadece koridorlara kulak kabarttım. Ronan her yaptığını paylaşıyor. Bunu biliyorsun.”

“Aptalca bir söylenti olabilir.”

“Değil.” Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Charlotte iç çekerek yatak başlığına yaslandı. “Üzgünüm dostum.”

“Ben de.” Hayatım boyunca hiç bu kadar ezik hissetmemiştim. Arkadaşlığımız şimdi neye benzeyecekti ki? Ona eşleştiği-

mizi söylemenin arkadaşlığımız için felaket olacağını düşünmüştüm ama enine boyuna düşündüğümü sanmıyorum. Easton artık gittiğimiz her yere Ronan'ı da götürmek isteyecek belki de? Ya da artık takılmak bile istemeyecek. Ki bunu anlıyorum. Ama yine de çok canım yanıyor.

“Apandisin patlamış gibi görünüyorsun.”

“Evet, biraz öyle hissediyorum.”

Patlamış mısır kâsesini bir kenara bırakan Charlotte aniden ayağa kalkıp bana baktı. Saçında biraz patlamış mısır vardı ama bir şey söylemeyecektim çünkü o anda çok gergin görünüyordu. “Gitmen gerekiyor.”

“Ne?” Sanki kafatasıma bir balta saplamış gibiydi. Daha ne kadar acıya dayanabilirdim bilmiyorum. “Gerçekten o kadar berbat hâlde miyim?”

Elini sabırsızca salladı. “Hayır! Yani baloya gitmen gerek. Hadi, seni bırakayım.”

Ayağa kalktım. “Ne? Neden? Bütün gece Easton ve Ronan'ı izleyerek kendime işkence etmeme gerek yok. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda bunu önererek bile en iyi arkadaş kurallarını ihlal ediyorsun.”

Charlotte öne doğru eğildi, avuçlarını yatağın üzerine koydu. “Easton'a nasıl hissettiğini söylemelisin, Rosie. Bu gece. EN KISA ZAMANDA. Ronan'la işler ciddileşmeden ve hayatının geri kalanında pişmanlık duymadan önce. Hadi, gidelim.”

Dolabına yönelip bir çift spor ayakkabı giydi.

“Ciddi misin?” Avuçlarım anında ter içinde kalmıştı. “Bunu yapamam!”

“Evet, yapabilirsin,” dedi Charlotte. “Ve yapacaksın da. Öylece oturup kendi hayatına davet edilmeyi bekleyemezsin. Bir şeyler yapmalısın.”

Ona doğum günü için Amy Poehler'ın anı kitabını almam gerektiğini biliyordum.

Yataktan kalktım ve küçük odada panik içinde daireler çizmeye başladım. “Ama ya hayır derse? Ya dehşete düşerse?” Ayakkabılarını giymeyi bitiren Charlotte yanıma geldi ve beni omuzlarımdan tuttu. Gözlerimin içine bakarak, “O zaman öğrenirsin. Ya olsaydı diye kendine işkence etmene gerek kalmaz. Eğer aynı şekilde hissetmediğini söylerse, yoluna devam edebilirsin. Ama duygularının içinde çürümesine izin veremezsin, Rosie. Bu seni öldürecek.”

Derin bir nefes aldım, ellerim titriyordu. Ellerimi kalçalarıma bastırdım. “Haklı olduğuna emin misin? Evet, yani sanırım haklısın. Tamam. Haklısın. Evet.”

Merdivenlerden inip Charlotte'ın cipine doğru yola koyulduk, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse havalanıp uçacak gibiydim.

Çok korkuyordum. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar korkuyordum. Holt Park'ta göle düştüğüm ve dev bir ördeğin kafamdaki düğümlü saç bandını gagalamaya başladığı zamandan bile daha çok korkuyordum. Ördek ucubenin tekiydi, o kadar korkunçtu ki güneşi kapatıyordu. O zaman çok korktuğumu sanmıştım. Hah.

Balo Wentworth'da, altın tavanlı ve mermer zeminleri cam gibi parlak olan beş yıldızlı çok şık bir oteldeydi. Genelde bu kadar gösterişli bir yere kendi isteğimle adımımı atmazdım ama Charlotte haklıydı. Bu hissin yarattığı ruh hâlini bir kenara bırakıp Easton'a itiraf etmeliydim ki yoluma devam edebileyim.

İnsanların kayıt yaptırdığı masaya doğru yürüdüm, gerçi balo çoktan başladığı için sırada sadece bir ya da iki kişi vardı. Birkaç metre ötedeki ağır çift kapının arkasından gelen müzik sesini duyabiliyordum.

Kayıt masasında belli belirsiz tanıdık gelen, papyon ve triko yelek giymiş bir ikinci sınıf öğrencisi vardı. Çok sevimli biriydi ve eşofmanlarıma, kirli spor ayakkabılarıma ve dağınık topuzuma bakarken yavaşça kaybolan bir gülümseme takındı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Biletim yok. Ama gerçekten oraya girmem gerekiyor.” Geride kalanların artık kaybolduğu çift kapıyı işaret ettim. “Kalmayı falan düşünmüyorum. Sadece yapmam gereken bir şey var. Lütfen.”

“Ne yapman gerekiyor?” Ceplerime kuşkuyla baktı, sanki orada bir kutu yumurta ya da belki tuvalet kâğıdı varmış gibi.

Derin bir nefes aldım. “Aşk meselesi. Ve... Benim... Eee... Şey, hislerim.” İğrenç. Daha önce hiç “hislerim” kelimesini kullanmamıştım. “Bunu şimdi yapmalıyım yoksa muhtemelen hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım. Benimle soğuk, üzgün, ömür boyu sürecektir pişmanlık arasında duran tek kişi sensin.” Ona anlamlı anlamlı bakıyordum. “Bundan otuz yıl sonra bile sana lanet okumamı mı istiyorsun?”

“Hayır mı?” Zavallı çocuk, kayıt görevine gönüllü olmak yerine evde kalıp kendi kendine satranç oynamayı dilermiş gibi görünüyordu.

“Kesinlikle.” Ona ıslıl ıslıl gülümsüyordum. “Havalı olduğunu biliyordum. Sağ ol, dostum.” Sonra gülümsemem soldu, yanından geçip ahşap kapıları iterek açtım.

Salonun içi karanlıktı, sadece birkaç neon flaş ışığı dans pistini aydınlatıyordu. İçeri doğru ilerlerken etrafıma bakındım.

Birkaç kişi dönüp beni süzmüştü ama çoğunlukla fark edilmiyordum. Yetişkin gözetmenler büyük alanın en ucundaydı, yani şimdilik güvendedim.

Ayık olamayacak kadar hareketli bir grup son sınıf öğrencisinin etrafından dolandım, gözlerim kalabalığı tarıyordu; uzun, parlak siyah saçlı Ronan'ı ya da uzun boylu Easton'ı arıyordum. Ama burada çok fazla insan vardı ve ben de çok kısaydım. Onları bu şekilde asla bulamazdım.

Ya gittilerse? Ya daha özel bir yere geçtilerse?

Düşünceler kafamın içinde uçuşuyordu, onları düşünmeden edemiyordum. *Aman Tanrım. Ya çok geç olduysa?* Charlotte'a beni alması için mesaj mı atmalıydım?

Hayır, hadi ama. Bu kadar korkak olma Rosie. Elinden geleni yap.

Buraya kadar gelmiştim. Doğru olanı yapmalıydım.

Daha fazla düşünmeden, DJ'in müzik çaldığı ve daha sonra balonun kral ve kraliçesini anons edecekleri sahneye doğru koştum. Yan taraftaki basamakları tırmandım ve sahnede parmak uçlarımda durmaya başladım.

"Hey!" diye seslendi DJ müziğin arasından. Mikrofon kullanmadığı için onu sadece ben duyuyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bir dakika sürecek." Bu açıdan tüm odayı oldukça net görebiliyordum.

İlk başta gerçekten de Easton ve Ronan gitmiş gibi görünüyordu. Kalbim sıkışmaya başlamıştı... Ve sonra onu gördüm. Ronan Chang. Sırtı dantelli buz mavisi elbisesi içinde nefes kesiciydi. Eski erkek arkadaşı Graham'ın yanında duruyordu, Graham'ın kolu onun belindeydi.

Bekle, ne?

Kaşlarımı çatarak odayı taramaya devam ettim.

“Dinle, sahneden inmen gerekiyor.” DJ’in sesi şimdi gerçekten sinirli geliyordu.

“Evet, sadece bir dakika sürecek. Söz veriyorum.” Hemen gülümsedim ama bu onu hiç de yatıştırmışa benzemiyordu çünkü muhtemelen kafamda canlandırıdığım kadar çekici bir gülümseme değildi.

Easton hangi cehennemdeydi? İnsanlar sahnede beni fark etmeye başlıyordu ve birkaçı sanki bu onları eğlendirmek için yaptığım bir tür skeçmiş gibi beni işaret ediyordu ve emin olmayan bir şekilde gülümsüyorlardı. Gözetmenlerden birinin beni görüp dışarı çıkarması (kıcıımı tekmelemesi) an meselesiydi.

Sonunda Easton’ı gördüm. Seçmesine yardım ettiğim smokini giymişti ve etrafı takım elbiseli diğer çocuklarla çevriliydi. Diğer çocukların basketbol takımından arkadaşları olduğunu fark ettim. O... Baloya arkadaşlarıyla mı gelmişti? Ama hepsi kapıya doğru gidiyordu. Aslında, Easton’ın eli çoktan kapının kolundaydı. Onu yakalamak için sahneden atlayıp devasa koridorda zamanında koşmamın imkânı yoktu. Ben dışarı çıktığımda muhtemelen gitmiş olacaktı.

Bir an için kalbim duracak gibi oldu. Burada neler olduğunu (Ronan’ın neden Graham’ın koluna girdiğini ya da Easton’ın neden onsuz gittiğini) bilmiyordum ama Easton’a nasıl hissettiğimi söylemek için tek şansımın elimden kayıp gittiğini fark ettim. Kendimi tanıyordum; eğer bunu şimdi konuşmazsam bir daha konuyu açamazdım. Bir daha bu kadar cesur olamazdım.

İşte bu yüzden sahneye koşup mikrofonu kaptım ve ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan mikrofonu açtım.

DJ’e, “Müziği durdurabilir misiniz?” diye sordum, sesim salonda yankılanmıştı.

Herkes sessizdi ve hareketsiz duruyordu. Easton'ın ve arkadaşları kapıda durdu ve Easton sanki hoparlörlerden sesimi duyduğuna inanamıyormuş gibi yavaşça arkasını döndü. Göz göze geldiğimizde kalbim göğsümde vahşi bir hayvan gibi zıplıyordu. İfadesinden ne hissettiğini anlayamıyordum, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık durmak için çok geçti.

Gözlerim odadaki yetişkinlere kaydı. Gözetmenler biraz sersemlemiş görünüyordu. Acaba onlar da bu gece biraz içmişler mi diye merak etmiştim. DJ kararsız görünüyordu ama bir süre sonra başını salladı ve istediğim gibi müziği kapattı.

Dönüp tekrar Easton'a baktım. "Bana her zaman dünyanın en zeki kızı olduğumu söylüyorsun."

Off, kahretsin. Herkes dinliyordu. Hatta birkaç kişi cep telefonlarını çıkarıp beni çekiyordu. Ama bunu yapmak istiyordum. Bunu yapmam *gerekiyordu*.

Yutkunurken boğazımdan gelen sesi duydum. "Ama ben çok aptalım. Ben bir aptalım çünkü bunca yıldır gözümün önünde olan şeyi göremedim. Yıllarca gözümün önünde duran gerçeği fark edemedim. Easton Cooper, sana âşık oldum. Başta sadece arkadaşlık olduğunu düşünmüştüm, öyle de aslında. Yani kesinlikle öyleydi ama bir noktada arkadaşlık hoşlanmaya, hoşlanma da aşka dönüşmeye başladı ve şimdi tamamen kafam karışmış durumda. Sana nasıl hissettiğimi söyleyerek her şeyi mahvediyor muyum bilmiyorum. Tanrım, umarım mahvetmiyorumdur. Ama sanırım bunun bir önemi yok çünkü biliyorum ki bunu bir gün daha, hatta bir dakika daha içimde tutsaydım muhtemelen ölürdüm." Durakladım. Birkaç kişi kıs kıs gülüyordu. Ama Easton gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan ve yakışıklı yüzünde en ufak bir ifade kırıntısı olmadan bana bakıyordu. "Siktir, bu kulağa çok dramatik geliyor. Ama tamam. Söylemek istediğim

buydu ve söyledim.” Gözetmenler bana doğru ilerlemeye başlamışlardı, sanki edilen küfürler onları uykularından uyandırmış gibi yürüyorlardı. “Şimdi geriye yapılacak tek bir şey kaldı.”

Boğazımı temizledim. Ve sonra şarkı söylemeye başladım.

*“You’re just too good to be true
Can’t take my eyes off of you
You’d be like heaven to touch
I wanna hold you so much
At long last, love has arrived—”*

“Sahneden in!” diye bağırdı gözetmenlerden biri, muhtemelen birinin annesi olan orta yaşlı bir kadındı. Şimdi bana doğru koşuyordu, topuklu ayakkabıları olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydı. “Hemen şimdi!”

Siktir, siktir, siktir. Tüm şarkı için vaktim yoktu, bu yüzden nakaratı söylemeye başladım. Easton’ın dudakları seğiriyordu.

“I love you, baby, and if it’s quite all right, I need you baby—”

Fakat gözetmen sahneye atladı ve beni itip kakmaya başladı. Karşı koymadan mikrofonu teslim ettim. Sonra tüm salon alkışa boğulurken selam verdim ve kalbim dakikada bin kez çarparken sahneden indim.

“Gitmeniz gerekiyor,” dedi sahneye yeni ulaşmış ve hızlı yürümenin verdiği eforla oflayıp puflayan görevli. “Sanırım biletiniz yok.”

“Hayır. Masadaki çocuğu da suçlamayın. Buraya zorla girdim sayılır.”

Görevli bana ters ters bakıyordu. “Gitmeniz gerekiyor,” dedi tekrar.

“Sizi gayet net bir şekilde duyabiliyorum,” deyip kapıya doğru yürüdüm. Easton’ın grubu artık orada değildi, onu görmeye çalışıyordum ama artık sahneden indiğim için kalabalık tarafından yutulmuş durumdaydı ve görmem imkânsızdı.

Gecenin karanlığına doğru yürüdüm ve bu ışıltılı, yaldızlı otelin kaldırımında eşofmanlarımla tek başıma dururken kollarımı kendime doladım. “Pekâlâ,” dedim kimseye belli etmeden. “Yaptım işte.”

Lanet olsun. Yapmıştım. Easton’ın tüm o süre boyunca yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gözlerimi kapattım ve kendime eve gidene kadar *ağlamayacağımı* söylüyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en üzücü, en acınası şey olabilirdi. Ve insanların elinde *videolu kanıtı* vardı. Aman Tanrım. Pazartesi günü okula nasıl dönecektim?

Telefonumu çıkarıp Charlotte’a beni hemen alması için mesaj atmam gerekiyordu ve elimi cebime attığımda ayak sesleri duydum. Kendi benliğim kadar tanıdık bir sestti.

“Rosie.”

Ağzım aniden kupkuru kesilmişti. Yavaşça arkamı döndüm, serin gece havası beni ipeksi bir şal gibi sarıyordu. Easton otelin merdivenlerinden iniyordu, sanki bir filmde fırlamış gibi görünüyordu. Bir eli pantolonunun cebindeydi. Bana doğru adım atarken gözleri ciddi ve sorgulayıcıydı.

“S-selam.” Sesim histerinin eşiğindeymişim gibi yüksek ve ince çıkmıştı.

Önümde durmak için adım adım yaklaştı, sadece bir adım uzağımdaydı. Aynı havayı soluyorduk. “Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum.”

Kulübe hoş geldin, demek istiyordum ama onun yerine, “Ronan’la gelmemişsin. Yani baloya,” dedim.

Gözlerini kırptırdı. “Hayır.”

“Neden?”

“O benim için doğru kişi değildi.”

“Ama maçta ona teklifi ettiğini ve onun da hemen kabul ettiğini duydum.”

Easton sabırsızlıkla başını bir kez salladı. “O Graham’dı.” Graham. Ronan *Graham*’a evet demişti. Charlotte haklıydı, Easton’ın teklif ettiği sadece bir söylenti idi.

Bana anlattıklarını düşünürken uzunca bir süre durakladı. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, neredeyse nefes bile almıyorduk. Öyle dikkatlice bakıyorduk ki birbirimizi ateşe vereceğimizden korkuyordum. “Program beni gerçekten kiminle eşleştirdi, Rosie?” Easton bu son soruyu o kadar alçak bir sesle sormuştu ki omurgamdan yavaşça yukarı çıkan bir şeyler hissettim, resmen bir şey kulağıma fısıldıyordu.

Cevap verirken tüylerim diken diken olmuştu, sesim kuru ve boğuk çıkıyordu. “Ben. Seni benimle eşleştirdi.”

Gülümsedi. Gerçekten gülümsüyordu. “Biliyordum,” dedi sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi.

Ona baktım. “Biliyor muydun? Bana Ronan ile eşleşmek istediğini söyleyip programı çalıştırmamı istedin. Onu baloya davet edeceğini sanıyordum.”

Başını iki yana salladı. “Senden programı çalıştırmanı istedim çünkü seninle eşleşmeyi umuyordum. Belki o zaman beni arkadaştan öte görmeye başlarsın diye. Ronan olayı. Tam ağzımdan kaçırıp *senin* adını söyleyecektim ki aklıma gelen ilk ‘Ro’ ile başlayan isim onun kiydi.” Hafifçe güldü. “Anlamıyor musun, Rosie? Ona asla sormayacaktım. Onunla hiç ilgilenmedim. Ben senden hoşlanıyorum.”

Söyleyecek hiç sözüm yoktu. Tüm kelimeler birden buhar olup uçmuştu.

Easton konuşmaya devam etti. “Peki programın beni seninle eşleştirdiğini neden söylemedin?”

Bir adım daha yaklaştım. “Çünkü korkuyordum. Aptaldım ve korkuyordum. Seni kaybetmek istemedim.”

O da yaklaştı. Ellerini yüzüme koydu, bir tutam saçı yanağımdan çekti. “Beni asla kaybedemezsin.”

“Asla mı?” Yüzüm güneş ışığını arayan bir çiçek gibi ona dönüktü.

“Asla, asla.”

Ve sonra beni öptü.

Binlerce havai fişegin patlaması gibiydi... Beynimde milyonlarca ışığın yanmış gibi hissediyordum. Sanki var olan ilk sabah ya da tadını alabildiğiniz bir gün batımı gibiydi. Kollarımı beline doladım ve kendimi ona doğru bastırdım. Daha da ona yaklaştım; sıcaklığını, gövdesindeki sert kasları hissediyordum. Elleri yüzümden omuzlarıma, oradan da belime kaydı ve sanki o da yeterince yakın değilmişiz gibi beni sıkıca kavradı.

Ağzım acıyana kadar öpüştük. Yanaklarım onun kirli sakallarının sürtünmesinden acıyana kadar... Sonra geri çekildim ve ona sıırıttım. “O gülümseme,” dedi usulca başparmağıyla alt dudığıma dokunarak. “Beni hep etkiliyor.”

“Seni seviyorum, Easton.”

Gözlerimin içine bakıyordu. “Ben de seni seviyorum, Rosie. Bu arada, *Can't Take My Eyes Off You*'yu harika yorumladın. Senin şarkın olduğunu biliyordum.”

Homurdandım. “En iyi tarafı da artık çöpçatanlık programıma bir isim bulmuş olmamdı. Bu şarkıyı ilk söyleyen Frankie Valli'den esinlenerek uygulamaya VALLI demeye karar verdim.

Bir süre birlikte güldük ve sonra Easton tekrar ciddileşti. “Sana sormam gereken çok önemli bir soru var, Rosie Gupta.”

Kalbim küt küt atıyordu. “Evet?”

“Benimle Game and Fortune’da *Tekken 7* oynamaya gelir misin?”

“Easton Cooper, onur duyarım.”

Parıldayan gülüşlerimiz eşliğinde caddede el ele yürüdük, ay üzerimizde su üzerindeki yansıması gibi parlıyordu.

YAZARLAR HAKKINDA

Elise Bryant *Happily Ever Afters* kitabının yazarıdır. Uzun yıllar boyunca Güney Los Angeles'ta özel eğitim öğretmeni olarak çalıştığı için bu konudaki mutluluğunu her zaman dile getirir. Elise şimdi kocası ve iki kızıyla birlikte Long Beach'te yaşıyor ve günlerini okuyarak, yazarak ve tatlı yiyerek geçiriyor. (elisebryant.com)

Elizabeth Eulberg aralarında *The Lonely Hearts Club*, *Better Off Friends* ve son kitabı *The Best Worst Summer*'in da bulunduğu, genç okurlara yönelik bir düzineden fazla romanın uluslararası çoksatan yazarıdır. Büyük beğeni toplayan orta sınıf dedektiflik serisi *The Great Shelby Holmes*, prestijli "Texas Bluebonnet" listesi de dâhil olmak üzere ülke çapında düzinelerce eyalet okuma listesinde yer aldı. Elizabeth şu anda Londra'da yaşıyor ve orada dolaşıp (ve çörek yiyip) sürekli ilham alıyor, İngiliz bir erkekle tanışmayı dört gözle bekliyor.

Leah Johnson editör, eğitimci ve genç yetişkinler için kitaplar yazan bir yazardır. Çok satan ilk gençlik romanı *You Should See Me in a Crown*, Stonewall Honor Book, Reese's Book Club gençlik seçkisi açılış kitabı olmuş ve *Cosmopolitan*, *Kirkus*, *Marie Claire*, *Publishers Weekly* ve *New York Public Library* tarafından yılın en iyi kitabı seçilmiştir. İkinci romanı *Rise to the Sun*'a şimdi Scholastic'ten ulaşabilirsiniz.

Anna-Marie McLemore Santa Ana rüzgârlarında *la llorona*'yı duyarak büyüdü ve şimdi kendisi gibi queer, latin ve nonbinary kitaplar yazıyor. Morris Debut Award finalisti *Weight of Feathers*'ın, Stonewall Honor Book ödülü alan ve National Book Award in Young People's Literature için uzun listeye kalan *When the Moon Was Ours*'un, *Kirkus*, *School Library Journal* ve *Booklist* 2017'nin En İyi Kitabı *Wild Beauty*'nin, *Time* Dergisi'nin Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik Kitabı'ndan biri olan *Blanca & Roja*'nın, 2020 Kış Indie Next Listesi'nde yer alan *Dark and Deepest Red*'in, Junior Library Guild Seçkisi olan *The Mirror Season*'ın, ve yakında çıkacak olan *Lakelore* and *Self-Made Boys: A Great Gatsby Remix*'in yazarıdır. (annamariemclemore.com)

Sandhya Menon *When Dimple Met Rishi*, *Of Curses and Kisses* ve bolca romantizm, kız gücü ve romantik erkeklerin yer aldığı diğer birçok romanın yazarıdır. Kitapları *Today show*, *Teen Vogue*, *NPR*, *BuzzFeed* ve *Seventeen* gibi birçok prestijli platformda yer almıştır. Tam zamanlı bir köpek bakıcısı ve yarı zamanlı bir yazar olan Menon, Colorado'nun sisli dağlarında yaşamaktadır. (sandhyamenon.com)

Marissa Meyer Ay Günlüğü serisinin, *Renegades* üçlemesinin ve *Wires and Nerve: Vols. 1 ve 2* grafik romanının da 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. İlk tekli romanı, *Kalpsiz*, yine bir *New York Times* çok satanıydı; en son çıkan tekli romanı ise çok satan rom-com *Anında Karma*'dır. Marissa Meyer; Tacoma, Washington'da eşi ve iki kızıyla birlikte yaşamaktadır. (marissameyer.com)

Julie Murphy Kuzey Teksas'ta onu seven kocası, ona tapan köpeği ve ona tahammül eden kedileriyle birlikte yaşıyor. Kütüphane dünyasında geçirdiği birkaç harika yıldan sonra Julie artık tam zamanlı olarak yazarlık yapıyor. Yazmadığı ya da masasındaki ihtişamlı günlerini düşünmediği zamanlarda onu TV filmleri izlerken, mükemmel bir dilim peynirli pizza yerken ve bir sonraki büyük seyahat macerasını planlarken bulabilirsiniz. Kendisi aynı zamanda *Dumplin'* (bir Netflix filmi), *Puddin'*, *Ramona Blue*, *Side Effects May Vary*, *Faith Taking Flight*, *Dear Sweet Pea* ve *If the Shoe Fits* romanlarının bir numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır.

Caleb Roehrig aslen Ann Arbor, Michiganlı bir yazar ve televizyon yapımcısıdır. Chicago, Los Angeles ve Helsinki, Finlandiya'da da yaşamış olan Roehrig'in kronik bir seyahat tutkusu vardır ve otuzdan fazla ülkeyi ziyaret etmiştir. Eski bir aktör olan Roehrig'in özgeçmişinde sinema ve televizyonda rol almanın yanı sıra realite şovların gerçek hayattan daha garip dünyasında yedi yıl geçirmiştir. Gençlik romanları arasında *Last Seen Leaving*, *White Rabbit*, *Death Prefers Blondes* (Popsugar 2019'un En İyi Romanı) ve *The Fell of Dark* (2021 American Library Association Rainbow Kitap Listesi Seçkisi) bulunmaktadır.

Sarah Winifred Searle (Karikatürist) aslen ürkütücü New England'dan gelmesine rağmen şu anda güneşli Perth, Avustralya'da yaşıyor. Grafik romanları arasında sakın bir orta sınıf öyküsü olan *Sincerely, Harriet* ve kurgulanmış bir gençlik anı kitabı bulunmaktadır. (@swinsea/swinsea.com)

Abigail Hing Wen, Ever Wong'un Taipei'de geçirdiği yaz boyunca yaşadıklarını anlatan ve *Loveboat Reunion* adlı romanıyla devam eden romantik komedi *Loveboat, Taipei*'nin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Abigail, Harvard'dan lisans, Columbia Hukuk Fakültesi'nden hukuk doktorası ve Vermont Güzel Sanatlar Okulu'ndan MFA derecelerine sahiptir. Hikâye yazmadığı ya da en sevdiği şarkıları dinlemediği zamanlarda, kocası ve iki oğluyla birlikte yaşadığı Silikon Vadisi'nde yapay zekâ alanında çalışmaktadır. (@abigailhingwen/abigail hingwen.com)